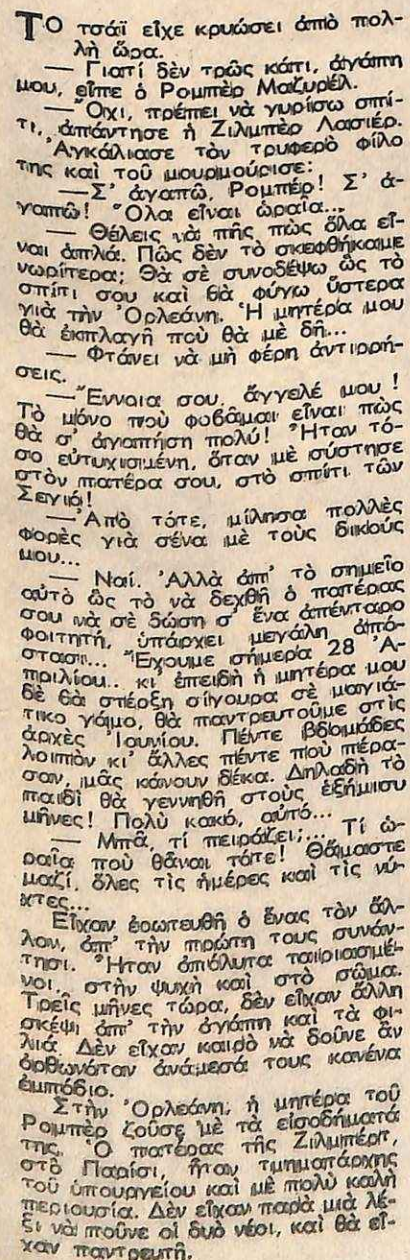

ΘΗΤΥΠΡΟΣ

*Kaló
Πάσχα*

Μὰ δεν είχαν σκεφτεί παρά τὸν ἔρωτα καὶ τὴ φιλία. Καὶ νὰ τὴν ὁπότεύσωμεν; Ἡ Ζιλυμπέρτ ἐπρόκειτο νὰ γίνη ὑπὲρα.

Ἀποφασίσαν βιαστικὰ νὰ μὴ λήθουν στοὺς δικαίους τοῦ, ὥστε νὰ γίνη ὁ γάμος μὴ ὥρα ἀρχήθη· ῥα καὶ νὰ πρὸς αὐτὸν νὰ δεξιλευα.

— Ἀῖριο, χρυσὴ μου, εἶπε ὁ Μπώμπι. Θὰ πῶν νὰ φέρω ἀμέσως τὴν ὑπὲρα, μὲ τ' αὐτοκίνητο. Αὐτὸ θὰ θάροῦμε στὸν πατέρα σου, κ' ὅλα θὰ τελειώσουν.

Ἡ Ζιλυμπέρτ σπυλῆσεν τὸν πατέρα της στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐλαμπὴν δόξαζεν ἀπὸ εὐτυχία.

— Σὲ βλέπω πολὺ χαρούμενη, τῆς εἶπε ὁ κ. Λαορίε.

— Naί, εἰμ' εὐτυχισμένη, μπαμπά!

Καὶ τοῦ φανέρωσε τὸ δεσμό της μὲ τὸν Ρομπέρ, προσθέτοντας πῶς ὁ νέος θάρχετον αὐρίο μὲ τὴν ὑπὲρα του.

Ἡ κ. Λαορίε—μιά γυναῖκα πολὺ νέα ἀκόμη—πληροφόρηθηκε σὲ λίγο τὴ μεγάλη εἰδησι.

Οἱ γονεῖς τῆς Ζιλυμπέρτ κουνέλιασαν ἰδιαιτέρως. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ρομπέρ ἦταν πολὺ καλὴ. Τὸ κακὸ ἦταν πῶς καὶ αὐτὸς καὶ Ἡ Ζιλυμπέρτ σπούδαζον ἀκόμη. Μὰ, ἀφοῦ βρισκόνταν τόσο, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς ἐμποδίσουν...

Τ' ἄλλο πρωῒ, στὶς 10, ἡ Ζιλυμπέρτ πῆγε στὸ Πανεπιστήμιον. Ὁ Ρομπέρ καὶ ἡ ὑπὲρα του θὰ τηλεφώνουναν τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ ὀρίσουν τὴν ὥρα τῆς ἐπισκευῆς τοὺς.

Γυρίζοντας στὸ σπῆτι της, ἡ Ζιλυμπέρτ ἀνῶρασε μὴ μεσημερία—ἢ ἐσημερία—καὶ ἄρχισε νὰ τὴ διαβάσῃ ἀδιάφορα. Ἐρρίξε μὴ ματὰ στὶς τελευταῖας εἰδησεις. Καὶ παρῶς ἐφακίνα ἕνα ὄνομα: Ὁ Ρομπέρ Μαξμυέλ. Ἡ καρδιά της ὑπερλόγησε. Διάβασε τὸ τηλεγράφημα: Ὁ φοιτητὴς Ρομπέρ Μα-

κάτι άλλο.
Οι μέρες κι' οι μήνες θά περ-
νούσαν...

Άσχισε τή θλίβεσή έκμυστή-
ρευσι. Διηγήθηκε στη μητέρα της
τὴν τρελλή κι' ασυλλόγηστη ἀγώ-
γη της μετ' τὸ Ρομπέρ καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα της, πού εἶχε ἔρθει δι-
χως νὰ τὸ καταλάβουν.

Ἦ κα. Λασιέζ τῆς ἔπιασε τὰ χέ-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕ

Ἄνδρ

Πάσχα κυροῖον σήμερον τὸ 1
Κάγω λαβόν τὸ θῆμα μου τὴν
ἐσπερήσθην εἰς τὰς ἡμέρας, ὅ
κι' ἐρωτικῶς, οὕτως εἰκριν
Καὶ ἐξομῶντας πᾶσαντα μετ'
κι' ἐν ὧναι εὐνοικόμενος, Ἀ
—Ἦ ὦρα, εἶπον, ἔσθλας ὅ
Καὶ πλησιάζας ἐξέσθλον: ὅ
Καὶ πᾶσαντα ἔξετερον, ὅ π
πρὸς προσφῶρον φιλήματος
Πλὴν αὐτὴν με' ἠελιάδων εἰπ
—Δὲ μοῦ χοιανδὸς ποσὸν
Ἐφ' ὃ καιρίως προσεβλήθει
ἐκείνῳ ἀπεγορήσθη τὸ μάλα
κι' ἑτέρα διὰ ἐπιπεύοντων π
κι' ἀπῆλθον τὴν προσφῶρον
Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνγῶς ἀνὰ
μοὶ εἶπεν με

—Ἦ αἰσχος
ὅτε μοὶ εἶπ
—Καλὲ φιλ
Ἐί' ἀντὶ νὰ
μετὰ θυνοῦ
ὃ συμφορὰ,

Ο ΓΙ

Ο ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ
 ρασις
 ογα τὸ λαμπρόν!
 πολλανιδὸς ἀσπὸν
 ζεῦ! γὰ ἐξορῆσαι
 ἴσως γὰ ἀναστῆσαι...
 ρασις πολλῆς
 ἴσως σπουδαίου:
 ἢ στυγνὴ ἐπέστη!...
 Μίς, Χοιρὸς ἀνέστη!
 δεξ, τὰς νεοφυλὰς
 παρῆσαν τῆς κοινῆς,
 οὐα νεοαὐτοῦ.
 α... σάββα σου, βοῦ γέρο!...
 α ταντὴς τῆς Αἰδῆς
 μιστοδῶς
 φρικτὴν εἰδυλῶν
 φυλακῶν φυλίου.
 τοῦ ἐξ ἴσου
 α κατὰστων: Μωρ' ἔλ τις
 (Ἄς)... Στοιχιστοῦ!
 εἰσιν ἐξάλλος μετὰ δευτῆς
 εἰς τὸ οὐδ' ἐξομολογούται
 (Μίς)
 θέλετε; Νὰ οὐδ' τὸ δῶσω
 (ἔγώ)!...
 ἴσω ἀνίστασιν — γὰ μὴν
 (σολυλογῶ)
 γυλάντος ἀκίου τοῦ ε-
 (καίνο),
 ὁσσην μετὰ... κατενῶν
 (σύνου!)
Ο ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥΣ

[illegible]

... ἀντηχοῦν κί' αὐτὸν τὸ χρόνο

Επισημασμένο
Ανα. Γαββα & Σουφορ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ

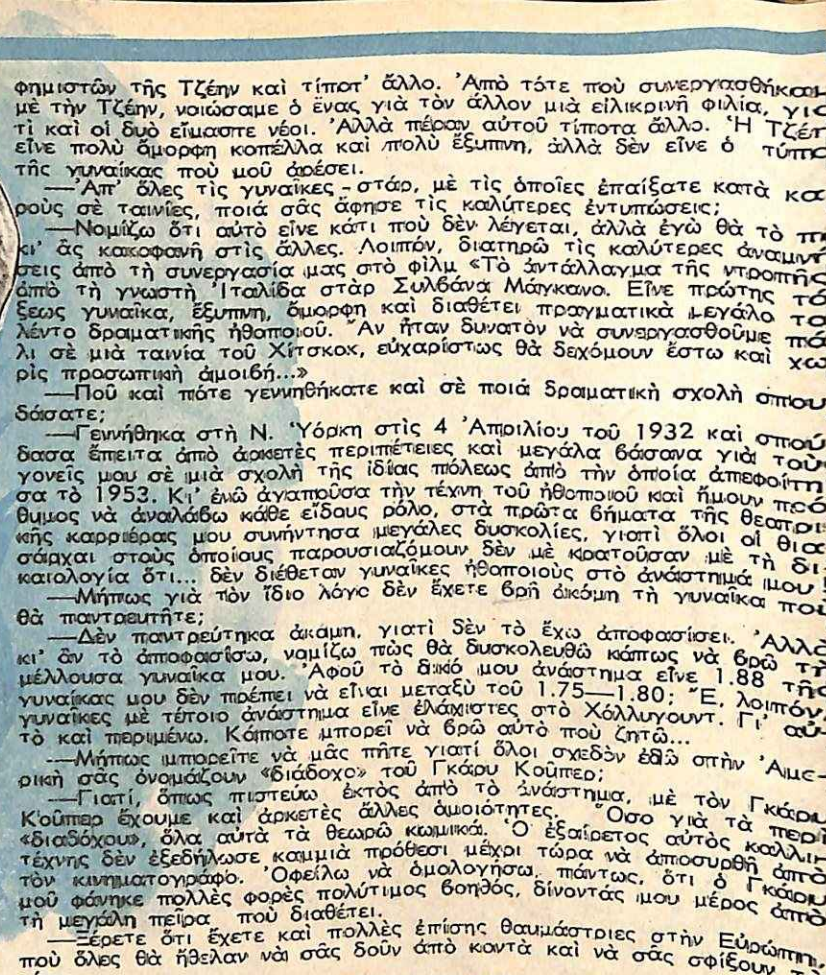
- Δεν έπρεπε νάρθης.
Νάσο μου, τού είπε. Δεν
έπρεπε...

Χωρίς μοίρα

— Αυτός ο κοντός έλαβε τα μέτρα του για το φίλι της 'Α-γάπης!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΓΑΛΛΙΑΣ

ANTONY PERKINS

—Τώρα που αναφέρατε το όνομα της κόρης του Χένρυ Φόντα, θυμηθήκαμε ότι πριν λίγο καιρό στο Χόλλυγουντ όλοι συζητούσαν για τον «κερασινόβολο» έρωτα, που νοιώσατε για; αυτήν και για τὸν προτεχνη γάμο σας. Δεν ήταν αληθινά όλα αυτά;

—Απ' αρχής μέχρι τέλους διαδόσεις ή μάλλον «κόλπο» τῶν δια-

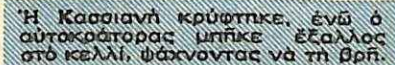
— Δεν το ξέρω ακριβώς, αλλά νομίζω ότι και δική μου έπιθυμία είναι να μπορέσω να επηρεάσω το Παρίσι και πολλών άλλων προτείνουσες της Ευρώπης. Και νομίζω ότι κατά τη διάρκεια του έφεται

νού, καλοκαίριεν, ίσως θα καταφέρω! Για πολλούς λόγους θέλω να έ-
πισκεφθώ το Παρίσι. Κι' ένας απ' αυτούς είναι και η ιδιαίτερη επιθυ-
μία μου να γνωρίσω από κοντά τη διάσημη συνάδελφό μου Μπριζίτ
Μπαρντό. Σημειώστε ότι: εδώ στην 'Αμερική έχω παρακολουθήσει ό-
λες τις ταινίες της και μπορώ να πω ότι συγκιταλόγοιμαί άναψωσα
στους άπειρους θαυμάσιες της. Είναι εύκολο, άραγε, να την συναν-
τήση κανείς από Παρίσι; και να της πωρη κανένα αυτόγραφο;
Τόν διαβεβαιώνουμε ότι: η επιθυμία τόν αυτή είναι πολύ συναν-
πραγματοποιήθη και τόν θέτουμε την τελευταία ερώτηση:
Δέν σας πέρασε ποτέ η ιδέα ότι μπορούσατε να πρωταγωνιστή-
σετε σε μία ταινία με τη Μπριζίτ;
—Δέν τολμώ ούτε να τόν φαντασθώ αυτό. Αύτή είναι έκρηκτική ό-
μορφη και προκλητική κι' έχω προμετά δειλός με τις γυναίκες. Τώρα,
πού μου τόν λέτε, φαντάζομαι τόν έαυτό μου τόσο σατισμένο, τόσο
αίθνηνο μπροστά της! "Όχι, δέ θα ήθελα ποτέ μία τέτοια συ-
γασία...
ΤΖΩΝ ΜΑΡΣΟΝ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΠΕΡΟΥ

Στο Περου γιορτάζεται το Πάσχα, ή «Γιορτή του Χριστού των σιμών». Από το Σάββατο, πριν από την Κυριακή του Λάζαρου, των εθιμομαζών τους Έπιταφίους, ρίχνουν λουλούδια στους δρόμους και λίζουν τις προσόψεις των σπιτιών με λουλούδια και κορδέλλες. Τη Δευτέρα αρχίζουν να πέφτουν κανονιές, που αναγγέλλουν την έναρξη της γιορτής.

«Αφού, λοιπόν, η λιτανεία περιοδεύει σ' όλη την πόλη, οι προσκυνητάι γυρίζουν στην εκκλησία, όπου γίνεται λειτουργία.
Επισκευάζονται χοροί στα κέντρα και τις πλατείες της πόλεως και κα-
τά την αρχίζει τό.. άλλοηλοφίλημα!
Οι κάτοικοι, άρσενικοί και θηλυκοί, μόλις συναπαντηθούν, άγκαλιάζον-
ται και φιλιούνται!...

— Καί διὰ γυναικός πηγάζει τὰ κορίττα!
Απλόχαλ, καί ἀπὸ τῆς γυναικὸς προέρχονται τὰ κα-
κῆτερα, ἐνωώντας τὴν Θεομητορὰν, πού γέννησε τὸ
Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου. Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἐξυμνική καί
ποὺ πρόσφερε μὲ τόση παρηγορία, ὡς ἵσχυε αὐτὴς λέζειν,
ἵπταται κ' ἔχασε τὸ λαμπρότερον ὄφρυον τῆς Κοιμῆ-
μένης. Ὁ νεώρος αὐτοκότορος βυνοφόρος Θεός
συνεπείθη καὶ ἀσθέει τὴν ἀπάντησιν τῆς Κασ-
σιμεύης. Καί, μέσα στὸ θυμὸ του, ἔλασσε τὸν ἐρ-
ωτὴν καὶ ἀμνηστέον τὸν αὐταρχικὸν αὐτοκότορον
γαμπρὸν διαδουλοῦντα. Τῆς ἔβριε μονάχα ἕνα βλέμμα
δάχτυλά του καί ἀπακαρλύνθηκε.

Ἡ γοητευτικὴ μοῦσα τῆς μετανοίας

— Διαλαλίστε στο λαό πως ο πολυχρομεινός βασιλιάς μας μηνύει στην πενταμόρφη παρθένου Θεοδόρα από την Παρλαγονία.

Το παλιό σκίτημα απ' τους άσελατους της χώρας και τις ζητωκραυγές των λαών, μετ' αλυσίδας και μετ' αλυσίδας, μετ' αλυσίδας για να φανή ψυχράληψ. Στάθηκε περίφωλη στην ήττα της, μά όταν έλασαν στο σπείρι της, έβρασαν σ' ένα ατέλειωτο λάκκο.

Ἡ Κασσιάνη, ἔπευ ὅτι... ἔπευ ὅτι πλεονεξία τοῦ πατέρα της ἀρρεβύνηθηκε τοῦ στρατηγικοῦ θρόνου. Ὁ Θεόφιλος ἐπαρκεῖται, ὅπως ἀπὸ τρομερῆς ἐξέγερσης. Γιὰ τὴν ἀπόστασή του Κασσιάνη, πρέπει νὰ βγάλει ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ στρατηγικοῦ. Τὸν ἐλάνει, λοιπόν, ὅτι μὴ ἐπικινδυνεύει ἀποστολὴν ἐπὶ τὴν Σκεκάνη. Στὸ μετεῶδ, βρῆκεν τρόπο καὶ πληροῖται τὴν γυναῖκα, ποὺ λατρεῖται! Ἐκείνη τοῦ ἀντιστέκεται ἀπὸ γνώμην, ποὺ μορεῖ νὰ ἀντιστῇ μὴ γυναῖκα εἰς ἀμελικοῦ κυνηγιῶ τοῦ ἐνὸς ἐξελλοῦ καὶ ἀσφαροῦ ἐρωτευμένω. Στὸ τέλος, κλονίζεται. Ἡ ὁμορφὴ ποιεῖται, ποὺ εἶναι καὶ, αὐτὴ βαθεῖα ἐρωτευμένη συναντᾷ, οὐχὺν κάθε μέρα τὸν ἀνταρκτικὸν σὲ μὴ ρωμαντικῇ ἐπιπολῇ κοντὰ τὸν Βόσκορον...

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει ἕνας οὐλοφόρος ἐρωτικὸς νεύει...

«Όταν έφτασε στο σημείο αυτό, λέει ή παράδοσι σταμάτησε. «Άκουσε ένα ήχο βημάτων, πού τής ήταν πολύ γνώριμος. «Σίγουρα, θάναι αυτός, είπε φοβισμένη». Ό Θεόφιλος ήταν ικανός νά πάτηση και τά

Ὁ Θεόφιλος ἔφυγε γεμάτος θλίψη. Ὁ μεγάλος αὐτοῦ ἐράτας εἶχε συντηρήσει ὀριστικά. Ὅταν γύρισε ἡ Κασσιανὴ εἶδε μ' ἔκπληξη τοὺς βόρχεις ἀταξιασμένους, τοὺς ἀνησυχῶντες. Δὲν τοὺς βούλησε νὰ ἀποδεχθῇ, ποὺ ἀνέμενε μ' αὐτὴν ὅσοι ποὺ ἔκανε στὸν ἄντρα, ποὺ ἀνέμενε μ' αὐτὴν τῆς τῆς καρδιάς. Ἦταν καὶ μὴ δικαίωμα γιὰ τὸν ἀπαρνηθὲν τρυφερό φίλο. Μὰ ἡ ἐπουλαμένη πληγὴ τῆς ἐλάνθανε. Ματωμένα δάκρυα πῆδαν ἀπὸ τὰ ὦρατα μῆτια καὶ καὶ ποῦσκεναν τὸ χειρόγραφο. Μὲ τὰ ματωμένα αὐτὰ δάκρυα ἔγραψε εἰς τέλει ταῖς στροφὰς τοῦ ποιήματος:

«Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων Σου ἀ-
βάσσουν τις ἐξιχνιάσει, ψυχῶσα Σωτὴρ μου;...».

Ἡ Κορσική ἔχασε ἓνα περίληπτο θάνατο, γὰρ μὴ τὴν ἀπάντησι. Ὅσοτος σπασθεὶς πολὺ φιλοπρόθυμος ἀπὸ τῆς προσκαρτερ. δοξᾶς. Ἡ ἀραία, ἡ περιπαθεὶς ἀμάρτυρι, πῆρε ἐγκρατικῶς θέσι, στὸ θεῖο Δόγμα τοῦ Ναζαραίου. Ἐγὼν ἡ γλυκερὰ μοῦσα τῆς μεταστάσε, τοῦ φωτισμοῦ ἀστέρι, τοῦ δείχνει, στὶς παραστρατημέναις ψυχῇς τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὸ λυσιτ. τῆς σωτηρίας. Ἀμφοτέρως, πόνοι καὶ ἐξελισσόμενοι, μετουσιωμένοι σὲ υπέρρογος στίχους, τῆς χάρισαν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς ἀθανάτου.

ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο πατήρ Άντρέ είχε αποκτήσει, κατά τον δεκάτο έβδομο αιώνα, μεγάλη ως έκκλησιαστική, καθώς και κήρυκες. Τα κηρύγματά του τα σόλιζε πάντοτε με έβλημα λόγια που αποτελούσαν την απόλαυσή του ακροατηρίου.

Μία μέρα, λοιπόν, του Πάσχα, καθώς κήρυσσε μπροστά της βασιλικής οικογένειάς της Γαλλίας, είπε: — Ο Ήσος παρουσιάστηκε πρώτα στις γυναίκες, για να διαδοθεί γρηγορώτερα η είδηση της Αναστάσεώς του.

»ΕΓΕΓΝΗΘΗΚΑ μέσα σὲ μιὰ φοβερὴ ζέστη καὶ καμάωσα γι' αὐτὸ, γιατί με τὴν ἴδια, ἡ ἀνάλογη ζέστη, γεννιούνται καὶ οἱ πλανήται!... Μετὰ τὴ ζέστη, ἦρθε, ὅπως καὶ με τοὺς πλανήτες, ἡ φυσιολογικὴ θερμοκρασία· κι ἐγὼ κρεμάστικα ἀπὸ τὸ φῶτιλὶ πού με εἶχαν βάλει νὰ κατὰπῶ σὲ ἕνα δριζόντιο ξύλο, μαζί με πλῆθος ἄλλα ἀδέρφια μου, πού βγήκανε μαζί μου, τὴν ἴδια φουρνιά. Καμάωσα σὰ γύφτικο σκεοπῶνι, ἔτσι ὅπως ἦμουν κάταστρο καὶ ὀλόγισιο.

»Μὲ ἀγόρασε παραμονὲς τοῦ Πάσχα ἕνας χλωμός καὶ μελαγχολικὸς ἀνθρώπος, πού, φαίνεται, στήριξε τὶς ἐλπίδες του ἀπάνω μου. Ἐγὼ θὰ τοῦ προμήθηναι λίγο πασχαλινὸ ἀρνί, μερικὰ αὔγια, λίγα φρούτα... Δηλαδή, ὄχι μόνο ἐγὼ· μαζί με μερικὰ ἀσώμα ἀδέρφια μου, πού δημιουργήσαμε τὴ βάση γιὰ τὸ πεινρὸ τοῦ ἐμπορίου τοῦ Πάσχα... Μὰς ἀγόρασε μὲ μιὰ συμφωνία: «Ὅσα δὲν πωληθοῦν θὰ τὰ πάρης πίσω», εἶπε στὸν καταστηματούρχη. Κι' αὐτὸς συμφώνησε.

Ἡ δευτέρη περίοδος τῆς ζωῆς μου ἀρχισε μὲ τὸ κάπως ἐξευτελιστικὸ ἀπλῶνά μου ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ μικρὸ ἐμπορίου, πού τὸ εἶχε ἐγκαταστήσει σὲ ἕνα συνοικιακὸ σταυροδρόμι. Ἀρχισε νὰ μὰς διαλαλοῦν με μονότονη φωνή: «Κερία γιὰ τὸν Ἐπιτάφιο... Γιὰ τὴν Ἀνάσταση...». Γιὰτὶ εἶχε κίτρινα καὶ ἀσπρα. Ἐγὼ ἦμουν ἀπὸ τὰ δευτέρω, καὶ ἐνοήθη με γόλη εὐτυχία γι' αὐτὸ καὶ μακάριζα τὴν τύχη μου, πού δὲ με εἶχε ἀφίσει νὰ γεννηθῶ κερί... Κινέζος! Γιὰτὶ, τί τὰ θέλετε, δὲν εἶναι μυστικὸ ὅτι ἀπὸ ὅλες τὶς φυλὲς τὸ προβάδισμα εἶχε πάντα ἡ λευκή, καὶ ἀνέμεσε στὰ κερία, καὶ ἀνάμεσε στοὺς ἀνθρώπους!

»Δὲν ἦταν πολλὸ πρόθυμοι οἱ ἀγοραστές. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν ἔφταιγε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ θέσι ὅπου εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ ἐμπόριό στέκι τοῦ ὁ γλαυκὸς μελαγχολικὸς ἀνθρώπος. Κά- του ὁ γλαυκὸς ἀνθρώπος ἀναγκάστηκε μολιολογῶσε: «Ἀν ἦμουν πρὸ κεντρικὰ καὶ θὰ γινότανε...». Ἐδῶ ὅμως, ἀπὸ κεντρικὰ, δὲ γινότανε σχεδὸν τίποτα! Καὶ τὴ νύχτα, ὅταν τέλειανε τὸ φτωγὸ κι' ἀσπικιανὸ «δοῦλιν-λαβείν» τῆς ἡμέρας, ὁ «ἐμπόρος» — τί ἐξευτελισμὸς τοῦ τίτλου! — μὰς συμμάζεψε με προσοχὴ καὶ μὰς γυρίε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ εἶχε πληχτικές καὶ στε- ρεότητες κοινοῦτες συζητήσεις με τὴ γυναι- κά του, τὰ παιδιὰ του: «Δὲν εἶναι τίποτα πάλι...» τοὺς εἶπε. Ἡ γυναῖκα του, τύπος δυναμικὸς με λίγο μουστακὰ καὶ δυνατὴ φω- νή, τὸν ἐβρίε —λές κι' ἔφταιγε αὐτὸς πού δὲν ποτὶλάμαστε... Κι' ἐκεῖνος ἐσκίε σὲν ἔ- ναν κορμὸ τοῦ κεφάλι του καὶ δὲ μίλουσε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια πάλι. Εἶνε ἀργίον τὸ πρῶ- μα νὰ εἶναι φοβερὰ ὑποτιμητικὸ γιὰ μὰς... Τὸ κάρδιμά μας πήγαμε χαμένο, καὶ εἶχε μὰς κάρδιμα νὰ στενοχωριέμα, κι'

ΕΝΑ ΚΕΡΙ

τῆς Ἀναστάσεως

ὄχι μόνο γιὰ μένα· πρὸς πολλὴ γιὰ τὸ φοικαρά, πού εἶχε βασίσει σὲ μὰς καὶ τῶρα ἐβλεπε τὴν ἐλπίδα του γιὰ ἀρνὶ νὰ ἀπομακρύνεται καὶ νὰ πλησιάζει ἡ σκληρὴ πραγματικότης γιὰ πασχα- λινὴ φασηλάδα! Μὲ ποιὸν τρόπο νὰ τοῦ χα- ρίσω τὸ ἀρνὶ τὸν δειλὸν τὸν... Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος πρόμος ἀπὸ τὸ νὰ πωληθῶ. Καὶ αὐτὸ κατὰφερα νὰ κάνω μιὰ μέρα.

»Μὲ ἀγόρασε ἕνας συμπαθητικὸς νέος κύ- ρος καὶ με πῆγε σπὶ σπίτι του. Τὸ περιβάλ- λον ἦταν, ἂν ὄχι πλούσιο καὶ ἀσφαφερό, ὅ- πάντως ὁμως εὐγενικὸ καὶ πολιτισμένο. Ὁ ἀ- γοραστής μου ἦταν νεώτερος. Ἡ γυναῖκα του ἦταν συμπαθητικὴ καὶ φαίνονταν ὅτι τὸν ἀ- γοραστὴς μου ἦταν νεώτερος. Προετοίμασε με στοργὴ καὶ νοικο- γαστρίνι τὸ σπίτι τὴν γιὰ τὸ Πάσχα. Μαζὶ με τὴν ὑπερήλικα ἐσκόνισε, σκούπισε, τίνα- ξε, πακετάρησε, ἔκανε τὸ σπίτι νὰ λάμψη! Ἡ δυνατὴ κι' αἰσιόδοξη μυρωδιά τῆς πακετι- νῆς θὰ μοῦ ἔφερε φτέρισμα, ἂν ὑπῆρχε τὸ- πος νὰ φερνοῦντὶ ἕνα κερί! Τὴ Μεγάλῃ Πά- ρωσῃ δὲ τὸ ζευγάρι πῆγε στὸν Ἐπιτάφιο. Πῆ- ραν με δύο κίτρινα ἐσθράφια μου, πού τὰ εἶχαν ἀγοράσει μαζί με μένα κι' ἕνα ἄλλο ἄσπρο ἀδέρφιν μου, καὶ βγήκανε. Γυρίσανε κατὰ τὴν δὲκα καὶ φάγαμε τὸν ὑπόλοιπο χαλὰ πού εἶ- χε περισσεύει ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Οὐτε φιλία, οὐτε χάδια... Νηστεία!

»Ἡ ὀδὴ μὲρα ἐπιδόμασε γεμάτη γιορταστι- κὲς προετοιμασίες: Ὁ κύριος κουβάλασε ἕνα ὀλόκληρο ἀρνί, τὰ ἀνάλογα σαλνίκια, τὰ κρεμμυδάκια καὶ τὸν ὄνιον γιὰ τὴ μαγειρίτσα, καὶ μαζί με τσουρέκι, τὰ φρούτα, Γέμισε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸ ἀδείωσε σπὶ σπίτι του. Κου- βολητὴς! Εἶμαι ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν συζύ- γων τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Ἡ γυναῖκα του τὸν φῆ- λησε με κάπως πελαγωγμένη εὐγνωμοσύνη. Ἐ- βλε τὴν ποδίστρια τῆς, πού τῆς πῆγαμε τόσο διωροφὰ καὶ σπράχθηκε στὴ δουλειά.

»Κατὰ τὴν δὲκα ἡ μαγειρίτσα ἦταν ἔτοιμη, κατὰ τὴν δὲκα τὸ τραπέζι στρωμένο με τὸ λινὸ ραμπεζομέντλο καὶ τὰ ἀσπραφτερά σερ- βίτσια. Κατὰ τὴν δὲκα παρὰ τέταρτο ἐκινή- σαμε γιὰ τὴν Ἀνάσταση. Ἐμένα με πῆρε ἐκεῖνη. Πόσο με συγκίνησε ἡ ἐπαφὴ τοῦ ζεστοῦ γυ- ναϊκεῖου χεριοῦ τῆς! Ὁ ἐθουσιασμός μου δὲ- μως ἔγινε μικρὴ ἀναγκάστη καὶ ἐλαφρὰ ἀπ- δία, ὅταν διαπίστωσα ὅτι τὸ μολαὶκὸ αὐτὸ κεράκι εἶχε μιὰ ἔντονη μυρωδιά κρεμμυδιού!

Ἐκεῖνη ἔβαλε τὰ γέλια — κατὰ γέλια αὐθόρ- μητα, πού γεμίσανε κοῦσταλλα ὅλο τὸ δω- μάτιο...

Ἀλλὰ μιὰ σκέψη — ὅτι ἡ μυρουδιά αὐτὴ ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς μαγειρίτσας — με ἔκανε νὰ δικαιολογήσω τὴν διωροφὰ κυριοῦλα, πού, ἔ- στω ἄκουα κι' ἀραματισμένη με κρεμμυδάκι, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γοητευτικὴ.

»Ἡ πλῆτεια μπροστὰ στὴν ἐκκλησία ἦταν γεμάτη κόσμος πού κρατοῦσε κερία ἀνάμεινα. Εἶχε ἀκουσθῇ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς», καὶ τὸ Ἅγιο Φῶς εἶχε πᾶξει σὲν χείμαρος ἀπὸ λαμπρὴ κι' ἀστροσφτερὴ φωτιά, γιὰ νὰ μετα- δώσῃ τὴν ἀνάστασι με φλόγα σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς! Μαζὶ τὴ μετέδωσε καὶ σὲ μένα. Μὲ τὴν καυὰ ἀνάμεινα, βέβαια, ἐνοῦσα κάποια ζέστη — κατὰ σὲν ὑπεραίματι στὸ κεφάλι... — αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ στὴν περσφάνεια μου... Κάθε πλῆτεια νοιώθει πε- ρσφάνεια ὅταν ἐκτελὴ τὸν πορορισμὸ του κι' ἐμένα πορορισμὸς μου ἦταν νὰ ἀνάμει! Ἡ κυρία μου δανεῖστικε τὴ φλόγα ἐνὸς διπλοῦ τοῦ πολὺ εὐγενικοῦ κυρίου, πού προσθυποῖται ἦ- ρε νὰ τῆς τὴ δώσῃ με ἕνα κατὰ πρὸς τὸν ἀ- πὸ ὑποναρωτικὸ καμμένο... Ὁ κύριος τῆς κυ- ρίας παρακολοῦσε τὴ σκηλὴ με τὴν ἀκρη τοῦ ματιοῦ του, μὰ δὲν εἶπε τίποτε... Ἀλλω- στε, κι' ἂν εἶπε, δὲ θὰ ἀκούγονταν. Γιὰτὶ ἐ- κείνη τὴ στιγμή τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἐπετά- νηκε σὰ βῆλος ἀπὸ ὀλόφωτη αἰσιόδοξια μέσα σπὴν ἀναξιάτικη νύχτα καὶ τὸ συνωδύνανε κω- δωνοκρούσεις χαρμόσυνες, βαρελότερα καὶ βελ- γαλικά! Πόσο τρούμασα... Μ' ὅλο πού ἡ φωτιά εἶναι τὸ στοιχείο μου, οἱ κρότοι κι' οἱ λάμψεις με πελαγώσανε... Εὐτύχως ὅτι τὸ ζευγάρι ἐ- κίνησε γιὰ τὸ σπίτι, ἀνάμεσε σὲ ἕνα πλῆθος πιστῶν πού εἶχανε γεμίσει τοὺς δρόμους ὀρα- νοντας τὸ ἀνασπασίμο φῶς στὰ σπίτια τους.

Ἐῖσα ὀλιγαρκὴς, εἶπε ἡ Βά- να γελώντας. Ἐγὼ τὴν χαίρουμι τὴν ἀνοιξί, ἀλλὰ στὴν ἐσοχὴ. Πῆ- γαμε τὴν Κυριακὴ ἐκδρομὴ... ἄχ, ἦταν χαρὰ Θεοῦ.

Ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ ἐκ- δρομὲς, ἀναστήναξε ἡ Σούλα. Δὲ θέλεις νὰ βρῇς καιρὸ, πρόφερε ἡ Βάνα κοφτά. Καὶ τὸ ὥραίο τῆς προσώπκι, με τὴν αὐθόδοξη ἀνασπασμένη μυτῖσα πῆρε μιὰ ἐκδρομὴ πολλὴ σίγουρη.

Τὸ μελχροινὸ πρόσωπο τῆς Ἀσπασίας σκετίνιωσε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὰ χεῖλη τῆς τρεμοῦλια- σαν λιγάκι, καθὼς πρόφρανε: — Τὴν Κυριακὴν ἔχω πάντα νὰ συγυρῶ τὸ σπίτι. Ἐσχες, Βά- να... ἐγὼ πρέπει νὰ συγυρίζω τὸ σπίτι.

Μὲ μιὰς τὸ πρόσωπο τῆς Βά- νας λαμπροῦ ἀλλάξε ἐκφρασι. Ἀ- κούμπησε τὸ χεῖρ τῆς στὸ μπρά- στο τῆς φίλης τῆς στοργικά: — Μὲ συγγυρεῖς. Σούλα μου, Μὲ συγγυρεῖς πάρα πολὺ. Πάντα τὸ ἔχονα...

Ἡ Σούλα κατὰπτε ἕνα κόμπι στὸ λαμπὸ τῆς. Ἡ φωνὴ τῆς ἀ- κούστηκε βραχνή: — Κι' ἐγὼ σχεδὸν τὸ ξεχνῶ καμμιὰ φορὰ, Βάνα... Πέρασαν δυὸ χρόνια, κι' ὁμως μοῦ φαίνεται φέματα. Πολλὲς φορὲς μπαῖνον στὸ σπίτι μου καὶ περμένω ν' ἀ- κούω, τὴ φωνὴ τῆς μαουλάς.

Ἐλα, Σούλα μου... σὲ πῆ- κρνα πάλι. Κῦτταξε τὰ λουλου- δάκια. Ἐκεῖ πέρα ἀνέσαν οἱ νε- ραντζιές. Μυρίσεις; Οἱ μωσχοβο- λίες τους πλημυρίζαν τὸν ἀέρα. — Ναι, Κι' ἔπειτα μού λές πὺς δὲν ὑπάρχει ἀνοιξί στὴν Ἀ- θῆνα μέρα.

Σούλα, φώναξε ὀρμητικὰ ἡ Βάνα. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ ξα- νάπαμε ἐκδρομὴ. Πᾶρε τὴ Ρίκα κι' ἔλατε κι' ἐσεῖς μαζί μας. — Μα... — Ἀσὲ τὸ νοικοκυριὸ σου γιὰ μιὰ φορὰ, δὲν πειράζει. Ἡ ἀνοιξί δὲ βροτάει πολὺ. Ὡστου νὰ τὸ πῆς, τὰ λουλουδία χάνουν τὴν ὀσμὴ τους. Ἐλάτε, νὰ πᾶτε ἀέρα. Ὁ σὰρὸς καὶ καλὸ, Σούλα μου, μετὰ τὴν κλεισούρα.

Καλὰ! Σ' εὐχαριστῶ. Δὲν στὸ ὑπόσχομαι ὁμως. — Προσπάθει. — Οἱ δυὸ νεαρὲς δικηγόριες ἐ- στράψαν στὸ στενὸ τῆς οδοῦ Σαν- ταροῦζα καὶ προχώρησαν βιαστι- κὲς ἔως τὴν πόρτα τοῦ δικαστη- ρίου.

— Λοιπόν, φώναξε ἡ Βάνα με κωλύσιν. Τὴν Κυριακὴ νὰ τὰ κα- — Δεσποινίς, ἐγὼ σὰς παρακωρῶ τὴ θέσι μου, εἶπε στὴ Σούλα ὁ νέος με τὰ γαλὰνὰ μάτια.

— Πρωτὴ ἐορὰ ἐρχόσαστε ἐ- δῶ; τὴν ὥρα τῆς δικηγόρου, πού στεκόταν τῶρα πίσω τῆς. — Σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο... ναι... — Εἶστε δικηγόρος; — Ἡ καρδιά τῆς σκίετσε μέσα τῆς με ἑαφικὴ χαρὰ, καθὼς τοῦ ἀποκρίθηκε προσπαθώντας νὰ μὴν ἀκούσθῃ οὐτὲ ἡ παροσμικὴ ὑπε- ρσφάνεια στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς: — Ὁχι... εἶμαι δικηγόρος σὲ δικηγορικὸ γραφεῖο. — Ὡ, χαῖρα πολὺ, δεσποινίς συνάδελφε. — Δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους δι- κηγόρους γύρισαν, τῆς ἐβρίσαν μιὰ περίεργη ἐπὶ τῆς πού τὴν ἔ- — Κι' ἐγὼ σχεδὸν τὸ ξεχνῶ καμμιὰ φορὰ, Βάνα... Πέρασαν δυὸ χρόνια, κι' ὁμως μοῦ φαίνεται φέματα. Πολλὲς φορὲς μπαῖνον στὸ σπίτι μου καὶ περμένω ν' ἀ- κούω, τὴ φωνὴ τῆς μαουλάς.

Ἐλα, Σούλα μου... σὲ πῆ- κρνα πάλι. Κῦτταξε τὰ λουλου- δάκια. Ἐκεῖ πέρα ἀνέσαν οἱ νε- ραντζιές. Μυρίσεις; Οἱ μωσχοβο- λίες τους πλημυρίζαν τὸν ἀέρα. — Ναι, Κι' ἔπειτα μού λές πὺς δὲν ὑπάρχει ἀνοιξί στὴν Ἀ- θῆνα μέρα.

Σούλα, φώναξε ὀρμητικὰ ἡ Βάνα. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ ξα- νάπαμε ἐκδρομὴ. Πᾶρε τὴ Ρίκα κι' ἔλατε κι' ἐσεῖς μαζί μας. — Μα... — Ἀσὲ τὸ νοικοκυριὸ σου γιὰ μιὰ φορὰ, δὲν πειράζει. Ἡ ἀνοιξί δὲ βροτάει πολὺ. Ὡστου νὰ τὸ πῆς, τὰ λουλουδία χάνουν τὴν ὀσμὴ τους. Ἐλάτε, νὰ πᾶτε ἀέρα. Ὁ σὰρὸς καὶ καλὸ, Σούλα μου, μετὰ τὴν κλεισούρα.

Καλὰ! Σ' εὐχαριστῶ. Δὲν στὸ ὑπόσχομαι ὁμως. — Προσπάθει. — Οἱ δυὸ νεαρὲς δικηγόριες ἐ- στράψαν στὸ στενὸ τῆς οδοῦ Σαν- ταροῦζα καὶ προχώρησαν βιαστι- κὲς ἔως τὴν πόρτα τοῦ δικαστη- ρίου.

— Λοιπόν, φώναξε ἡ Βάνα με κωλύσιν. Τὴν Κυριακὴ νὰ τὰ κα-

ΑΝΟΙΞΙ

— ΠΟΥ τὴ νοιώθεις τὴν ἀνοιξί, πού τὴ βλέπεις; — Παντοῦ.

Ἐχες φαντασία, Σούλα μου, ἐσύ! Γι' αὐτὸ ἐγράφε κα- λὲς ἐκθέσεις πάντα στὸ σχολεῖο... Ουμᾶσαι; «Νὰ διαβάσῃς τὴν ἐκ- θέσιν τῆς Ἀσπασίας Ραδάκη!»

Χόντρνε τὴ φωνὴ τῆς ἡ Βάνα λαμπροῦ καὶ προσπάθησε νὰ μι- μῆθῃ τὸ ὕφος τοῦ καθηγητῆ. Οἱ δυὸ κοπέλλες γέλασαν. Ἡ Σούλα ὅμως πῆρε ἀμέσως ἕνα ὕφος σο- βαρό:

Δὲ χρειάζεται φαντασία γιὰ νὰ νοιώθεις τὴν ἀνοιξί σήμερα Βάνα.

Μὰ ἐδῶ, μέσα στὴν Ἀθῆ- να; Στὴν οἴδ Πανεπιστημίου... — Ἀκριβῶς ἐδῶ. Κῦττα τὸ κη- πᾶκι ἐδῶ ἔξω ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη.

Χαρὰ στὸν κήπο! — Κῦττα τοὺς πανσέδες, Βά- να. Κι' ἕνας μοναχὸς νὰ ἦταν, με τὴν βελουδένια βιολεττία στολῆ του καὶ με τὰ χρυσὰ σειρήνια, θὰ μοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ χαρῶ τὴν ἀ- νοιξί.

Εἶσαι ὀλιγαρκὴς, εἶπε ἡ Βά- να γελώντας. Ἐγὼ τὴν χαίρουμι τὴν ἀνοιξί, ἀλλὰ στὴν ἐσοχὴ. Πῆ- γαμε τὴν Κυριακὴ ἐκδρομὴ... ἄχ, ἦταν χαρὰ Θεοῦ.

Ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ ἐκ- δρομὲς, ἀναστήναξε ἡ Σούλα. Δὲ θέλεις νὰ βρῇς καιρὸ, πρόφερε ἡ Βάνα κοφτά. Καὶ τὸ ὥραίο τῆς προσώπκι, με τὴν αὐθόδοξη ἀνασπασμένη μυτῖσα πῆρε μιὰ ἐκδρομὴ πολλὴ σίγουρη.

Τὸ μελχροινὸ πρόσωπο τῆς Ἀσπασίας σκετίνιωσε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὰ χεῖλη τῆς τρεμοῦλια- σαν λιγάκι, καθὼς πρόφρανε: — Τὴν Κυριακὴν ἔχω πάντα νὰ συγυρῶ τὸ σπίτι. Ἐσχες, Βά- να... ἐγὼ πρέπει νὰ συγυρίζω τὸ σπίτι.

Μὲ μιὰς τὸ πρόσωπο τῆς Βά- νας λαμπροῦ ἀλλάξε ἐκφρασι. Ἀ- κούμπησε τὸ χεῖρ τῆς στὸ μπρά- στο τῆς φίλης τῆς στοργικά: — Μὲ συγγυρεῖς. Σούλα μου, Μὲ συγγυρεῖς πάρα πολὺ. Πάντα τὸ ἔχονα...

Ἡ Σούλα κατὰπτε ἕνα κόμπι στὸ λαμπὸ τῆς. Ἡ φωνὴ τῆς ἀ- κούστηκε βραχνή: — Κι' ἐγὼ σχεδὸν τὸ ξεχνῶ καμμιὰ φορὰ, Βάνα... Πέρασαν δυὸ χρόνια, κι' ὁμως μοῦ φαίνεται φέματα. Πολλὲς φορὲς μπαῖνον στὸ σπίτι μου καὶ περμένω ν' ἀ- κούω, τὴ φωνὴ τῆς μαουλάς.

Ἐλα, Σούλα μου... σὲ πῆ- κρνα πάλι. Κῦτταξε τὰ λουλου- δάκια. Ἐκεῖ πέρα ἀνέσαν οἱ νε- ραντζιές. Μυρίσεις; Οἱ μωσχοβο- λίες τους πλημυρίζαν τὸν ἀέρα. — Ναι, Κι' ἔπειτα μού λές πὺς δὲν ὑπάρχει ἀνοιξί στὴν Ἀ- θῆνα μέρα.

Σούλα, φώναξε ὀρμητικὰ ἡ Βάνα. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ ξα- νάπαμε ἐκδρομὴ. Πᾶρε τὴ Ρίκα κι' ἔλατε κι' ἐσεῖς μαζί μας. — Μα... — Ἀσὲ τὸ νοικοκυριὸ σου γιὰ μιὰ φορὰ, δὲν πειράζει. Ἡ ἀνοιξί δὲ βροτάει πολὺ. Ὡστου νὰ τὸ πῆς, τὰ λουλουδία χάνουν τὴν ὀσμὴ τους. Ἐλάτε, νὰ πᾶτε ἀέρα. Ὁ σὰρὸς καὶ καλὸ, Σούλα μου, μετὰ τὴν κλεισούρα.

Καλὰ! Σ' εὐχαριστῶ. Δὲν στὸ ὑπόσχομαι ὁμως. — Προσπάθει. — Οἱ δυὸ νεαρὲς δικηγόριες ἐ- στράψαν στὸ στενὸ τῆς οδοῦ Σαν- ταροῦζα καὶ προχώρησαν βιαστι- κὲς ἔως τὴν πόρτα τοῦ δικαστη- ρίου.

— Λοιπόν, φώναξε ἡ Βάνα με κωλύσιν. Τὴν Κυριακὴ νὰ τὰ κα-

ταφέρης. Τώρα σ' ἀφίνω... γειά σου.

Γειά σου, ἀποκρίθηκε ἡ Σούλα.

Καὶ προχώρησε στὸ διάδρομο, πού τῆς φάνηκε σκοτεινὸς μετὰ τὴν λάμψιν τῆς ἀνοιξιάτικης ἡμέρας στὸ δρόμο.

ΤΟ ΠΙΝΑΚΙΟ ΤΩΝ ΑΝΑΒΕΒΑΙΜΕΝΩΝ

Δὲν ἦταν πολλὲς καιρὸς πού ἐρ- χόταν στὸ δικαστήριον, καὶ δὲν ἦ- ρε ἀκόμη κατὰ τόστα. Ρω- τώντας ἔφτασε σ' ἕνα γραφεῖο, μικρὸ, στενοχώριο. Μπροστὰ σ' ἕ- να τραπέζι πέντε—ἕξη κύριοι ἔ- καναν οὐρὰ, κρατώντας χαρτιά στὸ χεῖρ.

Μὲ κάποια δειλία προχώρησε ἡ κοπέλλα. Στάθηκε λίγο παραμέ- ρα, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ μᾶλλον πᾶς νὰ καταλάβῃ ἂν εἶχε μπῇ στὸ σωστὸ γραφεῖο. Κανένας δὲν τὴν πρόσεξε στὴν ἀρχή. Ὁ- λοὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι—σίγουρα δι- κηγόροι ἢ βοηθοὶ δικηγόρων—νὰ φάσῃ ἡ σειρά τους. Ἐμεῖς ἔ- τσι· κάμποσιν ὥρα, σὲ κάποια ἀ- μηχανία. Κι' ἄσφανα εἶχε τὴν ἐν- τύπωσιν πὺς κάποιος τὴν κῦτταξε. Ἐστρεψε τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸ τέλος τῆς οὐρᾶς.

Δυὸ μάτια τὴν κῦτταζαν με πε- ριέργεια. Δυὸ μάτια γαλὰν, πού καλῶς ἔφευγε ἀπάνω τους τὸ φῶς ἀπὸ τὸ παράθυρο, φαίνονταν σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ.

— Ὁχι... εἶμαι δικηγόρος σὲ δικηγορικὸ γραφεῖο. — Ὡ, χαῖρα πολὺ, δεσποινίς συνάδελφε. — Δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους δι- κηγόρους γύρισαν, τῆς ἐβρίσαν μιὰ περίεργη ἐπὶ τῆς πού τὴν ἔ-

Κι' ἐγὼ σχεδὸν τὸ ξεχνῶ καμμιὰ φορὰ, Βάνα... Πέρασαν δυὸ χρόνια, κι' ὁμως μοῦ φαίνεται φέματα. Πολλὲς φορὲς μπαῖνον στὸ σπίτι μου καὶ περμένω ν' ἀ- κούω, τὴ φωνὴ τῆς μαουλάς.

Ἐλα, Σούλα μου... σὲ πῆ- κρνα πάλι. Κῦτταξε τὰ λουλου- δάκια. Ἐκεῖ πέρα ἀνέσαν οἱ νε- ραντζιές. Μυρίσεις; Οἱ μωσχοβο- λίες τους πλημυρίζαν τὸν ἀέρα. — Ναι, Κι' ἔπειτα μού λές πὺς δὲν ὑπάρχει ἀνοιξί στὴν Ἀ- θῆνα μέρα.

Σούλα, φώναξε ὀρμητικὰ ἡ Βάνα. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ ξα- νάπαμε ἐκδρομὴ. Πᾶρε τὴ Ρίκα κι' ἔλατε κι' ἐσεῖς μαζί μας. — Μα... — Ἀσὲ τὸ νοικοκυριὸ σου γιὰ μιὰ φορὰ, δὲν πειράζει. Ἡ ἀνοιξί δὲ βροτάει πολὺ. Ὡστου νὰ τὸ πῆς, τὰ λουλουδία χάνουν τὴν ὀσμὴ τους. Ἐλάτε, νὰ πᾶτε ἀέρα. Ὁ σὰρὸς καὶ καλὸ, Σούλα μου, μετὰ τὴν κλεισούρα.

Καλὰ! Σ' εὐχαριστῶ. Δὲν στὸ ὑπόσχομαι ὁμως. — Προσπάθει. — Οἱ δυὸ νεαρὲς δικηγόριες ἐ- στράψαν στὸ στενὸ τῆς οδοῦ Σαν- ταροῦζα καὶ προχώρησαν βιαστι- κὲς ἔως τὴν πόρτα τοῦ δικαστη- ρίου.

— Λοιπόν, φώναξε ἡ Βάνα με κωλύσιν. Τὴν Κυριακὴ νὰ τὰ κα-

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΟΥΣ

Αὐθόρμητα, σὰν μαγνητισμένη, προχώρησε ἡ Σούλα πρὸς αὐτὰ τὰ δυὸ γαλὰνὰ μάτια. Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε κάπως βραχνή, κάπως δειλία: — Μὲ συγγυρεῖτε... Ἐδῶ θὰ ἐγγράψω μιὰ ἀναβεβλημένη.

Ἐδῶ... Ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν νεανικὴ, ὀρ- μονικὴ, βαθεῖα. Τέτοια φωνὴ μο- νάχα μποροῦσε νὰ ταιριάζῃ σὲ δυὸ τόσο δυνατὸν γαλὰνὰ μάτι. Ἡ φωνὴ τοῦ τὴν ἔκανε νὰ σαστί- σῃ, νὰ ξεχάσῃ νὰ τοῦ πῇ εὐχαρι- στῶ. Στεκόταν ἐκεῖ, με τὰ χαρ- τία τῆς στὸ χεῖρ, κι' ἔβλεπε τὴν ἐν- τύπωσιν μιᾶς κοπέλλας χαμμένης σ' ἕνα κόσμο ἀγνωστὸ.

Δεσποινίς, ἐγὼ σὰς παρα- κωρῶ τὴ θέσι μου, εἶπε ὁ κύριος με τὰ γαλὰνὰ μάτια. Ἄν βιάζε- στε... — Εὐχαριστῶ, τραύλισε ἡ κο- πέλλα.

Κι' ὁ νεαρὸς δικηγόρος παρα- μέρισε καὶ τὴν ἄφησε στὴ θέσι του. Τοῦ χαμογέλασε ἡ Σούλα, κοκ- κινίζοντας ἐλαφρὰ κι' ἀρχισε νὰ στορφογυρίε τὰ χαρτιά τῆς στὰ χεῖρά τῆς.

Πρῶτη ἐορὰ ἐρχόσαστε ἐ- δῶ; τὴν ὥρα τῆς δικηγόρου, πού στεκόταν τῶρα πίσω τῆς. — Σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο... ναι... — Εἶστε δικηγόρος; — Ἡ καρδιά τῆς σκίετσε μέσα τῆς με ἑαφικὴ χαρὰ, καθὼς τοῦ ἀποκρίθηκε προσπαθώντας νὰ μὴν ἀκούσθῃ οὐτὲ ἡ παροσμικὴ ὑπε-

χελώνη πέτυχε. Αυτό ήταν!

Το ποιά άνοιξε ή μάνα τὰ μάτια της. Καί τότε άρχισαν νά γελάνε τὰ δυό κορίτσια. Ήταν σίγουρα πιά πώς αυτό ήταν, πώς είχε περάσει το κακό.

Το ίδιο βράδυ όμως ή μάνα άρχισε νά ψήνεται στον πυρετό. Σε δυό μέρες οι γιατροί άναγκάστηκαν νά πουνε στίς κόρες της πως δέν υπήρχε έλπίδα.

— Όξεία περιτονίτις!

Τους έδωσαν εξηγήσεις. Ή περίπτωση ήταν από τις σπανιότερες. Το κακό έβασκε μέσα της χρόνιας κι ή κρίσιμη αυτή ήρε, δυστυχώς, πολύ άργά, χωρίς προειδοποίηση...

Η Σούλα θυμόταν πως άρκετά συχνά ή μητέρα τους παραπονιόταν για κάτι ένοχλήσεις στην κοιλιά. Ήταν όμως πάντα τόσο άπασχολημένη, πού δέν έδινε σημασία, δέν της έμνεε καίρια νά δώσει σημασία. Όσοι ν' άποφασίσαν νά σωτή τον γιατρό, οι ένοχλήσεις περνούσαν. Το κακό όμως έκανε τη δουλειά του μέσα στα σπλάχνα της ύπουλα, δόλια.

Τήν ταίτη κιόλας ημέρα έσβυσε ή "Όλγα στην άγκαλιά της μεγάλης της κόρης. Κατάλαβε το τέλος της και την παιδιά της με χριστιανική έγκράτεια:

— Δέν πρέπει νά νοσείς το θάρρος σου, έσύ ή μεγάλη μου. Έβλε νά μου δώσης το λόγο σου πώς δέ θ' άφήσεις τις σπουδές σου στη μέση, και πως θά σταθής σά μάνα στην άδερφούλα σου. Το έρω πως είναι δύσκολο νά τά συνιδάσης και γά δυό, άλλα θά τά καταφέρεις. Οά ζήσετε πολύ οικονομικά, πολύ φτωχικά, άλλα πρέπει νά τά καταφέρετε.

Της τά υποσχέθηκε της μελλονθάτης μανούλας της και τά δυό ή Σούλα.

Και κράτησε το λόγο της χωρίς νά παρεκκλίνει ούτε στιγμή από τη γραμμή πού είχε χαράξει. Τρία χρόνια είχαν περάσει. Τρία χρόνια βασιανισμένα για τη μεγάλη, όχι όμως και ήλιμμένα για τη Ρίκα.

Άκολουθώντας το παράδειγμα της άμοιρης μανούλας τους, ή Σούλα είχε καταφέρει νά μη φύγη το γέλιο από το στίτι παρ' όλη τη δυστυχία. Μετά τον πρώτο σπαραγμό, μετά τον πρώτο θρήνη, ή ζωή τους μπήκε πάλι στην νο, ή ζωή τους μπήκε πάλι στην κανονική της τροχιά. Ή φτώχεια ήταν ό εφιάλτης της Σούλας. Προσπαθούσε όμως, όσο ήταν δυνατόν, νά μη τη νοιώδη ή μικρή. Τά λεφτά τους έβθθαναν ίσα-ίσα σχεδόν για τη διατροφή τους και για τά δίδακτρα. Όσοια γινόταν από τά λούσα. Έμαθε ή Σούλα νά περιφρονά άπόλυτα την επίδειξη, την πολυτέλεια. Κατόφερε

— Βοήθεια, χριστιανοί. Δέ θέλω!... (Τού Άρχέλαου)

Στο έρχόμενο τεύχος του

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Σελίδες

84

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΦΩΤΟ-ΟΦΘΣΕΤ

ΔΡΑΧΜΕΣ 4

— Έ, ρέ πράμμα τεφαρίκι πού έχω σήμερα! (Τού Β. Χριστοδούλου)

Έρωταπταρέ

Ή αίτια της καταστροφής

Σ' ένα κοσμικό Ζαχαροπλαστείο ό νεαρός Τεμπελίδης κάβεται με τους φίλους του και οκοτώνει την ώρα του. Από καιρό σε καιρό βλέπει κανένα νά μπαίνει κι άρχίζει με τους άλλους το κουτσομπολιό. Σαυνικά όμως ό Τεμπελίδης νίνεται κατακόκκινος άπ' το θυμό του.

— Τόν βλέπετε αυτόν με το μαύρο καπέλλο; λέει στους φίλους του.

— Έκείνοι ρίχνουν μιά ματιά σέ κάποιον σοβαρό κύριο, πού μόλις μπήκε στο Ζαχαροπλαστείο και περιέργοι άπαντων.

— Ναι, τόν βλέπουμε... Λοιπόν, τί ξέρεις γι' αυτόν;

— Αυτός ό άνθρωπος; φίλοι μου, είναι ή αίτια της καταστροφής μου!... έξηνει ό Τεμπελίδης έξω φρενών.

— Μπα!...

— Βέβαια!... Είναι ό άνθρωπος, πού έξ αίτίας του έχασα δέκα χιλιάδες χρυσές λίρες!

Οι φίλοι του Τεμπελίδη ξανακυττάζουν τόν σοβαρό κύριο κι' όλο δυσπιστία νυονούν και λένε στον εξαοριωμένο πάντα φίλο τους:

— Σοβόρα μιλάς τώρα; Γιατί δέν πιστεύουμε νά ίσχυρη στίς πώς ήτανε ποτέ συνεταίρος σου...

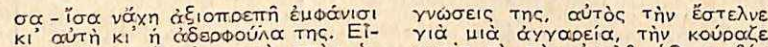
— Όχι, δέν είναι αυτό... άποκρίνεται έκείνος.

— Έσύ τότε;

Κι' ό Τεμπελίδης άποφασίζει επί τέλους ν' άποκαλύψη το μυστικό της καταστροφής του:

— Αυτός, λοιπόν, ό κύριος ήτανε ό νιατρός, πού έσωσε το θείο μου, τόν έκατομμυριοχό από βεβαίο θάνατο!

Ο ΦΑΚΟΣ

σα-ίσα νάχη άξιοπροεπή εμφάνισι κι' αυτή κι' ή άδερφούλα της. Είχε μάθει και τη μικρή στην άπλότητα και στην εργατικότητα. Έτσι τέλειωσε ή Ρίκα πολύ καλά το Γυμνάσιο, την ίδια χρονιά πού τέλειωσε ή Σούλα το Πανεπιστήμιο. Πρώτη σκέψη και των δυό κοριτσιών, νά βρουν δουλειά.

Η Ρίκα είχε έγκρατείσει το δνειρό της νά γίνει ζωγράφος.

— Δέ θέλω τίποτ' άλλο, έλεγε και άναέλεγε, παρ' άν βρώ μιά θέσι, νά κερδίζω το δικό μου.

Πέρασαν έξη μήνες, με άγωνίες, με τρεχάματα. Ύποσχέσεις, παρακάλια, κοροϊδίες, άσπου βρέθηκαν οι κατάλληλοι άνθρωποι νά βοηθήσουν. Μιά γερή σύσταση έφερε τη Σούλα στο νυνστό δικηγορικό γραφείο του Μάνου Τρικέας.

Ήταν άκριβώς αυτό πού ήθελε. Δικό της δικηγορικό γραφείο ν' άνοιξη, δέ μπορούσε νά συζητηθή. Με τό νά εργάζεται σ' ένα καλό δικηγορικό γραφείο, άποκτούσε πείρα. Κι' είχε ό Θεός για τό μέλλον. Φυσικά, τά πράγματα δέν ήταν άκριβώς όπως τά είχε φανταστή. Ό Τρικέας κύτταζε νά την έκιεταλλευδή, όσο μπορούσε, νά της φορώνη τις πιο άνιερές υποθέσεις και νά την χρησιμοποίη και για δακτυλογράφο, όταν δέν είχε άλλη δουλειά. Πολλές φορές είχε άλλη δουλειά, έπιστήμη λαχταρώνε νά συζητήση μαζί του για κάτι, νά μάθη, νά πλουτίση τις γνώσεις της, αυτός την έστελνε για μιά άγγαρεία, την κούραζε χωρίς νά την ώφελει. Ό μισθός της ήταν έλάχιστος. Ίσα-ίσα νά λείπ πως κάτι παίρνει. Δέν δυσανασχετούσε όμως. Έδλεπε μ' έμπιστοσύνη τη μέλλον. Το μόνο πού την πείραζε ήταν ό τρόπος τού προϊσταμένου της. Όταν τόν έπαιναν τά νεύρα του—κι' αυτό συνέβαινε πολύ συχνά— της μιλούσε βάνανσα, μπορούσε νά την ταπεινώση. Ό μόνος της φόβος όταν ζητούσε δουλειά ήταν ό προϊστάμενος. Άλλά, άλλα ήταν εκείνα πού φοβόταν. Αυτά τά άλλα τά είχε άποφύγει. Ό Τρικέας δέν την έβλεπε σαν γυναίκα. Ποτέ δέν της είχε πη ένα λόγο κολακευτικό, ποτέ δέν είχε δείξει πως τη λάβαινε ύπ' όψη του σά γυναίκα. Δόξαζε το Θεό γι' αυτό ή Σούλα και θά ήταν πολύ εύτυχιμένη, έπειδή άγαπούσε τη δουλειά της, άν ό τρόπος του ήταν καλύτερος.

Λίγες ημέρες μετά τη μεγάλη της άδελφή βρήκε δουλειά κι' ή Ρίκα. Αυτό ήταν κάτι το άναπάντεχο κάτι πούμοιαζε με θαύμα. Κάποια Τράπεζα είχε προκηρύξει διαγωνισμό κι' ή Ρίκα άποφάσισε νά λάβη μέρος, άν και όλοι την άπέτρεπαν και της έλεγαν, πως χωρίς μέσον δέν γίνεται τίποτε. Αυτή πάντως δέν δείλιασε, παρουνισάστηκε και έγινε το θαύμα. Κάποιος έκεί μέσα είδε τ' όνομα Ραδάκη και την ρώτησε τι

τόν είχε τό μακαρίτη το Χαραλάμπε Ραδάκη. Όταν άκουσε πως ήταν κόρη του ή Ρίκα, δάκρυσε.

— Χρωστώ πολλά στον πατέρα σου, της είπε.

Τίποτ' άλλο. Μετά λίγες ημέρες, έκπληκτη ή Ρίκα λάβαινε ειδοποίηση, πως είχε πετύχει στο διαγωνισμό και πως θά διοριζόταν στην Τράπεζα. Άλλη εξήγησι δέ μπορούσε νά δώση άκόμη, παρ' όσον της είχε υποστηρίξει έκείνος ό κύριος. Ούτε ήξερε τ' όνομά του.

Έτσι έπιασε κι' αυτή δουλειά κι' ήταν ένθουσιασμένη. Δέν ήυρε καμιά δυσκολία. Ήταν έξυπνη, τακτική και πρόθυμη. Έτσι οι συνάδελφοί της την άγάπησαν άμέσως. Ό προϊστάμενός της την έδλεπε έλάχιστα. Κι' ή κοπέλλα, δέν είχε υποστά τη χαρατή, πού συνέσεφερε στο στίτι και μάλιστα περισσότερο από τη Σούλα, πού είχε δίπλωμα Πανεπιστημίου. Ήταν εύθυμη κι' άντίκρυζε με άπόλυτη άισιοδοξία το μέλλον.

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Μετά δυό-τρεις ημέρες καθόταν ή Σούλα μόνη στο γραφείο της και δακτυλογραφούσε ένα άτέλειωτο έγγραφο. Ήταν στενοχωρημένη, όπως πάντα όταν της άνέθετε μιά τέτοια δουλειά ό Τρικέας, άντι νά της δώση μιά έπισημονική εργασία. Έκανε όσο μπορούσε πιδ γρήγορα, για νά τόν ευχαρίστηση άφ' ενός και άφ' έτέρου για νά της μείνη καιρός και για τίποτε άλλο, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

Σήκωσε ή κοπέλλα το άκουστικό, και πρόφερε με την άδιάφορη φωνή πούπαιρνε όταν άπαντούσε στο τηλέφωνο στο γραφείο:

— Έμπρός.

Μιά άνδρική νεανική φωνή άκούστηκε στο άκουστικό:

— Ή δεσπείνεις Ραδάκη;

— Έγώ ή Ίδια, άποκρίθηκε ή κοπέλλα παροξενωμένη, έπειδή δέν έπαρνε συνήθως άτομικά τηλεφωνήματα.

— Πώς είστε;

— Καλά ευχαριστώ, άποκρίθηκε μηχανικά. Ποιός νά τού τηλεφώνω;

— Γιώργος Σινίδης.

— Γιώργος Σινίδης; άπόρησε ή κοπέλλα.

— Δέ με θυμάσε;

— Άρχισε νά νευρίαζε ή Σούλα κι' έτοιμαζόταν νά κλείση το τηλέφωνο, έπειδή ήταν οίγουρη πως κάποιος άνεογος περνούσε την ώρα του διασκεδάοντας έτσι.

— Δέ σάς γνωρίζει κύριε, άποκρίθηκε άπότομα. Πέστε μου

άν πρόκειται για καμιά υπόθεση...

— Με γνωρίζετε πολύ καλά... έλπιζω τουλάχιστον νά μη με ξεχάσατε, είπε ό νέος μέσα στο τηλέφωνο.

— Κύριέ μου, είμαι άπασχολημένη.

Πάλι έκανε νά κλείση. Ή φωνή όμως άκούστηκε ζωή:

— Μά δέν πρόκειται νά σάς άπασχολήσω. Μιά καλημέρα θέλησα νά σάς πώ. Έλπίζω νά μη ξεχάσατε το πινάκιο τών άναβεβλημένων...

Σάν νά είχε περάσει ήλεκτριςμός άπάντα της άρχισε νά τρέμη ή Σούλα σ' αυτά τά λόγια. Οι δυό αυτές λέξεις της καθαρεύουσας, έπαιρναν τώρα μιά τελείως άλλωτική έννοια. Δέν είχε μπουστά της ένα άχαρο στενό γραφείο, δέν είχε μπροστά της έγγραφα και σφραγίδες. Ό μαγικός αυτές λέξεις έφεραν μπροστά της κάτι το φωτεινό, το γαλανό. Κάτι πού συνδυεζόταν θαρρεώς από μιά φωνή άρμονική.

Πώς δέν την κατέλαβε άμέσως τη φωνή του; Κι' όμως άβάλας στοίχημα πως θά μπορούσε νά την ξεχωρίση άνάμεσα από χιλιάδες φωνές.

— Δέν άπάντα; φώναξε στο άκουστικό ό Γιώργος Σινίδης. Με ξεχάσατε όλότελοι;

— Όχι, άποκρίθηκε σατισμένη σά μικρό κοριτσάκι.

— Α... είπα κι' έγώ... Πώς δέν έτυχε νά συναντηθούμε καμιά φορά πάλι στο δικαστήριο;

— Κι' έγώ δέν ξέρω...

Σταμάτησε, σάστηκε πάλι, θάθελε νά τού πη... Πώς νά τού πη όμως; Πώς νά όμολογήση σ' έναν άντρα πού είχε ίδη μόνον έλάχιστα λεπτά της ώρας, πως τρεις ημέρες τώρα, πίναντες στο δικαστήριο, με μόνη έλπίδα νά τόν ξαναβή; Πώς νά όμολογήση πως προθυμοποιόταν νά τρέξη στο δικαστήριο, κι' όταν άκόμη δέν ήταν υποχρεωμένη νά πάη; Και πως ό Τρικέας την κύτταζε παραξενεμένος για την τόση της προθυμία;

— Πότε θά ξαναπατέ στο δικαστήριο;

— Ή φωνή τού άκούγοταν παιχνιδιάρικη, γελαστή. "Αν τη ρωτούσε σοβαρά, ίσως νά τού άπαντούσε κι' αυτή σοβαρά. Ό τόνος αυτός όμως σάν νά τη πλήγωσε, σάν νά την πεισμάτωνε. (Ή ήταν ή φυσική της δειλία πάντα σ' αυτά τά ζητήματα;) Πηρε κι' αυτή τόν ίδιο τόνο κι' άποκρίθηκε:

— Έ... κάποτε θά πάω... Όποτε μου πουνε νά πάω...

— Μά... ές μπορείτε νά προσκαλέσετε αυτή τη διαταγή; Ό κ. Τρικέας φαντάζομαι πως θάχη άρκετες υποθέσεις.

— Και πως τό ξέρετε πού εγγάζομαι; άπόρησε τώρα ή νεαρά δικηγόρινα. Πώς μάθετε ν' όνομά μου το τηλέφωνό μου;

— Μαντέψτε! της είπε με τό παιχνιδιάρικο ύφος του.

— Πώς μπορώ νά μαντέψω;

— Είναι τόσο άπλό! Είδα τη σφραγίδα στην άγνη.

— Α, έτσι, έκανε με θαυμασμό.

— Λοιπόν; τη ρώτησε. Τί λέτε τώρα;

— Τί θέλετε νά πώ;

— Καταλαβαίνετε γιατί σάς τηλεφώνησα;

— Όχι... Όχι και τόσο καλά.

— Πέστε μου ποιά μέρα θά βρίσκεστε στο δικαστήριο.

Ήταν τόσο εύκολο, τόσο άπλό νά τού πη: "Αύριο!" Έπειδή άν ήθελε, θά μπορούσε όπωσδήποτε νά βρή κάποια άφορη νά πη την έπομένη κιόλας. Τί την έκανε

Πιχάντινκο ρεπορτάζ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ με έντατικό ρυθμό οι προετοιμασίες για την θερινή θεατρική σεζόν.

Ήδη τρία θέατρα έχουν καταρτίσει τά συγκροτήματά τους και έχουν διαλέξει τά έργα με τά όποια θά άρχίσουν:

Στό «Περροκέ», θά εμφανισθή θίασος μουσικής κωμωδίας με έπι κεφαλής τόν γνωστό κωμικό Κούλη Σατολικά και πρωταγωνίστρια την γνωστή από τόν κινηματογράφο «ένζενυ», Άννα Φόνσο.

Ό θίασος τού «Περροκέ» θά κάνει έναρση με μιά παλιά γεμια νική έπιτυχία, πού διασκευάζεται σέ μοντέρνο στυλ, με μουσική και τραγούδια τού μαέστρου Γ. Καταρσό.

Στό θέατρο «Βέμπο» θά εμφανισθή έπισημορσιακός θίασος με έπι κεφαλής τη Σοφία Βέμπο και τόν Νίκο Σατορίδη. Ό θίασος θά άνεύσθη μιά μεγάλη έπιθεωρησι, πού γράφει ό Μίσης Τραφόρος με μουσική και τραγούδια τού μαέστρου Λυκαρδού.

Τό «Μετροπόλιταν» έξ άλλου της λεωφόρου Άλεξάνδρας θά παρουσιάση ένα μουσικό θέαμα, με σκέτες πρόζες και μουσική, πού γράφουν οι Άλ. Σακελλάριος και Χρ. Γιαννακόπουλος. Πρωταγωνίστρια τού θιάσου τού «Μετροπόλιταν» θά είναι ή Μάρω Κοντού, τη δέ μουσική και τά τραγούδια τού έργου θά γράφη ό δημοφιλής συνθέτης Μίκης Θεοδωράκης.

Στίς παραστάσεις τού άμερικανικού θιάσου, έκτός από την πρωταγωνίστρια "Έλεν Χάιζ, άφίκε ξεχωριστή έντύπωση ή μικρούλα Ρόνα Γκαίηλ, μόλις 10 χρόνων. Ήταν ένα εκπληκτικό ταλέντο, με χαρακτηριστική κίνησι και έκφραστικότητα, πού κέρδιζε τη συμπάθεια μικρών και μεγάλων.

Μετά τό θέατρο Βορείου Έλλάδος, θεωρείται βέβαια ή σύσταση τού Έθνικού Κυριακού θεάτρου, για τό όποιο φέρεται ύποψίσιος διεκνντής ό σκηνοθέτης Τέλος Κατσέλης.

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ο Φρειδερίκος και η Έλδώρα

Στην πρεμιέρα τού πατριωτικού αυτού έργου, θά παραστή γαινοτάς στην Άμερική.

Ό Μάνος Χατζιδάκης, μετά την «Κλέφτρα τού Λονδίνου» πού έξακολουθεί νά παίζεται πάντα με έπιτυχία από τό θίασο της Μαρί Μπέλ στο Παρίσι, γράφει τώρα τη μουσική μιας άγγλικής κωμωδίας με τόν τίτλο «Βελουδία γάντια», πού θά παχθή στο Λονδίνο με πρωταγωνίστρια τη γνωστή από τόν κινηματογράφο ηθοποιό Βιζέκα Λινφόρος.

Ή γνωστή ηθοποιός Ζωή Φουτούση θά κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή της στην όδόνη με χορούς και τραγούδια, με ένα σπαρταριστό ρόλο, πού θά είναι και ό βασιλικό γυναικίος στη νέα ταινία «Ό δάσκαλος», πού θά γυρίση ή Άν. Ζερβός με τόν Νίκο Σατορίδη.

Στό θέατρο «Διονύσια» θά εμφανισθή, μετά τό Πάσχα, όπότε ό θίασος Χατζηαργύρη θά φύγη για τη Θεσσαλονίκη, το γνωστό ιταλικό συγκρότημα μαριονετών «Πικκολι Ποντρεκκά».

Οι μαριονέτες «Πικκολι Ποντρεκκά» θά δώσουν 15 παραστάσεις στην Άθήνα και έν συνέχεια άλλες 15 στη Θεσσαλονίκη.

Ό Κώστας Χατζηαργύρης στο μεγάλο έπιθεωρητικό έργο, πού θά παρουσιάση και έφετος στο «Πάρκο», θά συμπεριλάβη, όπως και πέρσι, ένα μεγάλο κένο μπαλέτο.

Ό Μάρη Λά και ό Γάκο-θλεφ βρίσκονται έδώ και άρκετές μέρες στο Λονδίνο, όπου ήχογράφουν σειρά έκπομπών για τόν σταθμό τού «Μπι-μπι-σι».

Ή πρώτη έκπομπή τους θά μεταδοθή το βράδυ της Δευτέρας τού Πάσχα.

Τό Λύκειο τών Έλληνίδων, μετά τις παραστάσεις πού έδωσε με μεγάλη έπιτυχία στην Κύπρο, έτοιμάζει τώρα σειρά παραστάσεων για τόν Μάιο, με διάφορες πάλαι της Γερμανίας.

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

Ό θιασάρχης Άδαμ. Λαμόρ, πού συνεχίζει πάντα με έπιτυχία τις παραστάσεις του σε διάφορες πολιτείες της Άμερικής, θ' άνεύσθη για πρώτη φορά στη Νέα Ύορκη τόν άλλο μήνα, το καινούργιο έργο τού κ. Παϊτατζή, «Ό διάκος».

νά τ' άποφύγη, κι' ή Ίδια δέ θά ξερε νά πη.

— Δέν ξέρω, δέ μπορώ νά σάς πώ... άποκρίθηκε. Φαντάζομαι κάποια από αυτές τις ημέρες.

Και μηχανικά, έκλεισε το τηλέφωνο.

Όταν άκουσε τό «στακ» πούκανε τό άκουστικό έννοιασε ένα βούλιαγμα στην καρδιά. Θάθελε νά τού μιλήση, νά τού μιλήση... ώρες όλόκληρες νά τού πη... και τί δέ θάθελε νά τού πη! Τώρα όμως ήταν άργά. Το μαγικό σύρμα πού την είχε φέρει τόσο κοντά στον άνθρωπο πού της άπασχολούσε τη σκέψη τρεις όλόκληρες ημέρες, είχε κοπή. Τό είχε κόψει με τό ίδιο της τό χέρι. Και τόν φανταζόταν κι' έκείνον, νά στέκει με τό άκουστικό στο χέρι θυμωμένος, άπορημένος πού τού είχε κλείσει έτσι άπότομα τό τηλέφωνο. Τί θάλεγε γι' αυτήν; Πώς θά την ήκρινε;

— Θά φανταστή πως είμαι βάνουση. Ή πως δέν είχα καμιά όρεξι νά συνεχίσω μαζί του την κουβέντα.

Τά δάκτυλά της άκουμπούσαν στα πλήκτρα της γραφομηχανής, άκίνητα, παγωμένα. Είχε παγώσει όλόκληρη. Είχαν γίνει όλα τόσο άπότομα... Το μόνο πού δέ μπορούσε νά περιμένη, νά φανταστή, ήταν πως θά της τηλεφωνούσε. "Αν τό ήξερε, άν τό περιέμενε.

Τί θάκανε; Δέ θάθελε νά πη τί θάκανε. Πάντως δέ θά φερόταν έτσι.

— Τουλάχιστο ξέρω τ' όνομά του.

Αυτή ήταν ή πρώτη σκέψη πού της έζστανε την καρδιά.

— Γιώργος Σινίδης. Γιώργος. Γιώργος.

Τά όνόματα δέν έχουν από τη φύση τους καμιά όμορφιά.

ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ

«Θά παντρευτώ τὴ σύζυγό σας!»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΟΡΑ: Μία χαριτωμένη, κομψή, πειραστική και σεξουαλική κατάρτετ της ζωής. Ψηλή, ξανθή, με βαθιά γαλανά μάτια, 25 χρόνων. ΤΑΚΗΣ: Νεαρός, νόστιμος, σχεδόν όμορφος και πλούσιος. ΣΠΥΡΟΣ: Φίλος του. Κοινός τύπος. ΚΩΣΤΑΣ: Σοδαρός κύριος, 45 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στὴ Βεράντα, σ' ἕνα πολυτελές τουριστικό ξενοδοχείο).

ΣΠΥΡΟΣ (συνειρίζοντας): Καί κάνετε παρέα πολύ καιρό;

ΤΑΚΗΣ: Τί «παρέας»! Έχουμε προχωρήσει. Φιλιά, δροκί, άσπαστεναιμοί, δάκρυα...

ΣΠΥΡΟΣ: Ειδύλλιο, δηλαδή.

ΤΑΚΗΣ: Όλοκληρωμένο!...

Αλλά δλ' αὐτά στὰ κλειστά, στὰ κρυφά καί με χίλια καρδιοχτύπια!

ΣΠΥΡΟΣ: Έ, αὐτό ἔχει περισσότερο γοητεία.

ΤΑΚΗΣ: Όπως τὸ πάρος.

Ανάλογα με τὸ χρονικό διάστημα... καί με τὴν ηλικία. Δέν εἶμαι πιά τελειοφοίτος τοῦ Γυμνασίου κι' ἡ ἱστορία μετὰ τὴ Νόρα κρατάει τώρα δυὸ μῆνες.

Πρέπει νὰ πῶς κάποια... ἐξέλιξι, κατάλαβες;

ΣΠΥΡΟΣ: Εἶσαι πολὺ τσιμπημένος;

ΤΑΚΗΣ: Ίσως ὄχι, ἀλλὰ δέν εἶμαι κι' ἀδύφορος.

Εἴπεται πὼς μπορεῖ νὰ ξερῇ κανεὶς τὸ βαθμὸ τοῦ ἐρωτικοῦ πυρετοῦ; Δέν ὑπάρχει, βλέπεις, αἰσθηματικό θερμόμετρο.

ΣΠΥΡΟΣ: Σωστά. (Παύσι).

Ό ἄντρας τῆς ἔχει μωριστὴ τίποτα;

ΤΑΚΗΣ: Ποῦ νὰ ξερω; Μάλλον, ὄχι. Πάντως τὴ φυλάει σάν κερβόρα. Βῆμα δέν τὴν ἀφίνει μόνι. Κι' αὐτὴ, δὲν τρέμει, φυσικά.

ΣΠΥΡΟΣ: Έ, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, πὼς καταφέρνετε καί βλέπασατε; Δέ μοῦ τὰ λές καλά, μοῦ φαίνεται.

ΤΑΚΗΣ: Πολὺ καλὰ στὰ λέω. Βλεπᾶσατε μετὰ μεγάλη ἀγωνία. Όταν πᾶν αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ—καί πᾶει νωρίς εὐτυχῶς— αὐτὴ βγαίνει ὀρθὴ γιὰ νὰ πᾶ στὴν «τουαλέττα»...

ΣΠΥΡΟΣ: ... Πολὺ ρωμαντικός αὐτὸς ὁ συνδυασμός!

ΤΑΚΗΣ: Δέν ἀφίνει τώρα τὸ σασχὸ πνεῦμα; Λοιπόν, βγαίνει ἐκεῖνι μ' αὐτὴ τὴν πρόφασι καί καταφέρνουμε καί τὰ λέμε κρυφά, σὲ μιά γωνιά, στὸ διδύκειο...

ΣΠΥΡΟΣ: Θὰ τοῦ λῆ πὼς ἔχει δυσκολιότιτα.

ΤΑΚΗΣ: Δέν ὑποφέρεσαι! Ἀπεδέστας εἶσαι ὡς-ὡς-ὡς!

Εγὼ σοῦ μιλάω σοδάρὰ κι' ἐσύ σπᾶς πλάκα!

ΣΠΥΡΟΣ: Έ, ἄς ποῦμε καί κανέν' ἄστειο, δὲ γάλασε ὁ κόσμος. (Παύσι). Καί τί σκέπτεσαι νὰ κάνης τώρα;

ΤΑΚΗΣ: Τίποτα! Ἐχει σπαματήρει τὸ μυαλό μου. Γι' αὐτὸ σὲ ρωτᾶω.

ΣΠΥΡΟΣ: ... Νὰ φέρουμι' ἐδὼ καμμιὰ φιλενάδα μας... ἐλάφρων Βορών, νὰ ριχτῇ στὸ σύζυγο γιὰ νὰ βοῆς ἐσὺ τὴν εὐκαιρία νὰ ξεμοναχίσσης τὴ γόσσια;

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΣΚΗΝΗ 2η.

(Βράδυ, σκοτεινὰ, στὸ διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου).

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μωρὲ στὴν πραγματικότητα, γίνονται χειρότερα.

ΤΑΚΗΣ: Αὐτὰ γίνονται στὶς «καμωδιούλες» τοῦ «Θησαυροῦ». Όχι στὴν πραγματικότητα.

ΤΑΚΗΣ (ψιθυριστά): Τί θὰ γίνη, ἀγάπη μου;

ΝΟΡΑ: Εγὼ λέω νὰ τοῦ τὸ πῆς!

ΤΑΚΗΣ (ἐκπληκτός): Νὰ τοῦ τὸ πῶ; Πὼς νὰ τοῦ τὸ πῶ, ὀλολά!

ΝΟΡΑ: Καθαρὰ καί ἐξαστερα! Ἀντρίκια! Δέν ἔχεις τὸ θάρρος;... Νὰ τοῦ πῆς πὼς μ' ἀγαπᾶς καί πὼς θέλεις νὰ με κάνης γυναίκα σου!

ΤΑΚΗΣ: Μνήσθητί μου, Κύριε!

ΝΟΡΑ: Γιατί; Φοδῶσαι; Τί ἀνάγκη τὸν ἔχεις; Ἡ θὰ σοῦ πῇ «ναί» καί θὰ τελειώσουν ὁ λὰ φιλικὰ καί ὁπως θέλει ὁ Θεός, ἢ θὰ σοῦ πῇ «ὄχι» καί τότε θὰ κλεψοῦμε. Ὁ δὲν ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασι;

ΤΑΚΗΣ (μουδιασμένα): «Όχι», τὴν ἔχω πάρει.

ΝΟΡΑ: Λοιπόν; Αὐτὴ εἶναι ἡ λύσι. Ἀλλὰ δέν ὑπάρχει, ὅπως καταλαβαίνεις.

ΤΑΚΗΣ: Καί γιατί δέν τοῦ τὸ λές ἐσύ;

ΝΟΡΑ: Σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, ὁ ἄντρας παίρνει τὴν πρωτοβουλία! Καί τίς εὐθύνες!...

ΤΑΚΗΣ (ζαρωμένος): «Α, ναί. Εἶναι κι' αὐτό.

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Τὴν ἄλλη μέρα, στὴ βεράντα).

ΤΑΚΗΣ: ... Πὼς νὰ τὸ πῶ; Τρέμω ὀλοκληρῶ! Τί νὰ τοῦ πῶ τοῦ ἀνθρώπου; «Ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς συζύγου σας»; Θὰ με δέξη ὡς αἰρετὸ τὸ πρῶ! Καί με τὸ δίκιό του.

ΣΠΥΡΟΣ: Δέν τοῦ τὸ λές τηλεφωνικῶς;

ΤΑΚΗΣ: Πάλι ἀράχισα μετὰ καλωσπούρια; (Βλέπει τὸν Κώστα πὸν «πλησιάζει ὀρμητικῶς».)

Όχι! νάτος! Κι' ἔχετε πρὸς τὰ ἐδῶ!

ΣΠΥΡΟΣ (τρέμοντας): Ψυχραιμία!... Εγὼ εἶμαι δίπλα σου!... (Τὸ σκαίει μετὰ τρόπο).

ΚΩΣΤΑΣ (πλησιάζει): Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ;

ΤΑΚΗΣ: Έ... Εὐχαριστῶς.

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί ἐνοχλεῖτε τὴ Νόρα;

ΤΑΚΗΣ: Ένοχλῶ; Μάλιστα! Αὐτὴ δέν εἶναι στάσις κυρίου! Δέν εἰσάτε γυναισιόπαις, οὔτε ἔχετε νὰ κάνετε μετὰ καπέλλα ἐπιπόλαιη.

ΤΑΚΗΣ: Ἀσφαλῶς, ὄχι.

ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν; Τί συμβαίνει; Ἀν τὴν ἀγαπᾶτε ὀφείλετε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε καί νὰ τοῦ πῆτε μ' εὐθύτητα σάν σοδαρός ἄνθρωπος: «Κύριε Γιαννόπουλε, ἀγαπῶ τὴν κόρη σας»!

ΤΑΚΗΣ: Τὴν κόρη σας; ΚΩΣΤΑΣ: Βεβαίως.

ΤΑΚΗΣ: Κόρη σας εἶναι; ΚΩΣΤΑΣ: Ἀλλὰ τί εἶναι; Φιλενάδα μου;

ΤΑΚΗΣ (γελώντας): «Α, τί εὐτυχία! Ἡ Νόρα δέ μοῦ τὸ εἶπε. Ἐλεγε πάντα «προσέχε γιατί ἔρχεται ὁ γέρος»!... Ἀλλὰ ἐγὼ δέ σᾶς βρίσκω τόσο γέρο.

ΚΩΣΤΑΣ: Εὐχαριστῶ πολὺ. ΤΑΚΗΣ: Τότε... τότε ὅλα εἶν' ἐν τάξει, κύριε Γιαννόπουλε! Δέν κάθεστε παρακαλῶ; (Προσφέρει τσιγάρο). Μὰ γιατί τὴν λένε κυρία Γιαννοπούλου καί ὄχι δεσποινίδα;

ΚΩΣΤΑΣ: Εἶναι χωρισμένη. Τρεῖς φορές. Ἀλλὰ βγάλαμε τὸν πρῶτο γάμο ἄκυρο. Ἦταν τότε δεκάξη χρονῶν!...

ΤΑΚΗΣ: «Α!... (Τοῦ πέφτει τὸ κομτὶ μετὰ τὸ σπέρτα)... (Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικό τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 11) τὸ νέο αἰσθηματικό ἀθηναϊκό μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συνεργατοῦς μας κ.

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ-ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Μαζὶ με τοὺς ανθους

Μία νεαρή κι' ὀμορφὴ δικηγόρινα, ἡ Ἀσπασία, εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μ' ἕνα συνάδελφό της, ποῦ καταφέρνει νὰ τὴν κατακτήσῃ καί ποῦ κατοπινῶς τῆς ζητάει νὰ χωρίσουν, συμβουλευόμενά τὴν συγγράφως ὡς ὀρχιστὴν μὲ καινουργία ζωῇ. Ἡ Ἀσπασία θυβίζεται ἀπὸ ἀπογνώσι καί περὶ ἀξιοπρέπειας ἡμέρες πόνου καί ἀγωνίας, ζητώντας ἀπὸ τὸ θάνατο νὰ τὴν λυτρώσῃ. Μὰ παίρνει στὸ τέλος τὴν ἀπόφασι ν' ἀντιδράσῃ καί νὰ ὀρθῇ τὸ παρελθόν, ἀρχίζοντας ξανά τὴ ζωὴ της. Ἐνας πελάτης της, εὐπορος σατανάτης, τὴν ἐρωτεύεται καί τὴ ζητάει σὲ γάμο. Σαφινὰ ὁμως παρουσιάζεται ὁ νεαρὸς συνάδελφός της, ποῦ τὴν ἐγκατέλειψε καί ποῦ τώρα, μετὰ ὅσους ἐρωτευμένους καί ἀγέρωχους, ἔχει τὴν ἀπάτησι νὰ τὴν παντρευτῇ αὐτὴν. Ἐτοίμ' ἡ ἐρωτική αὐτὴ ἱστορία τᾶνει στὸ ἀποκορύφωμά της καί συγκλονίζει κυριολεκτικῶς τὴν καρδιά τῆς Ἀσπασίας, ποῦ βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα τραγικὸ δίλημμα. Θὰ μὴ ῥεῖσῃ ὅραγε νὰ διαλέξῃ τὸ σωστὸ δρόμο γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν εὐτυχία της;

Εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τὸν ἐρωτᾶ ὁ ἀναγνώστης: «Τί θὰ γίνη, ἀγάπη μου;»

ΝΟΡΑ: Εγὼ λέω νὰ τοῦ τὸ πῆς!

ΤΑΚΗΣ (ἐκπληκτός): Νὰ τοῦ τὸ πῶ; Πὼς νὰ τοῦ τὸ πῶ, ὀλολά!

ΝΟΡΑ: Καθαρὰ καί ἐξαστερα! Ἀντρίκια! Δέν ἔχεις τὸ θάρρος;... Νὰ τοῦ πῆς πὼς μ' ἀγαπᾶς καί πὼς θέλεις νὰ με κάνης γυναίκα σου!

ΤΑΚΗΣ: Μνήσθητί μου, Κύριε!

ΝΟΡΑ: Γιατί; Φοδῶσαι; Τί ἀνάγκη τὸν ἔχεις; Ἡ θὰ σοῦ πῇ «ναί» καί θὰ τελειώσουν ὁ λὰ φιλικὰ καί ὁπως θέλει ὁ Θεός, ἢ θὰ σοῦ πῇ «ὄχι» καί τότε θὰ κλεψοῦμε. Ὁ δὲν ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασι;

ΤΑΚΗΣ (μουδιασμένα): «Όχι», τὴν ἔχω πάρει.

ΝΟΡΑ: Λοιπόν; Αὐτὴ εἶναι ἡ λύσι. Ἀλλὰ δέν ὑπάρχει, ὅπως καταλαβαίνεις.

ΤΑΚΗΣ: Καί γιατί δέν τοῦ τὸ λές ἐσύ;

ΝΟΡΑ: Σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, ὁ ἄντρας παίρνει τὴν πρωτοβουλία! Καί τίς εὐθύνες!...

ΤΑΚΗΣ (ζαρωμένος): «Α, ναί. Εἶναι κι' αὐτό.

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Τὴν ἄλλη μέρα, στὴ βεράντα).

ΤΑΚΗΣ: ... Πὼς νὰ τὸ πῶ; Τρέμω ὀλοκληρῶ! Τί νὰ τοῦ πῶ τοῦ ἀνθρώπου; «Ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς συζύγου σας»; Θὰ με δέξη ὡς αἰρετὸ τὸ πρῶ! Καί με τὸ δίκιό του.

ΣΠΥΡΟΣ: Δέν τοῦ τὸ λές τηλεφωνικῶς;

ΤΑΚΗΣ: Πάλι ἀράχισα μετὰ καλωσπούρια; (Βλέπει τὸν Κώστα πὸν «πλησιάζει ὀρμητικῶς».)

Όχι! νάτος! Κι' ἔχετε πρὸς τὰ ἐδῶ!

ΣΠΥΡΟΣ (τρέμοντας): Ψυχραιμία!... Εγὼ εἶμαι δίπλα σου!... (Τὸ σκαίει μετὰ τρόπο).

ΚΩΣΤΑΣ (πλησιάζει): Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ;

ΤΑΚΗΣ: Έ... Εὐχαριστῶς.

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί ἐνοχλεῖτε τὴ Νόρα;

ΤΑΚΗΣ: Ένοχλῶ; Μάλιστα! Αὐτὴ δέν εἶναι στάσις κυρίου! Δέν εἰσάτε γυναισιόπαις, οὔτε ἔχετε νὰ κάνετε μετὰ καπέλλα ἐπιπόλαιη.

ΤΑΚΗΣ: Ἀσφαλῶς, ὄχι.

ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν; Τί συμβαίνει; Ἀν τὴν ἀγαπᾶτε ὀφείλετε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε καί νὰ τοῦ πῆτε μ' εὐθύτητα σάν σοδαρός ἄνθρωπος: «Κύριε Γιαννόπουλε, ἀγαπῶ τὴν κόρη σας»!

ΤΑΚΗΣ: Τὴν κόρη σας; ΚΩΣΤΑΣ: Βεβαίως.

ΤΑΚΗΣ: Κόρη σας εἶναι; ΚΩΣΤΑΣ: Ἀλλὰ τί εἶναι; Φιλενάδα μου;

ΤΑΚΗΣ (γελώντας): «Α, τί εὐτυχία! Ἡ Νόρα δέ μοῦ τὸ εἶπε. Ἐλεγε πάντα «προσέχε γιατί ἔρχεται ὁ γέρος»!... Ἀλλὰ ἐγὼ δέ σᾶς βρίσκω τόσο γέρο.

ΚΩΣΤΑΣ: Εὐχαριστῶ πολὺ. ΤΑΚΗΣ: Τότε... τότε ὅλα εἶν' ἐν τάξει, κύριε Γιαννόπουλε! Δέν κάθεστε παρακαλῶ; (Προσφέρει τσιγάρο). Μὰ γιατί τὴν λένε κυρία Γιαννοπούλου καί ὄχι δεσποινίδα;

ΚΩΣΤΑΣ: Εἶναι χωρισμένη. Τρεῖς φορές. Ἀλλὰ βγάλαμε τὸν πρῶτο γάμο ἄκυρο. Ἦταν τότε δεκάξη χρονῶν!...

ΤΑΚΗΣ: «Α!... (Τοῦ πέφτει τὸ κομτὶ μετὰ τὸ σπέρτα)... (Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Ἡ πρὶν κήποισα Σοφία, ποῦ ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὶς ἐργαζόμενες ὑπέρρες

Οἱ ἐργαζόμενες ΜΗΤΕΡΕΣ

Θ' ἀντικειψισθεὺν μετὰ τὴν ἰδρῶσι παιδικῶν σταθμῶν

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ἐργαζόμενες ὑπέρρες ἀντιμετωπίζουν καθημερινὰ ἕνα σοδαρὸ πρόβλημα: Ποῦ ν' ἀψήσουν τὰ μωρά τους κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὥρου ἐργασίας τους;

Οἱ περισσότερες «ἐπιστρατεύουν» κατὰ κανὼνα τὶς ὑπέρρες τους ἢ τὶς πεθερῆς τους, ἄλλες παρακαλοῦν συγγενικά πρόσωπα, φίλες ἢ ἀκόμη καί τὶς νετόνισσες («νὰ ριζοῦν μιά ματιά στὰ παιδιὰ τους κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας τους»).

Οἱ φιλικῆς αὐτῆς ἐξυπηρέτησις, φυσικά, δέν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιλύσουν ἀποτελεσματικὰ τὸ μόνιμο καί ἐφιαλτικό πρόβλημα.

Πράγματι, τὸ φύλαγμα τῶν παιδιῶν στὸ διάστημα ποῦ ἡ ὑπέρρα ἐργάζεται, ἔχει καθαντήσει γιὰ χιλιάδες Ἑλληνίδες ἕνα ἀπὸ τὰ σοδαρώτερα προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τους. Τὰ οικονομικὰ τους—ἄλλωστε ν' αὐτὸ ἀναγκάζονται νὰ δουλεύουν— δέν εἶναι τόσο ἀνδραγαδία ὥστε νὰ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἔχουν στὸ σπίτι ὑπέρρα ἢ νταντὰ γιὰ τὴν ἐπιβλέψιν τῶν παιδιῶν τους.

Ο δεύτερος μισθὸς τῆς νυναικάς, μόλις καί μετὰ βίας φτάνει γιὰ νὰ συμπληρώσῃ βασικὰ ἐλλείψεις τῆς νέας οἰκονομίας, ποῦ ὁ προϋπολογισμός της ἐπιδορμεῖται αἰσθητὰ μετὰ τὴν προσωπικὴ τῆς νέας ὑπάρξεως δηλαδὴ τοῦ μωροῦ.

Τὸ φύλαγμα τῶν παιδιῶν τῶν ἐργαζομένων ὑπέρρων ἔχει ἐκμειωθῇ τὰ τελευταῖα χρόνια κοινωνικὰ προβλήματα, ποῦ μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα νινετὰ δεύτερο καί σοδαρότερο, ἔτσι ὥστε ἀρχίσε νὰ ἀποσπᾶ καί νὰ πιεζῇ σοδαρὰ τοὺς ἀμειδίους, τοὺς ἀσχολευμένους μετὰ τὴν κοινωνικὴ πρόνοια.

Στατιστικὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπέρρων, ποῦ ἐργάζονται, ἰδίως στὴν περίοχ τῆς πρωτεύουσας, αὐξάνει κορὸν μετὰ τὸν ἐκπαιδευτικὸν ὅρον.

Οἱ στατ. στοιχεῖα ὁμοῦ ἐκπολύντῃ, ὅτι δέν εἶναι μακροὶ ἡ ἐποχὴ ποῦ ὅλας οἱ νυναικάς θὰ ἐργάζονται καί θὰ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ σπίτι.

Συνεπῶς, τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιβλέψεως τῶν μικρῶν παιδιῶν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κορὸν ποῦ ἡ ὑπέρρα τοὺς ἐργάζονται, ἐπηρεε κατὰ κάποιο τρόπο νὰ λυθῇ.

Ο ἄλλος Ἀθηναῖος ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀνακούφισιν τῆς ἐργαζομένης ὑπέρρας, ὁρίζοντας ὁριστικοὶ συμβουλοὶ ἐργαζομένων νὰ καταργηθῇ τὸ Δημοτικὸ Βρεφοκομεῖο καί ἀπὸ τὴν ἐκπαιδῆ τῆς περιουσίας τοῦ ἐνερκομένου τοῦλάχιστον σὲ 12.000.000 δραχμῆς, νὰ ἰδρυθεῖν 12 παῖδικὸ σταθμοὶ στὶς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν.

Στοὺς παιδικούς αὐτοὺς σταθμούς προσδίδεται ὅτι θὰ εἶναι δυνατόν νὰ φιλοξενοῦνται καθημερινὰ πάντῃ ἀπὸ 1.500 παιδιὰ.

Ἡ πρότασις αὐτὴ βρέθηκε τὴν ἀπερίοριστη συμπροσέτασι τοῦ Δημάρχου κ. Τσουκαλά. Ὅπως, ὁμως, εἶναι φυσικὸ, ὑπάρχουν καί ἀντίθετες γνώμες, ποῦ

ὕποσπορίζουν ὅτι τὸ ἀδελφὸ τοῦ Βρεφοκομείου δέν πρέπει νὰ διαλυθῇ καί ὅτι ἡ ἰδρῶσι 12 παιδικῶν σταθμῶν καλύπτει «σταγὸνα ἐν τῷ ὅκεανῳ» τῶν ἀναγκῶν τῆς πρωτεύουσας.

Ἡ πρότασις, ἐν παρῇ περιπτώσει, θὰ τεθῇ γιὰ ψηφοφορία στὸ Δημοτικὸ Σώμα, ποῦ εἶναι ἄλλωστε καί τὸ μόνον ὄργανο νὰ ἀποφασίσῃ τελικὰ. Πάντως, μεχρὶ σπινθὴς ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν τοῦ ἀδελφάτου ἀπεφάσισε νὰ διαλύσῃ τὸ Βρεφοκομεῖο καί ταχθῇ ὡς πρὸς τὴν ἰδρυσεως παιδικῶν σταθμῶν.

Ἀντικειψιστῆς τῶν ἀντιπροσώπων τῶ

ΕΣΕΙΣ τι' ος άνδρες

Ως πριν από μερικά χρόνια, οι γυναίκες διάλεγαν τον άντρα που προέβλεπε για την κόρη τους και τις τον προσέφεραν, σαν πολύτιμο δώρο, που ήταν υποχρεωμένη να το δεχτεί, χωρίς αντίρρησης και σχόλια. Τα κριτήρια που τους οδηγούσαν στην έκλογή τους ήταν εξωτερικά. Άρκεσες το ότι της είχαν βρει ένα σώζυγο. Το αν ήταν ελαφρύς, σκληρός, δύστροπος, θάνατος κλπ., κανείς δεν το λογαρίασε. Τα τυγόν έλαττώματα του τα σκέπαζε η αντοχή της ιδιότητά του και το ότι ανταποκρινόταν σε κάποιον από τα «ειδικά» των γυναικών (πλούσιος, κοινωνικός θέσι, οικογένεια, σταθμός, δόξα κλπ.).

Αλλά σήμερα καμιά νέα δε δέχεται να της διαλέξουν οι γονείς της το σύντροφο της ζωής της. Αυτή είναι η πρώτη μεγάλη μεταβολή στην ψυχολογία των γυναικών, που παρατηρείται στις ημέρες μας. Υπάρχει όμως και δεύτερο, που δεν είναι λιγώτερο σημαντικό από την πρώτη. Η σημερινή νέα δε θέλει να τη διαλέγουν. Θέλει, τούναντιον να κάνει μόνη της την έκλογή. Και προσπαθεί ν' ανακαλύψει στον άντρα μερικές ιδιότητες που της θεωρεί απαραίτητες.

Κάθε γυναίκα έχει το δικό της πρότυπο. Άλλα προτιμούν αυτόν τύπο του άντρα κι' άλλη εκείνον. Άλλα τον θέλει ψηλό κι' άλλη μέτριο. Άλλα έλκεται από τους στρατιωτικούς κι' άλλη από τους επιστήμιους ή τους διασημότητες. Άλλα ζητάει το σιγούρο κι' άλλη είναι πρόθυμη ν' αντιμετωπίσει τα ανεξέλεγκτα θέματα της ζωής. Άλλα δεν υπάρχουν άραγε ωριαίες κοινές γνώσεις και ιδιότητες, που οι σημερινές γυναίκες ζητάνε από τους άντρες;

Ασφαλώς ναι. Είναι αλήθεια ότι η γυναίκα συγκινείται, έλκεται από τα αντρικά θλάμια. Άλλα, μόλις περάσει η πρώτη συγκίνηση, ένα σωρό ερωτήματα ανεβαίνουν στα χείλη της. Ποιός είναι ο άντρας που την συνεκλινάει; Τι κρύβεται πίσω από το γοητευτικό χαμόγελό του; Πώς βλέπει τη γυναίκα και τί ζητάει απ' αυτήν;

Η γυναίκα κρατάει το τιμόνι της ζωής

Ποιός είναι ο χαρακτήρας του;

Μία έρευνα σε διεθνή κλίμακα, που έγινε πριν από λίγο καιρό, ανέδειξε με τις ιδιότητες που απαιτούν οι σημερινές νέες από τους άντρες, έδωσε τις τρεις πρώτες θέσεις στην εξυπνάδα (50,33%), στο συναισθηματικό (15,39%) και στην καλώςσύνη (10,34%). Όλες οι άλλες ιδιότητες (δυσφορία, πλούτος, γοητεία, εντιμότητα, σεξουαλικότητα, ικανότητα στην εργασία κλπ.) συγκέντρωσαν ανάλογα λόγου ποσοστά.

Από τ' άλλο μέρος, να πούμε είναι τα ελαττώματα που οι σημερινές νέες καταλογίζουν στους άντρες:

Ότι είναι εγωιστές	20
Υπερβολικά τολμηροί στις επιβουλές	15
Αρκελές και άπειροι	15
Αναίδες	14
Στερονοίται εξυπνάδας	13
Πληκτικοί	10
Αναίδες	8
Ατολμοί	5

Είναι αξιοσημείωτο ότι οι σημερινές νέες δεν παρασύρονται από ωριαίες επιφανειακές ιδιότητες, όπως ο πλούτος, το όμορφο πρόσωπο, το πάθος, από τους άντρες είναι να έχουν καλώςσύνη κι' ευγενικά αίσθημα.

Πρόκειται για μία περίεργη στροφή της γυναικείας ψυχολογίας, που είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτη. Η σημερινή νέα έχει τη συνείδηση, πως βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τον άντρα. Την περιόνη ιδιότητα, για την οποία ανώνιστην οι γυναίκες της περασμένης γενιάς, η σημερινή νέα την έκανε πραγματικότητα, τη ζή. Και το κυριότερο που ζητάει από τον άντρα είναι να σεξουαλικά αυτή την ιδιότητα. Μ' απλούστερα λόγια, η σημερινή νέα δεν άνεχεται πιά να είναι ένα άδουλτο πλάσμα στα χέρια του πατριότατου άντρα.

Άντρα. Απαιτεί, τούναντιον, απ' αυτόν να της σέβεται και να της δείχνει έμπρακτα και σε κάθε στιγμή το σεξουαλικό του.

Όπως είπαμε παραπάνω, οι σημερινές νέες απαιτούν από τους άντρες να είναι εξυπνοί. Άλλα, η εξυπνάδα που ζητούν είναι η κοινή. Καμιά νέα σήμερα δε θέσσει να παντρευτεί ένα Βάγκερ ή ένα Γκαίτε ή ένα Μιχαηλάκη. Οι μεγαλοφυείς τρώουν τις σύγχρονες νέες. Κι' ένας Άγγλος ψυχολόγος, ο δερ Κύριλ Μπάρτ, έβγαλε δυοσύνια συμπεράσματα απ' αυτή την προτίμηση της γυναίκας για το κοινό μυαλό. «Οι άνδρες ο' όλες τις εποχές, έγραψε, μ' όλο που διεκδικούν την ηγεμονία για τον εαυτό τους, προσπαθούν πάντα ν' αρέσουν στις γυναίκες. Αυτή η επιθυμία υπήρξε ανέκαθεν η καλύτερη πτέρνα του άνδρι, του σώλου. Σε παλαιότερες εποχές, που δεν είναι πολύ μακρινές, η ανδρική μεγαλοφυία συνήραζε.

Σήμερα, τούναντιον, οι άνδρες προσπαθούν να κρύβουν το εξαιρετικό πνεύμα τους, για να υποτάξουν να προσαρμόσθουν στον κοινό τύπο, στον τύπο που μόνον αυτός έχει πέρασι στη ζωή. Στραγγαλίζουν μ' απλόσυνια λόγια το μυαλό τους και κόβουν τα φτερά της φαντασίας τους, γιατί έρουν πως διαφορετικά, καμιά γυναίκα δε θα τους πείσει. Ποιά θα είναι το αποτέλεσμα;

Νομίζω πως υποψώ να προσέξω με θεοσύνια ότι, έπειτα από μερικές δεκαετίες, το διανοητικό επίπεδο των άνδρων θα βρίσκεται πιο γαυλά από σήμερα. Και το λάθος θα είναι ολόκληρο των γυναικών. Άντι να προσπαθήσουν να φτάσουν τους άνδρες στην εξυπνάδα, ευχαριστούνται να τους φέρουν στο ίδιο επίπεδο μαζί τους και να εξαφανίσουν κάθε είδος υπεροχής.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της σημερινής νέας είναι η επιθυμία της να ζήσει ήρεμα με τον άνδρα που θα γίνει ο σύντροφος της ζωής της. Θέλει να γαλήνη τη ζωή της. Οι περιπέτειες κι' οι αγώνες δεν την συγκινούν. Γι'

αυτό, η ανδρεία δεν την ενδιαφέρει. Άντι για έναν άντρα βαρβαλό, ιδεολόγο, τολμηρό, προτιμάει τον ήρεμο οικογενειάχη, που δεν έχει μεγάλες εξάρσεις, αλλά που είναι σε θέσι να της εξασφαλίσει άνετη ζωή.

Η σημερινή γυναίκα δε θέλει τις έλπίδες της στο μέλλον. Έκείνο που θέλει είναι το παρόν. Δεν σκέπτεται άμυνα. Αναπνέει, ζή και κινείται με, σε αυτή γεροπιαστή πραγματικότητα. Άν κάτι την άσασολή, είναι το να έχη ένα σπίτι μ' όλες τις σύγχρονες ανέσεις.

Από τ' άλλο μέρος, δεν άνεχεται πιά να είναι μια κοκκία. Ο ρόλος αυτός δεν την συγκινεί. Θέλει, τού, να είναι ένα ζωντανό πλάσμα και απαιτεί κι' από τους άλλους α τη θέληση ον τέτοιο. Δεν άνεχεται να εργασθί για το νοικοκυριό της ή έξω από το σπίτι της. Ζητάει, όμως, από τον άντρα ν' αναγνωρίσει και να σεξουαλικά τον κόπο της. Το παλιό δόγμα ότι μόνον ο κόπος του άντρα είχε αξία κι' ότι συντάξει μόνον αυτός έπρεπε να υπολογίζεται είναι χωρίς αξία. Η σύγχρονη γυναίκα άνεχεται το δικό της κόπο στο ίδιο επίπεδο με τον κόπο του άντρα και δε βέγεται καμιά υπερίσχυση σ' αυτό το κεφάλαιο.

Μαζί με τον κόπο έφερε στο παρσκήνιο και τα νεύρα της. Είναι κι' αυτά από τα άδουλτα σημεία του γαυ. Κήρα της. Δε σκέπτεται αυτή αν της τα έδωσε ή φού. Ο άντρας, λοιπόν, πρέπει να τα σεξουαλικά, όπως κι' αυτή σέβεται τους θυμούς και τις ιδιότητες της.

Με λίγα λόγια, η σημερινή γυναίκα ζητάει σ' όλα την εξίσωση. Κάποις πολλές παρανοήσεις άπέναντι σ' αυτόν άντρα. Άλλα απαιτεί κι' απ' αυτόν τις ίδιες παρανοήσεις άπέναντι της.

Το χαρακτηριστικό της σημερινής γενιάς, έγραψε ο δερ Κύριλ Μπάρτ, είναι ο ευδοκισμός. Το πιασί της ζωής κι' κρατάνε στα χέρια τους οι γυναίκες, που κατάφεραν να επιβάλλουν σ' όλα το πρακτικό πνεύμα τους και την προσοχή τους στο παρόν. Η ζωή έγινε έσι πιο εύγλωττη. Δεν είναι σε θέσι να τ' πώ. Το βέσαιο είναι, όμως, ότι έγινε πιο εύγλωττη κι' ότι ένωσε περισσότερο τον άντρα και τη γυναίκα σε μία κοινή προσπάθεια, πενή ιαυ, που οι σκοποί της ζωής, είναι κοινά και παρανοήσιμα, για το λόγο ότι δε βρίσκονται πιά στα σύννεφα, αλλά μέσα στην καθημερινή ρουτίνα της ζωής.

ΜΑΡΙ ΓΚΑΡΝΙΕ
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Πώς θέλει η σημερινή γυναίκα την αντρική όμορφα.

ΠΙΣΤΕΥΩ πως αυτό συμβαίνει σε κάθε άνθρωπο. Όταν έρχονται μεγάλες νιορτές, σαν τα Χριστούγεννα και τη Λαμπρή, καλή ώρα ν' αναθυμιάται τα περασμένα... Οι καμμένες που χτυπούν χαρούμενα, λες κι' είναι ένα ζωντανή που ζωννά τις αναμνήσεις, και ζανασέρνουν στο νού τις ίδιες νιορταστικές ημέρες που έζησε ο άνθρωπος κάποιες άλλες χρονιές, που τώρα τού φαίνονται πιο όμορφες, όπως όλα τα περασμένα.

Πάντα ο άνθρωπος τον εαυτό του από τα παιδικά του χρόνια, θυμάται, ας πούμε, έκείνον τον καιρό που είχαν τα κορίτσια κοταίδες, και πηγαίνε με τ' άλλα παλαιοπαίδες κρούα με το κερί και τους έβαζαν φωτιά στην άκρη και τις τσουρουφλίζουν. Γέλιο που κάνανε τα παλαιοπαίδια, με τον πανικό των κοριτσιών!... Έπειτα τη νιορτή της «Ανάγης» στην έκκληση, όταν η παιδική καρδιά των 14 έτών έννοιζε τα πρώτα άνεξηνητα χτυποκάρδια. Τα ντροπαλά μάτια του νεαρού έβανχαν να συναντήσουν δύο άλλα μάτια, για να πουν το τρυφερό τους μυστικό σιωπλά, το τρυφερό μυστικό που καλά-καλά δεν το ήσαν και τα ίδια...

Και σε κάποια αυλή, κάποιο άρνάκι βελάζει, άνυποπτο για τη σκληρή μοίρα που το περιμένει.

Ο πατέρας που κρατούσε πάντα τα έθια, ήθελε να φέρη ζωντανό το άρνι του Πάσχα. Έτσι, τόφερε τότε τρεις βδομάδες πριν, ήταν ένα παικνιδιόρο κάταστρο άρνάκι που έδωσε ζωή και χαρά στην αυλή. Το έδεσε ο πατέρας μ' ένα μακού οχοινί στο δέντρο και είπε:

Αυτό είναι για τη Λαμπρή. Το πήρα από τώρα, για να το θρέψουμε και να το παχύνομε. Να τού δινετε να τρώη διαρκώς, για να το φάμε κι' έμεις έπειτα.

Το σωμασθήσιο, το αναπνευστικό, παίζανε μαζί του και, καθώς περνούσαν οι μέρες, γίνανε φίλοι. Το λύνανε από το δέντρο κι' έκείνο κοροοπήδωσε σαν τρελλόπαίδο, που τού άρδρουν τα παικνidia. Το αγκαλιάζανε, το χαϊδεύανε, τού μιλούσαν. Τού δώσανε και όνομα: («Ασπροούλα»). Σαν να είχε γίνει μέλος της οικογένειας, τόσο το φροντίσανε! Η άδελφή μου η Νίτσα, τού έδινε και γάλα, για να το είχε στερηθή χωρίς από τη μάνα του. Έίχαμε και άλλο ζωντανό στην αυλή, τόν Άράπη, το σκυλό. Κι' αυτός συναδελφώθηκε με την «Ασπροούλα» κι' έπαίξε μαζί της. Την κυνηγούσε και κυλιόντουσαν στη χλόη της αυλής, φωνάζοντας το καθένα με τη γλώσσα του.

Γάβ, γάβ!
Καλέ, καλέ!
Και ήταν ένα γραφικό ντουέτο, ο Άράπης με την «Ασπροούλα, κατάμαυρος ο σκύλος, κατάρλευο το άρνάκι. Η αυλή πήρε μ' αλλοιωτική ζωή.

Η «Ασπροούλα» μας γνώριζε, έκανε χαρές όταν μας έλεπε, ζητώντας χάδια και παικνidia. Ακόμα και στον πατέρα έδειχνε τα εγκάρδια αισθητά του. Κάθε πρωί, πριν φύγη για τη δουλειά, συνήθιζε ο πατέρας να παίρνει το άρνι στα χέρια του, για να το σκεπνή. Μ' αυτό το σκεπνή το ζυγνίζε, για να ιοή πως πίναν το δάρος του. Μα η «Ασπροούλα» βέβαια θα παρεξηγούσε την ύπουλη αυτή χειρονομία και θα έλεγε μέσα της: «Τι καλός άνθρωπος, έχει κι' αυτός τον τρόπο του να με χαϊδεύονται». Αύστρος ο πατέρας το άρνι πάλι χάζει κι' έλεγε:

Δάσπε, νά του να φάη καλά. Νά ριξη και πάχος, για να τσιτάει καλή κρούστα! Η Νίτσα τού είχε περάσει και μια κόκκινη κορδελίτσα και τού κορούσε κι' ένα κόκκινο βάκι. Συνήθιζε να το παίρνει κοντά της, να τού κουβεντιάσει. Κάπου-κάπου το χτενίζει κι' άλλες.

Την παραμόνη της Λαμπρής, ο πατέρας το ζανασύνισε.

Εν τάξει, είπε. Μεθαύριο θα είναι λουκούμι!

Τι λουκούμι, μπαμπά; ρώτησε η Νίτσα.

Όχι σουθλα! Αύρο θα στείλω άνθρωπο για να το σφάξει.

Η Νίτσα έβαλε τα κλάματα. Μα και όλοι πέσανε σε βαρεία θλίψη. Σαν να ήτανε να θυσιαστή άνθρωπος.

Το πρωί την άλλη μέρα, άκουσθηκε έξω η άνοια φωνή του ανθρώπου που έβαζε μαχαίρι στον παροδάρκο.

Αρνιά για σφάξισο!...

Και υπάκε στην αυλή!

Μ' έστειλε ο κύρ. Αλέκος να σφάξουμε τ' άρνι!

Σεχούθηκε σαν σίφουνος η Νίτσα κι' αγκάλιασε την «Ασπροούλα».

Όχι, δε θα το σφάξεις! Δεν άσπηνω να σφάξω την Ασπροούλα!

Μαζεψήκαμε και τα τρία άλλα παιδία, τ' άρσενικά και στήσαμε φουορά νύρω από το θύμα. Κατέθηκε και η υπτέρα.

Αφότε τον άνθρωπο να κάνει τη δουλειά του κι' έλατε άπάνω να μ' ή βέπετε! Μα ποιος τον άσπηνω. Έίχαμε περικυκλώσει το άρνι και κρατούσαμε άμυνα. Η καυμένη η «Ασπροούλα» σαν να είχε κακό προαίσθημα, σφινγόνων κοντά μας, για να βρή προστασία. Ακόμα και ο Άράπης, που κατάρλεβε τον κίνδυνο, βάλθηκε να γαυνίζει άρνια κι' ήρθε κι' αυτός κοντά μας, για ένίσχυσι.

ΕΓΚΕΤΟΡΙΕΣ της ζωής Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αρνι και βαρελότα

Η υπτέρα βρέθηκε σε δύσκολη θέσι. Προσπαθούσε να κάνει σεξουαλικά την πατρική απόφαση, να μ' έμεινε καρδιά κι' εκείνη. Ο άνθρωπος με τα μαχαίρια έπρεπε να κάνει τη δουλειά του.

Θα σφάξει πρώτα έμένα, ζεφώνησε η Νίτσα.

Και άρπαξε τ' άρνι και κώθηκε μαζί του στην άποθήκη της αυλής κι' άπέρσανε την πόρτα. Τα παιδία κλαίγανε και παρακαλούσανε τη υπτέρα να διώξη το μαχαίροδότη.

Ενώ, σαν μεγαλυτέρους, είπα:

Αν τ' σφάξετε, δε θα φάη κανένας μας.

Θα θυμώσει ο πατέρας σας.

Ας θυμώσει!

Τότε μαλακώσε κι' έκείνη.

Πήγανει στην ελκή του θεού, καλέ μου άνθρωπε. Δεν βλέπεις τι δράμα γίνεται!

Όταν ήρθε το μεσημέρι ο πατέρας, έαφνιάστηκε που είδε την «Ασπροούλα» ζωντανή.

Δεν ήρθε ο άνθρωπος για να τη σφάξει; ρώτησε.

Η υπτέρα τού εξήγησε.

Δεν είμαστε καλά, είπε ο πατέρας. Προορισμός του άρνιού είναι να σφάζεται και να τρώγεται. Τι χριστιανό είμαστε;

Όχι και την «Ασπροούλα» υπαμπά! άπάντσε μ' έμεινε η Νίτσα, που δεν άντιμιλούσε ποτέ στον πατέρα. Νά το ζερετε. Αν σφάξετε την «Ασπροούλα» ένώ θα πάω να κλειστώ σ' μοναστήρι!

Κι' έβαλε τα κλάματα. Ο πατέρας, που της είχε άδυναμία, την πήρε κοντά του.

Ελα, ήσυχασε, είπε. Της δίνω χάρη... ήλθαμε όλοι τον πατέρα, πράγμα που, έμεις τ' άνοια, δεν το συνήθισαν.

Ετσι τη γλύτωσε η «Ασπροούλα» κι' έμεινε Πάσχα μαζί μας, ζωντανή. Σε λίγες μέρες είπε ο πατέρας:

Άρπα. Το κατήρι σας έινε. Τι θα την κάνουμε τώρα την «Ασπροούλα»;

Θα την κρατήσουμε έξω ως πού να νεράση, άπάντσε η Νίτσα.

Μα ο πατέρας δεν είχε τέτοια διάθεση ό. πως έδειξε άργότερα. Η «Ασπροούλα» έμεινε μαζί μας ολόκληρο το καλοκαίρι. Ετρώνε, έπαίξε και πάλι. Η Νίτσα την έπαιρνε και την έβγαζε περπατό σ' ένα κορτασμένο ύψωμα, που ήταν κοντά στη γειτονία μας. Βουκόλικο είδύλιο.

Μπήκε το φθινόπωρο, άρχισαν τα μαθήματα στο σχολείο. Ένα πρωί, είδα από το κεφαλόσκαλο τον πατέρα στην αυλή. Έπιασε την «Ασπροούλα» και τη σήκωσε στα χέρια του με κόπο.

Μου έδόκηται είναι! είπε στη υπτέρα, που βρισκόταν δίπλα του.

Τη σπασία αυτής της κουβέντας τη μάθαμε το μεσημέρι. Γυρίζοντας από το σχολείο, δεν είδαμε την «Ασπροούλα». Κι' ο Άράπης πηδούσε και γαυνίζε ανήσυχος, σαν κάτι να έλεγε να μας πη.

Πού είναι η «Ασπροούλα» μπαμπά;

Εστειλε και την πήρε ο πατέρας σας... Την πήρε και μετά το μεσημέρι, την έφερε συνοδεία με το παιδί του χασάπη. Μά όχι ολόκληρο. Έλεπε το τομάρι της. Έινε θήνος και οδύροσε στο σπίτι. Η Νίτσα κλειστήκε στην κάμαρά της και στήραζε από το κλάμα.

Εμείς κρατήσαμε σδαρότητα, αλλά κρεμάσαμε μούτρα. Ο πατέρας έκανε πως δεν έδωσε προσοχή. Σε μία στιγμή άκουσαμε πού έλεγε της υπτέρας στην κουζίνα:

Αυα θα φάνε το μεσημέρι της, θα τούς περάσει. Ετοίμασε το και αύριο το πρωί θα πάει στο σούρο με πατερά.

Έπληνε. Το μεγάλο τσιφ ήρθε την άλλη μέρα το μεσημέρι. Κυριακή και στήθηκε στο τραπέζι. Δακρυομένα και σδαρά, τα παιδία καθήσανε στο τραπέζι. Ο πατέρας ήρθε το μαχαίρι και το πήρουν, για να κόψη:

Τάκη, φέρε το πιάτο σου.

Δε θέλω, υπαμπά!

Απόρησε.

Γιατί;

Δε μπορώ να φάω την «Ασπροούλα».

Ούτ' ένω! Ούτ' ένω! είπαμε και τ' άλλα παιδία, ένώ η Νίτσα με δάκρυα στα μάτια έτορε στην κάμαρά της.

Να σου πω την αλήθεια. Αλέκος, κι' ένώ δεν έχω όρεξη είπε η υπτέρα. Είναι χαλαρόμενο το στομάχι μου.

Όπως έλεγε, είπε ο πατέρας και τρά- όπως ένα νερό κοφίδι.

Εμείς καθήσαμε άμυαλά και τον παρακολούθαμε με έπισητικό θέαμα. Αυτός, άδίσφορος τάχα, έφανε για τρεις και τρά- όπως και τοια πατρία κρασί. Υστερα, μέσα στη γενική σιωπή, έβαλε τα κόκκαλα με λίγο φάκνο σ' ένα ταιγκνίο πιάτο.

Ας κάνη Πάσχα ο Άράπης σήμερα! είπε και κατέθηκε στην αυλή.

Τον κητάσαμε από το παραθύρο.

Άραπη, έλα, φωνάζε κι' άπθωσε χάμω το πιάτο.

Ο Άράπης κούνησε την όμορφα τού μ' ένθουσιασμό. Πηλαίσε στο πιάτο, ύμρισε λίγο και ζανανύρισε στο έλκνο σπικάκι του. Διπλώθηκε στα πόδια του, έδναλε το κεφάλι.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Κατά της ροδώδους άκμης

Γιά να καταπολεμήσετε τη ροδώδη άκμή, έκτός από τη δίαιτα, πρέπει να έχετε υπόψη σας τα έξης:

1) Για τον καθαρισμό του προσώπου, θα γορησιολογήσετε το άμυγδα-

λέαιο. Σε καμιά περίπτωση δεν έπρεπεται το σπομύμ.

2) Θα άποφύγετε έπίσης τις όλνο, πνευματώδες λούσιον.

3) Θα σας κάνουν καλό τα σιγνά έπιθέματα με γαμωμύλι.

4) Προτιμάτε μια κοσμέ με γαμωμύλι ή μια νωπή κολύτ-κοφύ.

Τα κίτρινα στίγματα

Θα θέλατε πάνω στο κίτρινο στίγμα ένα κομμάτι θουβόκι που θα το σεξουαλικά με δέλεμα και θα το άφή- σιτε κάπουσά λεπτά. Θα ποτίζετε κα- τ'όπιν το λέκε με καθαρό λάδι.

Κοκταίηλ με καρρόττα

Θα γυμνάσετε ένα ποτήρι με τού κα- σσιού με γυμν καρρόττα και θα προσέ- σετε μια κουτάλι της σούπας γυμν πορτοκαλιού. Το κοκταίηλ αυτό έί αι καλό να το παίρνετε το πρωί πρωτό- θέλατε ό,τιδήποτε άλλο στο στίγμα σας. Θα φρεσκάει την έπιδερμίδα σας.

Κοκταίηλ με τομάτα

α) ¼ γυμν τομάτας, ¼ γυμν λεμονιού.

β) Θα άναμίζετε σε ίσα μέρη γυμν από τομάτα και γυμν από όλινο. Και τα δυό αυτά κοκταίηλ είναι εξάίρετα για την έπιδερμίδα.

Τα έρεθισμένα θλέφρα

Θα ρίξετε μέσα σε 250 γραμμάρια κολλασιό νερό άνα δέκα γραμμάρια τσάι και γαμωμύλι και θα τ' άφήσετε μέσα στο νερό 10 λεπτά. Θα σουρώ- σετε κατόπιν αυτό το νερό και θα θέ- λετε κομπρέσες πάνω στα θλέφρα σας.

Η δυσάρεστη άπέννοια

Όφελεται συνήθως σε μία θαθώ- τερη αιτία: γρονία ρινίτιδα, τερπό- να των δοντιών, χρονία αμυγδαλίτιδα, δυσπεψία, δυσκολιότητα κλπ., που πορεί να την άνακαλύψετε και τη θα θεραπεύσετε. Θα σας κάνουν καλό, έξ άλλου, οι πλύσεις του στοματός με γαμωμύλι κρύο (2 γραμμάρια με- σα σ' ένα ποτήρι νερό) ή με νωπή μέντα. Μπορείτε έπίσης να μασουλί- ζετε καραμέλες με γαμωμύλι. Για μέρα σότα, θάιας άποκαρύνουν προ- σούνα άγόνων τη σούνα. Η δόσι- σι κή θαρπαία άπορεί να έπέλθη μόνον με την κατα- πόληση της θα- σικής αιτίας που την προκαλεί.

Τα σκακίματα των χεριών

Η γλυκερήν άπορεί να προσταέ- ση τα χέρια σας, άλλ' όχι και να θε- ραπέυση τα σκακίματα. Κι' άλλωστε, η γλυκερήν φεύγει με το νερό. Για να θεραπέυσετε τα σκακίματα, άπο- ρείτε να γορησιολογήσετε το θέλασμα του Περσύ ή μια κοσμέ με θέσι το μουριόέλασι.

Εναντίον των ρυτίδων

Αμυγδαλέαιο	160 γραμ.
Ανολίην	85 >
Λευκός κηρός	40 >
Παραφίνη	4 >
Βάμμα θεικής	15 σταν.

Εναντίον των έφηλιδων

Αμυγδαλέαιο	50 γραμ.
Έλασι πικραμυγδαλίων	50 >
Βόραξ	12 >
Αιθέραιο	50 >

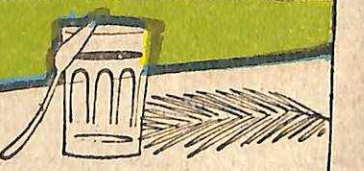
Το φτιασίδι στα θλέφρα

Αν θέλετε να μεγαλώσετε το μάτι σας, θα θέλατε το φτιασίδι με το δελχί- το νερό ή το μάτι με το θέλασμα και θα το άπλώσετε προς τα έξω, σδα- κόντας το δαχμό. Ο τρόπος που έ. ταπιάζει: κυμάει μέσα στις κόγγες, γομν μέσα κυμάει μέσα στις κόγγες, γομν μέσα είναι καμωμύλι.

Αν τα μάτια σας είναι καμωμύλι, θα θέλατε το φτια- σίδι, μόνον στην ά- κρη του θλέφρου. Μόνον αν τα μά- τια πετάγωνται προς τα έξω, θα περάσετε με το φτιασίδι ολόκληρο το θλέφαρο. Στην περίπτωση αυτή, θα ποτίζετε ένα σκακί φτιασίδι.

Άνοιξιότικες φροντίδες

Οι πρώτες άγνιες του άνοιξιότικου ήλιου έχουν δυσάρεστη έπίδρασι στο θέλασμα πολλών γυναικών. Όλες οι θλάδες που ποκάλει σ' αυτό το γε- μωμιάτικο κόρο έμφανίζονται τότε πιο

έπνοες. Είναι άνάγκη, λοιπόν, ν' άνα- ζωογνήσετε το θέλαμα σας. Μία γνωστή Γαλλίδα αισθητικός συμβούλευε το κρασί από φασκομύλι και το κρασί από δενδρολίβανο. Νά πως θα τα πα- ρασκεύαζε:

Κρασί από φασκομύλι. Θα έρασε- τε 80 γραμμάρια φασκομύλι μέσα σ' ένα λίτρο κόκκινο κρασί. Θα πίνε- τε απ' αυτό ένα ποτήρι πριν από τα γεύματα. Ο κρασί της φασκομύλι διαρρώνει την έπιδερμίδα και διώχνει τη μελαγχολία.

Κρασί από δενδρολίβανο. Θα κό- ψετε σε μικρά κομματάκια μερικά θλά- στήρια δενδρολίβανου, κατά ποτί- μοι γλάρα και θα τα θέλατε μέσα σε ένα λίτρο κόκκινο κρασί επί 4 ήμερες. Το κρασί αυτό θα το γορησι- οποιήσετε όπως κι' έκείνο της φασκο- μύλι.

Μπορείτε έπίσης να πίνετε πριν ά- πό το φαγητό ένα άφθονο άπό δεν- δρολίβανο (¼ γραμμάρια δενδρολί- βανο μέσα σε 250 γραμμάρια νερό).

του από το άνοιγμα και κύτταζε με θλιμένο βλέμμα τον πατέρα. Όταν ανέθηκε ο πατέρας στο σπύτι, είπα την πρώτη μου μεγάλη φιλοσοφία:

—Καιμιά φορά τα ζώα έχουν πιο καλή καρδιά από τους ανθρώπους...

—Μάλιστα! φώναζε εκείνος με θυμό. Δεν τόζερα να κρατίσω την Απορούλα να τη νεροκομήσω. Θα τη φάω μόνοι μου!

—Η θλίψη απλώς είναι κράτησε αρκετές μέρες, έχασα το... πενός της. Σ' αυτό βοήθησε κι ο πατέρας, που μς είπε μία μέρα:

—Δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα, παιδιά. Μα δεν έχετε τι νοστιμάδα είχε!

Χιλιάδες, εκατομμύρια άρνια έχουν σφαχτεί από τότε κι' έχουν περαστεί στη σουβλά. Μα η Απορούλα, έχει μείνει στις ανωνήσεις μου, σαν ένα ανθρώπινο πλάσμα που θυσιάστηκε άδικα...

Πολλά χρόνια πιο ύστερα, Έκεινο το Πάσχα, ο φίλος μας ο Χρήστος ο Παπαδόπουλος, μς έπρότεινε να το περάσουμε μακριά από την Αθήνα.

—Δύο μέρες άρνια, είναι κρίμα να τις περάσουμε στην αφαλό. Το Πάσχα θέλει υπαίθρο. Συμφωνείτε;

—Γιατί όχι; είπε η Μαίρη. Μόνο που, όπου και να πάμε, πρέπει να εξασφαλίσουμε δωμάτιο.

—Αναλαμβάνω εγώ.

Τηλεφώνησε από τη Μεγάλη Δευτέρα ο Έκτορ τουριστικό ξενοδοχείο, έκτον πενήντα χιλόμετρα μακριά από την Αθήνα.

—Κανονίστηκε, μς είπε την άλλη μέρα. Δύο δωμάτια, με δυο κρεβάτια. Τάκτεται.

—Εδώσε και το όνομά μας;

—Όχι. Στο δικό μου κλειστήκαν και τα δύο. Το ίδιο δεν είναι; Πρώτης τάξεως ξενοδοχείο, τα δε δωμάτια με δικό τους μπάνιο. Έμένα μ' άρεσει νάχω άνεσι.

Σεκινήσαμε Μεγάλο Σάββατο βράδυ και τρέχαμε, για να προλάβουμε και την Ανάσταση. Άρρασαμε ώρα έντεκα έξω από το ξενοδοχείο. Βγήκε ο μάιτρο.

—Δυστυχώς, δεν υπάρχει δωμάτιο, είπε μ' ένα αντιπαθητικό χαμόγελο, πριν ρωτήσω ποι οι είμαστε.

—Μα έχουμε κλείσει. Δύο μά- λιστα.

—Έχετε κλείσει; Τι ένομα;

—Παπαδόπουλος.

—Μα ο Παπαδόπουλος παρθε!

—Πώς ήρθε; Αφού ο Παρθε- πούλος εμ' ενώ. Κι' ενώ δεν ήρθε. Τώρα έρχομαι. Με την πα- ρέα μου.

—Κι' αυτός με την παρέα του ήρθε.

—Χρήστος Παπαδόπουλος;

—Όχι Χρήστος. Άρίστος Παπα- δόπουλος.

—Ναι, αλλά ενώ είμαι Χρή- στος. Και ως Χρήστος έκλεισε! Τι λεφώνησε και ο Άρίστος Παπαδό- πούλος και νομίσανε, πως ήταν επανάληψη του τηλεφωνήματος, για επιβεβαίωση.

—Εμείς, κύριε, κλείσαμε ως Χρήστος Παπαδόπουλος και έννο- υμε να έχουμε τα δωμάτια μας.

—Δυστυχώς, δεν υπάρχουν. Έπρεσε ύψιστα παρεξηγήσεως. Έχουμε βάλει κρεβάτια και στα σαλόνια. Είμαστε κολλητά.

—Και τώρα που θα μείνουμε;

—Για κυττάτε σε κανένα άλλο ξενοδοχείο. Σε κανένα σπι- τι. Άν θέλετε για φαί, όμως, μπορείτε ναρθείτε στο ρεστώρ στον κήπο.

—Θα διαμαρτυρηθώ στον Του- ρισμό! φώναζε ο Χρήστος κι' έ- βαλε μπροστά.

Γυρίσαμε όλα τα ξενοδοχεία, ρωτήσαμε και για σπύτια. Παν- τού (δυστυχώς).

—Και τώρα τι γίνεται; ρώτη- σα το Χρήστο.

—Τώρα, είπε η Καίτη, η νυ- ναίκα του Χρήστου, να πάμε να παρακολουθήσουμε την Ανάστα- ση, γιατί είναι παρά δέκα. Κι' έ- πειτα βλέπουμε. Το πολύ, να νυ- οίσουμε στην Αθήνα.

Βρίκαμε την πρόταση λογική και, πρό παντός, θοροκευτική. Ά-

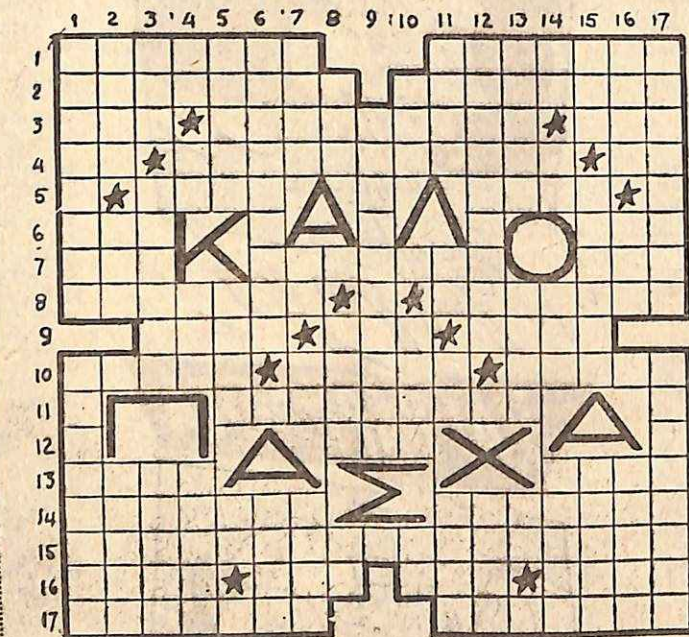
Το Προσκύνημα

ΑΡΙΘΜΟΣ 844

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Θεωρείται απαραίτητος ο Έ- να ρωμείο πασχάλιο γλέν- τι.—Άρμας πολίς της Ξρα- κής, που έδωσε το όνομά της σε αθηναϊκό πράσιτο.
- 2 Όφείλει το χαρακτηρισμό αλ- τού στο χρώμα των μαλλιών του.—Είναι πολύ δρεκτικό.
- 3 Η Άμαλία χαιδευτικά.—Μέ- γας Άμαλς μαθηματικός, φυ-

- 4 Μισό βόλτ.—Όπλον.—Εί- ναι όπωδότητε πεινασμένα. —Κάτι καινούργιο.—Κραυγές (καθαρ).
- 5 Σατανικό πρόσωπο, γνωστό μας από έργο του Σαίξπηρ. —Προσδιορίζει μέγεθος.—Λου- δώικος της Γαλλίας.
- 6 Κάτι που δεν πρέπει να ξε- χνούν όσοι αγοράζουν Έθνικό λαχείο.—Όρσειρα της Στε-

σικός και άστρονόμος. — Δι- πλασιαζόμενο συνοδευέι μαρά.

4 Όμοια φωνήεντα.—Τόν κατα- πολεούμε με γάπια.—Μονάς της ηλεκτρολογίας.

5 Προσέχδιο σελίδων περιοδικού ή εφημερίδας.—Ήπειρος.

6 Στο ξεπούλημα το διπλασια- ζουν.—Απορροφά μέγα μέρος των εσόδων μας.

7 Αντιθετικός σύνδεσμος.—Ευ- κίνητος.—Κτητική αντωνυμία (πληθ.).

8 Όπλα παλαιότερων έποχών.—Εί- ναι... κερδισμένοι.

9 Δεν έχει πολλά χρόνια στην πλάτη του.—Οδηγώ.—Υπο- βάλλονται σε άνώτερο.

10 Μυθικός βασιλιάς των Θηβών, πατέρας του Οιδίποδος.—Οι φαλακροί την έκτισαν ίδιαι- τέρως.—Όμιλία και κατ' έπέ- κταση γνωμικό.

11 Μουσική σύνθεσι θρησκευτικού περιεχομένου.

12 Πρόθεσις.

13 Στο νερό δεν γίνονται (κα- θαρ).—Αναφορική αντωνυμία (οούδ.).

14 Βρίσκονται ακριβώς στο κέν- τρον.—Ξεκουράζει το σώμα μας.

15 Χαρακτηρίζει τον καλό δικη- γόρο.

16 Φωνήεν.—Έρωτηματική αν- τω- νυμία.—Πρόθεσι.—Πάρα πολύ. —Άν θέλετε για φαί, όμως, μπορείτε ναρθείτε στο ρεστώρ στον κήπο.

17 Η συμπεριφορά του είναι κα- θε άλλο παρα υποδειγματική.—Διευκολύνουν τις μεταφορές φρούτων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μία των Ήν. Πολιτειών της Αμερικής.—Μας δίνουν αφο- νες πέτρες.

2 Μ' αυτά υποδέχτηκαν το Χρι- στό στην Ίερουσαλήμ.—Αρχι- κά όρισμεν μαθηματικών μέσων.—Καλοκαρινό φρούτο (καθαρ.).

3 Αρχικά που έχουν σχέση με

ρεάς, γνωστή και ως Καταδό- θουσα.

7 Μουσικός όρος.—Διπλασιαζό- μενο προκαλεί κλάματα στα μαρά.—Άρθρο.—Θα της μυ- θολογίας μας.

8 Κοιμήσις.—Πρωτεύουσα όμω- νόμου ελληνικού νομού.—Ανα- φορική αντωνυμία (γεν.).

9 Σ' έναν άνθρωπο είναι ανά- λογο με τη μέρφωσί του.

10 Αρχικά αεροπορικής δυνά- μεως.—Τα πρόσωπα αυτά δεν προδίδουν όγεια.—Δυό γραμ- μάτια, που προηγούνται ύψη- λων προσώπων.

11 Προσφέρει πολύτιμες υπηρε- σίες σε μία έτοιμόγεννη.—Ζη- και κινείται.—Άρθρο.—...

12 Πάουελ.—Χώρισε προσφάτως ά- πό την Τζιούν Άλλυσον.

13 Εύχρηστοι τις αίσθήσεις μας.—Προσδιορίζει αριθμό ή μέ- γεθος (οούδ.).

14 Καταφύγιο έρωτευμένων.—Τζέ- ραμ... Διάσημος Αμερικανός μουσικοσυνθέτης.—Γαλλικό νησί.

15 Αρχικά ύπουργείου μας.—Νό- τα.—Περίοδος της ζωής ενός ανθρώπου.—Έτσι αποκαλούμε καιμιά φορά τα χρήματα.

16 Λέξις από ιστορικό σπαρτιατι- κό ρητό.—Δίνει το σύνθημα για διαδικό ξεκίνημα.—Συλ- λαβάνει με δόλο.

17 Αριθμός.—Συγχρόνως ή ά- μεσως μετά.—Μερικές (κα- θαρ.).

ΑΝΑΔΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Γλυφάδα)

Η λύσις του 843

στή σελ. 84

- 1 Μία των Ήν. Πολιτειών της Αμερικής.—Μας δίνουν αφο- νες πέτρες.
- 2 Μ' αυτά υποδέχτηκαν το Χρι- στό στην Ίερουσαλήμ.—Αρχι- κά όρισμεν μαθηματικών μέσων.—Καλοκαρινό φρούτο (καθαρ.).
- 3 Αρχικά που έχουν σχέση με

φύσαμε τ' αὐτεκίνητο και τραβή- ζαμε για τὴν ἐκκλησία. Άναρά- σαμε τὰ κερὰ μας, σὰν ἐκκλη- σιαστικοί. Έξω ἀπὸ τὴν ἐκκλη- σία, πῆχτρα ὁ κόσμος. Σταθήκαμε στὴν ἀκρὴ, μὲ κατάνυξι. Καί, μὲ τὸ «Χρὶςτος Ἀνέστη» ἀρχίζει ἡ μάχη. Χαλκούνια, πιστολιές, βάρε- λωτα. Χαλασμός κόσμου. Τὰ βλή- ματα ἐσκάγαν ἀνάμεσα στὰ πόδι- τῶν πιστῶν. Γυναικὲς τοιρίζαν, πα- ρὰ φώναζαν, ἄλλοι ἐτρέχαν πανι- κοβλητοὶ γιὰ νὰ βγουν ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ πυρός. Ὅπου, ζαφνικά, ἀκούμε μ' ἀσπαραχτικὴ φωνὴ δι- πλά μας:

—Ὠχ!... Βοήθεια. Ἀρίστο!

Μὰ μεσόκοπη κυρία εἶχε δεχτῆ ἕνα βαρελότο στὰ πόδια της, πού ἔκανε τὸ θάυμα τοῦ.

—Γιὰ τὸ θεό, κυρία Παπαδό- που. Τὶ πάθατε; ὥστως ἐντροπία μὴ ἄλλη κυρία, πού θοισκόταν δι- πλά της.

—«Ἀρίστο» καὶ «κυρία Παπαδό- πουλ» μού θύμισε τὸ ὄνομα τοῦ πού εἰχαμε ἀκούσει στὸ ξενοδο- χεῖο.

—Αὐτοὶ πού μς φάγανε τὰ δω- μάτια, λέω στὸ Χρῆστο.

—Καλὰ νὰ πάθουνε! μού λέει μὲ κακεντρέχεια. Ἰπάρχει θεὸς Δικτῆ!

Ἡ κυρία Παπαδοπούλου εἶχε ὕ- ποστὴ μεγάλη ζημία, ὅπως ἀνέ- κει. Οὐρλιάζε ἀπὸ τὸν πόνο. Τὴν φόρτωσαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἀκολουθήσαμε κι' ἐμεῖς, μὲ τὰ πόδια. Τουλῆχονταν νὰ τρώγαμε. Ἀλλὰ καὶ στὸν κήπο τὰ τραπέζια ἦσαν πιασμένα, ἀ- πό τοὺς προσβεπτικούς.

—Καθῆστε στὸ κῶλ, μς συμ- βούλευσε τὸ γκαρσόν, καὶ μόλις ἀδείασε τραπέζι, θὰ σὰς εἰδοποι- ῶ.

Στὸ κῶλ τὸ θέμα τῆς κουβέν- τας ἦταν τὸ αὐτὸ καὶ τὴν κυρία Παπαδοπούλου. Τὴς εἶχαν φέρεῖ νιαστὸ. Κι' ἐνῶ περιμένεμα νὰ μς φωνάξουν γιὰ φαί, μὲ μὴ ὀρεῖ πεινασμένου λυκοῦ—τουλά- χιστον, νὰ μὴ φεύγαμε νηστικοί—βλέπουμε τὸν κύριο Ἀρίστο Πα- παδοπούλου νὰ κατεβαίνει ταραν- μένος καὶ νὰ λὲπ στὸ μαῖτο:

—Τὸ λογαρισμό, παρακαλῶ.

—Θὰ φύνετε, κύριε Παπαδό- πουλε!

—Ἀμέσως, μάλιστα. Ἐμεῖς ἤ- θαμε ἐδῶ νὰ κάνουμε Πάσχα. Δὲν ἤθαμε νὰ σκοτωθούμε. Αὐτὴ τὴ συμβουλή μς ἔδωσε κι' ὁ για- τρὸς. Μὴν ἔχουμε καμιά ἐπι- πλοκή.

Ἰπνιούμαι πολὺ, κύριε Παπα- δόπουλε.

—Κι' ἐνῶ περισσότερο!

Σπεύσαμε ἐμέσους στὸ μαῖτο.

—Τὰ δωμάτια μς! Ὁ ἕνας Πα- παδοπούλος φεύγει, ὁ ἄλλος ἔσ- κετα!

—Ναί, ἀλλὰ προημεῖται ὁ... Ἀκού δῶ, κύριε μαῖτρο, ἀνρίε- ψε ὁ Χρῆστος. Ἄν δὲν ἔχουμε αἰέτως τὰ δωμάτια μς, θὰ φὰς βαρελότο πού θὰ τρέχης κι' ἐσύ στὴν Αθήνα!

—Ἐν τῇδε, κύριε Παπαδόπου- λε. Τὸ 31 καὶ τὸ 33.

—Ἀρπάξαμε τὴς θέσεις μς καὶ ἀνεθήκαμε στὰ θεάματα, μὴν πο- λὴν κανένας ἄλλος Παπαδόπου- λος. Καὶ σταθήκαμε στὰς πόρτες.

—Ἀπὸ μέσα ἀκουγγούσαν οἱ στεφανιοὶ τοῦ θυματός. Σὲ λί- γο ἀνοίξει ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ συ- νονόματός μου.

—Τὶ θέλετε, κύριε;

—Χρῆστος Παπαδόπουλος, εἶπε ὁ φίλος μου.

—Ὁχι Χρῆστος. Ἀρίστος.

—Ἀρίστος εἰσθε οἱς. Ἐνῶ εἶ- μαι ὁ Χρῆστος Παπαδόπουλος. Καὶ μὴ πού ἀναχωρεῖτε...

—Θὰ πᾶνετε οἱς τὸ δωμάτιο;

—Μάλιστα, κύριε Παπαδόπου- λε, νάμενε στὸ υπαίθρο. Ἀλλὰ εὐτυχῶς πού ἔτυχε αὐτὸ τὸ αὐ- τυχμα...

—Εὐτυχῶς, τὸ λέτε κύριε; Νὰ μού σκοτώσουν τὴ νυναικα;

—Δυστυχῶς, θέλω νὰ πῶ. Μὲ συγχωρεῖτε...

Τὰ μὲζεβαν, βοήθησαν τὸ θῦμα νὰ κατέβῃ καὶ ἀδείασαν τὰ δω- μάτια τὰ δύο ἀνθρώπων. Εἰσβά- λαμε αἰέτως καὶ κάναμε κατοχή.

—Ναί, βέβαια, εἶπε ὁ Χρῆστος. Αὐτὰ τὰ βαρελότα, εἶναι βάραβ- ρο ἔθιμο. Ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ καλὰ του.

Καὶ περῶσαμε ἐνὰ ἔξοχο Πά- σχα, δοξάζοντας τὸ Χρῆστο καὶ τὰ βαρελότα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Τί βλέπουν ἐκεῖ ὅσοι τοὺς ἐπισκέπτονται

ΚΑΘΕ χρόνο ἀπὸ ὅλες τὲς χῶρες τῆς χριστιανι- σμένης, χιλιάδες ἄνθρωποι ξεκινοῦν γιὰ νὰ ἐπι- σκεφθοῦν τὴν Ίερουσαλήμ, γιὰ νὰ ζήσουν λίγες μέρες στὸς Ἁγίους Τόπους, ἐκεῖ πού γεννήθηκε, ἔ- ζησε, δίδαξε καὶ μαρτύρησε ὁ Χρῆστος. Πᾶς εἶναι, ὅμως σήμερὰ οἱ Ἁγιοὶ Τόποι; Τὶ ἀντικρίζουν οἱ προσκυνητές; Ποῖες εἶναι οἱ ἐντυπώσεις τους;

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα εἴχαμε μὴ συνομιλία μὲ τὸν Ἐξάρχον τοῦ Παναγίου Τάφου, πού μς ἔδωσε ἕνα σωρ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες. Ἐπίσης συ- νομιλήσαμε μὲ πολλοὺς προσκυνητές, πού τὰ τε- λευταῖα γράφια εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὴν Ίερουσαλήμ κι' ἔτσι ὑπονοῦμε νὰ σὰς δώσουμε μὴ πιστὴ εἰκόνα τῶν Ἁγίων Τόπων.

Πρῶτον ἀπὸ τὴν Ἱερusalem τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, τὰ καρεβάνια τῶν προσκυνητῶν πατοῦσαν στὸ ἐπί- νειο τῆς Ίερουσαλήμ, στὴν ἴση καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν Ρέμλη, τὴν παλιὰ Ραμαθὲμ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ Ἰσραήλ καὶ τοῦ Νικομήδου, πού ἐνταφιάσαν τὸν Ἰησοῦ. Ἐπειτα, πῆγαν νὰ ξεκουρασθοῦν σ' ἕνα καρενέιο, στὴν ἀρχὴ μίᾳς φά- σαγγος, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀφαιρῶνται καθεὶς στὰ ὅρη τῆς Ἰουδαίας. Κατόπιν περνοῦσαν ἀπὸ μὴ κατὰ- φυτὴ κοιλιά, συναντοῦσαν διάφορα μικρὰ γκαρε- κὰ γκαρί, ὅπου σὰν δεξιά τὴν κοιλιά τοῦ Τί- μιου Σταυροῦ κι' ἔπειτα συνεχίζοντας τὴν ὁδοίτρεψιν ἀντικρίζαν ποδὲ ἀνταίχες τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καί, κοντὰ στὴν ὁδὸ τῆς Βηθλέμ, τὸ μοναστήρι τοῦ Προ- φῆτου Ἠλίου. Λίγα λεπτά ἀργότερα ἀντικρίζαν τέ- λος, τὴν Ἱερὴ πόλιν.

Σήμερα ὅμως οἱ προσκυνητές ἀκολουθοῦν ἄλλο δρομολόγιο. Ἀποφθεῖζονται στὴ Βηρυττὴ κι' ἀπὸ ἐκεῖ φτάνουν στὰ Ἱερουσαλήμ.

Ἡ Ἁγία πόλιν ἔχει τέσσερις πύλες: Τὴν πύλιν τοῦ Δαυὶδ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμπαιναν οἱ προσκυνητές, πού ἐργάζονταν ἀπὸ τὴν ἴση. Τὴν πύλιν τῆς Δαμα- σκού, τὴν πύλιν τῆς Γεθσημανῆ, ἀπὸ τὴν ὁποία πη- γαίνει καθεὶς στὸ γκαρσόν τῶν Ἐλαιῶν, τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ τὸν ποταμὸ Ἰορδάνην, καὶ μὴ ἄ- κόμη μικρὴ πύλιν τῆς Ἁγίας Σιών.

Ἡ Ίερουσαλήμ ἔχει τέσσερις μεγάλες συνοικίες: Τὸν Χριστιανὸν, στὴν ὁποία θοισκονται τὰ περι- σσότερα χριστιανικὰ μοναστήρια καὶ ὁ Ἅγιος Τάφος. Τὸν Μωαμεθανὸν, ὅπου κατοικοῦν οἱ μουσουλμάνοι. Τὸν Ἰουδαϊκὸν καὶ τέλος τὴν συνοικία τῶν Ἀρμενί- ων. Ἡ Ἱερὴ πόλιν, εἶναι χτισμένη πάνω σὲ σέσους- ρις λόφους: Τῆς Σιών, τῆς Ἀκρας, τῆς Μαρία, ὅπου εἶναι ἀνεγερθὴ ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ τῆς Βε- ζεθά. Στ' ἀνατολικὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ λόφου θρί- σκεται ὁ οἶκος τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως χτίστηκε γύρω στὸ Σπήλαιο τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ- πιν ἐντολῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Χτίστηκε, ὅπως ἀναφέρεται παρουσία τῆς μητέρας τοῦ, τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Ἡ οἰκοδόμησι τοῦ ὅρους τοῦ 325 καὶ τέλειωσε τὸ 335. Τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ κράτησε τρεῖς αἰῶνες. Μὰ κατεστράφη ἀπὸ τοὺς Πέρσες τὸ 614, πού εἰσέλασαν στὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν πέρα- σαν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τὴν Πάλη. Ἐπὶ τὴν πέρασιν αὐτήν, χιλιάδες κατοικοὺς καὶ κατὰστρεψαν τὰ καὶ τελεώσαν τὸ 628. Ἐπειτα καταστράφηκε κι' ἕνα σωρ ἄλλες φορές, ὅλη καὶ πάλιν ἐξαναστήθηκε.

Ἐτοῖς ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται ἕως ἀπὸ τὸν πῶς μὴ μεγάλους ναοὺς τῆς χριστιανικῆς. Τὸ ἐμβλημα τοῦ ναοῦ δὲν εἶναι μενδύο, ἀλλὰ ἔχει τόσα πολλὰ ἀνέκδοτα καὶ ὁπνεῖα διαμερ- στοῦς.

Σ' αὐτὸν μπαίνει καθεὶς ἀπὸ μὴ πύλιν, πού ἔχει ὅμως πέντε πύλες καὶ τὰς 3½. Ἡ πύλιν αὐτὴ ἔχει ἕντεκα κίονες ἀπὸ λευκὸ καὶ πράσινο μάρμαρο καὶ κινονόκρωνα κορυφώσεως ὀρθοῦ. Πάνω στὴν Ἁγία Πύλιν, εἶναι σκαλισμένη ἡ ἀνέγερσι τοῦ Λα- ζάρου, ἡ Βασιφόρος, ὁ Ἱερὸς νηπιὸς κι' ὁ Μυστι- κὸς Δεῖπνος.

Τὸ πρῶτον προσκύνημα γίνεται στὴν Ἁγία Ἀπο- καλήσιν. Εἶναι ἕνα τραπέζι, πού ἔχει ἀπὸ τὸ ἔ- δωρος 30 ἐκατοστὰ κι' ἔχει πλάτος 1,30 τοῦ μέρους καὶ μήκος 2 καὶ καλύπτεται ἀπὸ πορφυρεῖοκο μάρ- μαρο. Στὲς τέσσερις πλευρὰς του, εἶναι σκαλισμένα στὰ ἑλληνικὰ τὰ ἑξῆς: «Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ἑλίου καθελὼν τὸ ἀφροντίζον σου σώμα, σὶνδὸν κηδεύσας ἀπέθετο»...

Ἀπὸ πῶς πέρα ὑπάρχει ἕνα στρωγυλὸ μάρμαρο γέφυρα σὲ κἀγκάλα. Σ' αὐτὸ τὸν τόπο στέκονταν οἱ ροαὶ τοῦ Ἰησοῦ, πού παρακολουθοῦσαν τὴν Στα- σίαν τῶν τρεῶν. Στὸ θορεῖο μέρος ὑπάρχει ὁ ἱστορικὸς σῆμας κολώνης πού βαστάζεται ἀπὸ 18 κολο- σσιαίους Παναγίου Τάφου, πού διατείνεται στὸ ἑξωτερικὸ κου- βούκλιο, σὶν πορβάλαμο καὶ στὸ θεῖο μνημεῖο. Πά- νω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνημείου ἔχουν σκαλισθῇ μὲ Θεοῦ θεασάμεν προσκυνητῶν Ἁγίων Κρίτων Ἰη- σοῦν, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Πάνω δὲ ἀπὸ αὐτὸ διαβάσει καθεὶς τ' ἀκόλουθα λόγια: «Ὡ ζωοδόχο

σου τάφω παρεστῶτες οἱ ἀνάθει, δοξολογίαν προσ- φέρουμε τῇ ἀγάθῃ σου εὐπλοκαγνία Χριστὸ ὁ Θεός. Στὲς πύλινες πλευρὰς ὑπάρχουν δύο τρύπες, πού συγκοινωνοῦν μὲ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τάφου, κι' ἀπὸ τὲς ὁποῖες μεταδίδεται ἀπὸ τὸν Πατριάρχη κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τὸ Ἅγιο Φᾶς.

Στὸν πορβάλαμο τοῦ μνημείου ὑπάρχει τιμὴμα τοῦ λήθου τοῦ ἀποκυλισθέντος ἀπὸ τὸ μνημὸ τοῦ Ἰησοῦ. Πάνω τοῦ καίμε τρεῖς λυχνίες. Τὸ ἔδαφος εἶναι στρω- μένο μὲ πολλοὺς μάρμαρα.

Τὸ θεῖο μνημεῖο, εἶναι ἕνας μονόλιθος θαλαμῆ- σκος, λαξεμένος πάνω στὸ βράχο καὶ περιβάλλεται μὲ μάρμαρα. Στὸ ὅλο τοῦ ἔχει σκαλισμένη τὴν Ἀ- νάστασι τοῦ Ἰησοῦ μεταξὺ δύο κλάδων δέντρων καὶ λίγο πῶς κατὰ τὴν Μωροφόρος, τὸν Ἀγγελὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὰ λόγια πού εἶπε: «Μωροφόροι γυναικὲς τί ἐπιτετε τὸν ζῶντα ἐκ νεκροῦ; Ἀνέστη ὁ Κύριος» Πῶς δεξιά δὲ ἀγγέλλει μὲ σάλπιγγες καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔ- κειτο ὁ Κύριος».

Μέσα στὸ θαλαμίσκο εἶναι ἕνα λευκὸ μάρμαρο, πάνω πού ὁποῖο εἶναι γεγυμμένο τὸ σῶμα τοῦ Ἰη- σοῦ.

Κά

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης
ΤΟ ΠΑΣΧΑ
του Κολοκοτρώνη

Η δεξολογία της συμφιλίωσης
στο Ναύπλιο

ΤΟ πιο θλιβερό Πάσχα που γνώρισε ο Μωριάς και γενικά ολόκληρη η Ελλάδα, ήταν το Πάσχα του 1825. Ο εμφύλιος πόλεμος έμεινε στην Πελοπόννησο. Κι' αν τι να ένωσαν τους αρχηγούς, τους είχε χωρίσει περισσότερο παρ' όλο τὸν κίνδυνο που διέτρεχε η Έπανάσταση να καταπνιγεί από σιτινή σε σιτινή.

Η Κυβέρνηση του Γεωργίου Κουντουριώτη είχε εξαποστείλει τα στρατεύματά της εναντίον τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Μωριά. Πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς εἶχε συλλάβει. Μοναχὸ ὁ Ζαΐμης, ὁ Λόντος κί ὁ Νικηταρᾶς εἶχαν καταρθῶσι νὰ ξεφύγουν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀγῶνα στὴν Πελοπόννησο εἶχαν συλληφθῇ κί εἶχαν ὀδυνῆθαι σὲ Ναύπλιο.

Ἐκεῖ ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν κυβερνῶσα νὰ σταλοῦν στὴν Ὑδρα καὶ νὰ φυλακιστοῦν σὲ μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλίου, ὡς ὅπου δικαιοῦν καὶ δώσουν λόγῳ νὰ τίς πράξεις ποὺ τοὺς κατηγοροῦσαν οἱ ἀντίπαλοί τους.

Πρῶτος ἀπ' τοὺς συλληφθέντες «ἀντάρτες» ἦταν ὁ Γέρος τοῦ Μωριά, ὁ θρυλικὸς Κολοκοτρώνης. Τότε ἀκριβῶς τὸ Γέρο τὸν εἶχε κυττήσει ἡ συμφορά τοῦ ἀδικοῦ θανάτου τοῦ μεγαλυτέρου παιδιοῦ του, τοῦ Πάνου, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ ἑλληνικὸ βόλι, ἔξω ἀπὸ τὴν Τριπολιτσά.

Ἐκτός ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη, ἄλλοι κρατούμενοι ἦταν τὰ τέσσερα ἀδελφία

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Μεγάλη ἀπώλεια

Νῆμαι, υπεκρίβες λατρευτοί, πάλι στή στήλη μου αὐτὴ καὶ στή μικρὴ μου αὐτὴ γυνίκα, γιὰ νὰ τὰ ψάλλω ἀπ' τὴν καλὴ στήν πλάσι αὐτὴ τὴν παρδαλὴ, καί... νερούλατι κοινώνια!

Κί' ἀπὸ τὴν πρῶτὴ τὴ σιτιμὴ ντόμπρα σὰς λέω κί' ἐν τιμῇ, πῶς μοῦ ἐμαύρισε τὸ μάτι κί' ὅτι με σκότισε σσφῶς αὐτὸ τό... κόκκινο τὸ φῶς, ποὺ τ' ὀνομάζονε... Σταμάτη!

Κάθε λεφτὸ με σταματᾷ καὶ κάθε τόσο με κρατᾷ σὲ αὐστηρὴ ἀκίνησι. Κί' εἶσαι τὸ φῶς τὸ φθονερὸ μοῦ, τρώει ἀσάδα τὸν καιρὸ καὶ τὴ μισή...καρ... (σοφοσία).

Μὰ κί' ἂν τυχόν (καμιά φορὰ, τὰκω τραβίξει (στὰ νερά κί' εἶμαι «σταφί (δσ) νινωμένο με τὸ «σταμάτα» (δισκῶς, στάνω σὲ σπῆτι (τελικῶς κί' εἰμ' ἐντέλως... (ζεμεθυμένος! ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Δελφινίαννη, οἱ δυὸ Νοταράδες, ὁ Παπατσώνης, ὁ Γοῖδας, ὁ Μητροπέτροβας, ὁ Ἀναστασόπουλος, ὁ Καταρὸς κί' ὁ Γκέρετζλης.

Μόλις, λοιπόν, ἀποφασίστηκε ἡ μεταφορά τῶν κρατουμένων στὴν Ὑδρα, τοὺς μαρκαρῶσαν στὴ νῆστί, τοῦ Ὑδραίου καπετάν Γιώργη Σάββα, παλιὸ θαλασσίνο κί' ἀνδρῶπου τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Γ. Κουντουριώτη.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ νολέτα τοῦ καπετάν Σάββα ἐρῶσε στὴν Ὑδρα. Ἐκεῖ με τὴ συνοδεία τοῦ ναυτικοῦ Σκουρτί, ποὺ ἡ Κυβέρνησι Κουντουριώτη εἶχε κάνει... στρατηγὸ, οἱ κρατούμενοι μετεφέρθησαν ἀπάνω στὸ Μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλίου καὶ κλεισθήκαν στὰ κελλιά, ποὺ εἶχαν ἐτοιμασθῇ ἐπιτόδες γι' αὐτοὺς.

Ὁ περίφημος μάλιστα «ναυτοστρατηγός» Σκουρτίτης εἶχε φράξει τὰ παραθύρα τῶν κελλίων με σιδερένια κάγκελλα, ποὺ ὕστερα πέρασε στὸ ναυασμὸ τῶν ἐξῶν τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ λογαριασμὸς αὐτὸς ὠθεῖται σὲ ἀρχεῖο τῆς Κοινοβίου Ὑδρας κί' εἶχε ὡς ἔξης:

«10 παλαμίδες γρόσια 8.20, ψωμιὰ γρ. 8, ἑλπές γρ. 3, ἀγωνιάτικα γιὰ τὸν Προφήτη Ἡλίου γρ. 13, 40 ὁκάδες κρασί (γιὰ τοὺς στρατιώτες ποὺ συνῶνουν τοὺς κρατούμενους) γρ. 12, σιδερόβερνες γιὰ τὰ παραθύρα γρ. 39, τρόφιμα στρατιωτῶν γιὰ τὸ Πάσχα γρ. 96, ψάρια ποὺ φάγανε οἱ στρατιῶτες, ποὺ ἔφεραν κατ' ὅσον Κολοκοτρώνη γρ. 5, τζάνερι 150, χαμαλιάτικα μιάς ἀντένας 2, μισὴ ντουζίνα κόφες 3, τυρὶ γρ. 7, ἐξῶδα ποὺ ἦγαν τοὺς ἀντάρτες στὸ Ἀνάπλι 74, ναῦλο δυὸ καρκίων 27 κτλ. Τὸ ὅλο ἐξῶδα γρόσια 470.14».

Τὸ κοντύλι γιὰ τὰ ἐξῶδα τῶν στρατιωτῶν «ποὺ ἔφεραν μετὰ ἐπίσκεψι, ποὺ ἔκανε κατ' ὅσον αἰτήσεως τοῦ ὁ Κολοκοτρώνης, μετὰ συνοδεία, σὲ Λάκαρο Κουντουριώτη.

Εἶχε ἐρῶσι πιά ἡ Μεγάλη Βδομάδα κί' ἡ εὐσφορία τῶν κρατουμένων εἶχε ὁρᾶσι, σὲ κατακόρυφον. Εἶχαν ζήτησι μετὰ ἀναφορὰς τοὺς νὰ δώσῃ ἡ οἰκία ἕνα τέλος στὴν ψυχικὴ ὀδύνῃ, ποὺ δοκίμαζαν φυλακισμένοι.

Συγχρόνως οἱ Ὑδραῖοι ἀρχισαν νὰ τοὺς συμπαθοῦν κί' ὁ Λάκαρος Κουντουριώτης, ἀνθρώπος ἐξαιρετικῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀρετῆς, καὶ πατριώτης μετὰ ἐλπίδας ἀρετῆς, συντηροῦσε ὑπὲρ τῆς ἀπολύσεως τῶν κρατουμένων καὶ τῆς χρησιμοποίησής τους σὲ ὅσον ἀνῶνα. Δέχτηκε μάλιστα τὸν Κολοκοτρώνη σὲ ἀρχοντεῖο τοῦ τὸ ἀπόνευμα τῆς Μεγάλης Τρίτης.

Ἐκεῖνες τὰς ἡμέρας ἀκριβῶς ὁ ἀδελφός του καὶ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως Γεωργίος Κουντουριώτης, εἶχε ἀναλάβει ἀναγκαστικὰ καθήκοντα ἀρχιστρατηγῶν. Γι' αὐτὸ ὁ Γέρος τοῦ Μωριά εἶπε εἰρωνικά σὲ Λάκαρο, ἀφοῦ τὸν χαιρέτησε:

— Νὰ σοῦ πῶ, κύριε Λάκαρε... Τώρα ποὺ ὁ δικός σου ὁ Γιώργης ἐγίνε ἀρχιστράτηγος κί' ὁ Κυριάκος ὁ Σκουρτίτης στὰ τῆνος, πῶρα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με κάνετε καὶ μετὰ ναύαρχο...

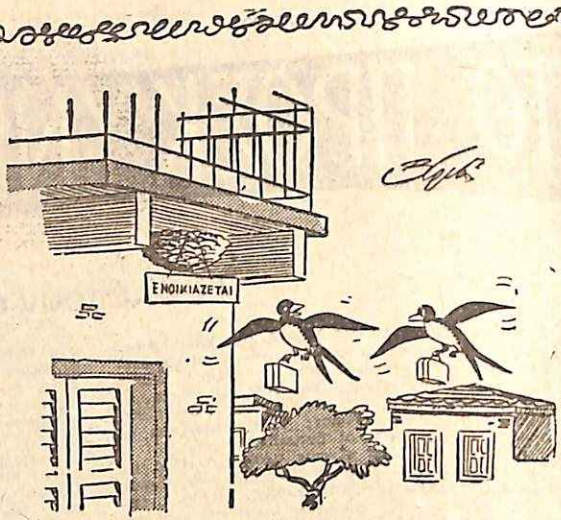
Στὴ σκηνὴ αὐτὴ ἦταν ὑποστά κί' ὁ Δημήτριος Τσαμαδῶς, καθὼς καὶ ὁ συνκρατούμενος τοῦ Κολοκοτρώνη Γιαννάκης Νοταρᾶς, ποὺ τὸν φιλοξενούσε ὁ Λάκαρος Κουντουριώτης. Ἀκολουθῶντες κατ' ὅσον ἡ ἐγκάρδια συνομιλία μετὰ τῶν δυὸ ἀρχηγῶν.

Ὁ Κολοκοτρώνης τόνισε ὅτι ἀφοῦ ἦταν νωρὸτ νὰ κάνουν Πάσχα φυλακισμένοι σὲ Μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλίου, ὡς τοὺς νινῶταν ἡ χάρι τοὺς ἀκίχιστον νὰ τοὺς ἀπολύσουν γιὰ τὸ σμφέρον τοῦ ἐθνους, γιὰ νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον τοῦ Ἰσλαμ, ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ ὑποτάξῃ ολόκληρη τὴν ἀνατολήν. Πρόεδρος μάλιστα ὅτι ἀνελάμβανε νὰ παρουσιάσῃ στὴ Διοίκσι ἐγγύρα, ποὺ ὁ ἀποδέκτων τὴν ἀσφαλίαν, ποὺ καὶ νὰ παραδῶν ὡς ὁμῶς τοῦ ἑνῆ καὶ τὸ δυὸ παιδιὰ του, ποὺ τοὺς εἶχαν ἀπομείνει μετὰ τὸν ἀδικοσκοτωμὸ τοῦ Πάνου.

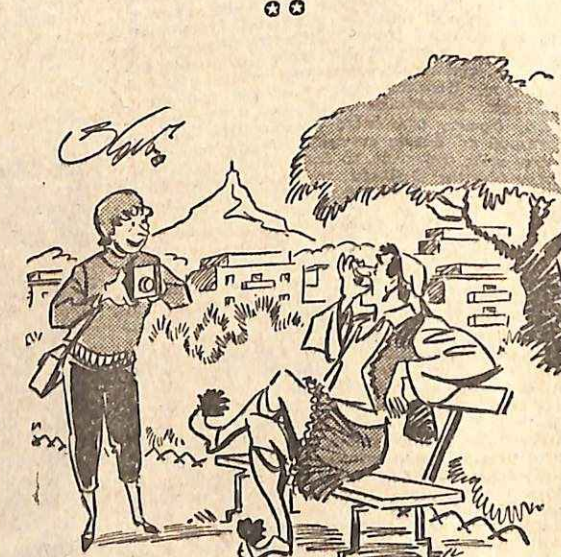
Σαράντα μέρες περὶπου, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ συνάντησι, ἡ κυβερνῶσα τοῦ Ναυπλίου κατὰλαβε καλὰ τὸν μεγάλο κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν Ἐπανάστασι ἀπ' τὴν παρὰ τῆς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου κί' ἀποφάσιζε νὰ δώσῃ ἀμνηστία στοὺς ἀντιπάλους τῆς.

Ἔτσι, οἱ κρατούμενοι ἔκαναν Πάσχα τὸ χρόνον ἐκεῖνον σὲ Μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλίου στὴν Ὑδρα, ὅλα τὰ πρανατικά «Χριστοῦ Ἀνάστη» τὸ ἔβαλαν στίς 19 Μαΐου, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὴν δεξολογίαν τῆς συμφιλίσεως στὴ Μητρόπολι τοῦ Ναυπλίου ὁ Σπυρίδων Τρικοῦπης βροντοφώνησε, ἐνῶ ὁλοι ἐκλαίοντες γύρω τοῦ ἀπὸ συγκίνησι.

— Ἰδιότης! Ἐλλάς, παρηνόρησι! Ἰδοὺ τὰ τέκνα σου νινωμένα καὶ ἐτοιμα νὰ ἐκδικηθοῦν τὰ ἀδικημένα σίματα ἡ νὰ ἐνώσουν καὶ τὰ ἴδικα τους με ἐκεῖνα ποὺς χάριν σου!...

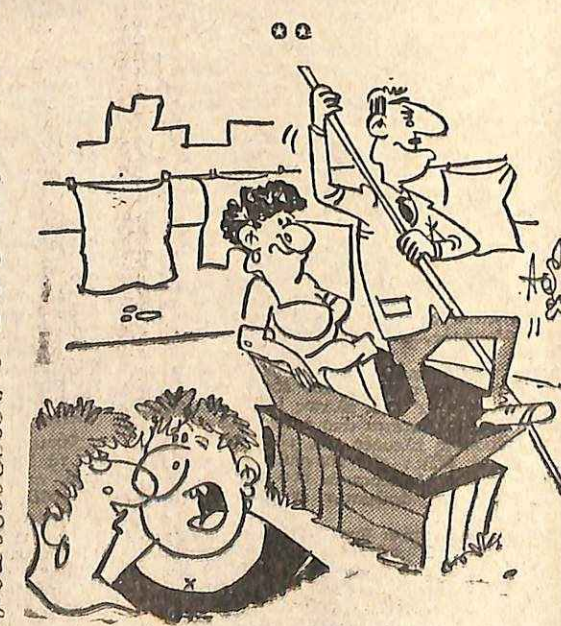

— Τί θὰ γίνουμε, ἀγάπη μου; Φωτιά εἶναι καὶ φέτος τὰ νοκία!...

— Δημοσιογράφους εἶσι, κοπέλλα μ', γιὰ τὴ θέλ'ς γιὰ ἰδιοντυκὴς χρήσιους;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἐφέτος, βλέπεις, ἐτοιμάζονται νὰ πάνε στὴ Βενετία καὶ κάνουν ποόδες!...

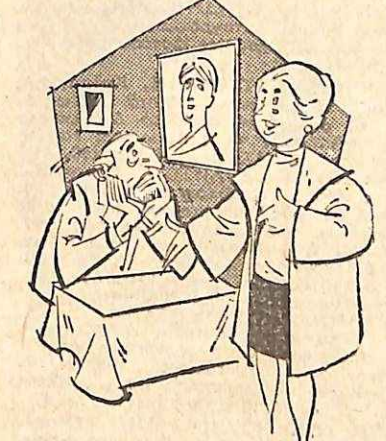
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΧΟΥΜΕ τὴν τιμὴ νὰ σὰς παρουσιάσωμε τὴν κυρία Κούλα! Πρόσωπο στρογγυλὸ σὰν πανσέληνος. Ματρία ἐξυπνα καὶ ζωηρά. Μάλλον κοντὴ. Μάλλον κοντὴ. Μάλλον ἀκαθόριστος. Ἡ αὐτονομία τῆς ταυτότης νῶρεσι, ὅτι εἶναι 40 χρόνων. Ἡ ἰδία ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι 35. Στὸ σπῆτι ἀπὸ μελῆτη φαίνεται γιὰ 45. Ἐξω ὅμως, ντυμένη καὶ μακιγιαρισμένη, δὲν τὴν κάνει οὔτε γιὰ 32. Ἰδιότητα χαρακτηριστικὰ, οὐδὲν. Ἐκτός ἀπὸ ἕνα μόνιμον χαμόγελο στὰ παχὺα κελὶ τῆς καὶ μὴ ἐκφράσι ἐγκαρδιότητος ποὺ τὴν κάνει ἰδιαιτέρως συμπαθὴ. Καὶ κολλημέντῳ ὅσο δὲν παίρνει.

— Τὴ κάνεισι, κυριό μου! Ἀχ, δὲν ἔρεσι πόσο εὖ συμπαθῶ!... Παρόλ, σὲ συμπαθῶ καὶ σ' ἐκτιμῶ πάρα πολὺ!...

— Ἄν προέκειται νὰ ἀντῶ, θὰ τὸν κομπλιμεντάρῃ ἀναλόγως, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τὴν ἰδία ἐγκαρδιότητα.

— Τὴ νὰ σὰς πῶ, κύριε Γερασιμε, βάζετε κατ' ὅσον νεαροὺς, κί' ἂς ἔχετε ὑπερα μαλλιά!... Κα-

λέ, βάλτε κανένα κα'μαλι γιὰ τὸ μάτι!...

Ἐκεῖ ὅμως, ποὺ εἶναι ἀσυνανῶνισσι, εἶναι ἡ καταπορεύσι τῆς. Γιὰ τὴν κυρία Κούλα δὲν ὑπάρχουν ἀνυπερβλητὰ εὐπορία. Ὁ ποιοῦστος ὑποστῶσι κί' ἀνὰ ἀλάθ, θὰ τὴν φέρῃ σὲ αἰσιν πέρα, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ. Πῶς τὰ καταφέρνει; Μυστήριο, ποὺ σκανδαλίζει ὅλους ὅσοι ζοῦν σὲ περιβάλλον τῆς.

— Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγὰ!... Πῶς τὰ κατὰφερεσι πάλι, βρε Κούλα μου!

Ἡ ἀπάντησι τῆς εἶναι ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο, ποὺ συσκοτίζει περισσότερο τὸ μυστήριον τῶν ἀπῶντων ἱκανότητων τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς νυναικάς.

— Ἀν πῆσι νὰ τὸ συνοχεῖσι, εἶναι καταπληκτικὴ. Ἔτσι καὶ νυκτερινὰ εὖ προέχει ἡ κυρία Κούλα, εἶναι οἰονομὸς πῶς θὰ τελειώσῃ αἰσῶς. Καὶ ἀνακατεύεται πολὺ συχνὰ σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς ἐξυπνησῆς.

— Μὰ πάλι, βρε Κούλα μου, διαμαρτυρεῖται ὁ ἀντίος τῆς, ὁ κύριος Πολύδωρος, σὲ παντολόνηματα ἀνακατεύσεις; Στὸ θεό σου, εἶναι δυνατόν νὰ βρεθῇ ἄνθρωπος νὰ πάρῃ τὴν Εὐαγγελία, ποὺ, ἐκτός ποὺ εἶναι πενήντα καὶ κακομυτσοῦν, εἶναι καὶ κοῦφὴ καὶ ἀπένταρη, τρομάρα τῆς!

Καὶ ὅμως, χάρις στὴν μεροπία τῆς κυρίας Κούλας ἡ δεσπογία Εὐαγγελία ἀρραβωνίστηκε σὲ ἕνα πῆγε μέρες, ἡ ἕνα σιντα.

Εἰς τὸν ἀναδῶν ὁ Πολύδωρος, — Τὴ νὰ σοῦ πῶ, βρε νυναικα, εἶσαι μεγάλη καταφερτζού!

Καὶ δὲν εἶχε ἀδικο ὁ Πολύδωρος. Ὁ χαρακτηριστικὸς τῆς καταφερτζῶς τῆς πᾶσι νάνει. Γιατὶ ἡ κυρία Κούλα εἶναι ἡ καταφερτζού, ποὺ δὲν ἔχει τὸ ταῖρι τῆς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὰ πᾶνματα εἶναι πολὺ δύσκολα. Γιατὶ ἄλλο εἶναι νὰ προέχειν νερόντοπαλῆκα με μενολοκοπέλλες καὶ ἄλλο νὰ ἐπιχειρῇ νὰ παντρεθῇ ἕνα πενήνταπεντάρι χῆρο, ποὺ ἡ νυναικα του δὲν ἔχει ἀκούμ σαραντίσι. Γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα! Ὁ κύριος Χαρίλαος ἔχυνε μῦθρα δάκρυα τῆς προάλλες στὴν κηδεῖα τῆς μακαρί-

ΚΟΥΛΑ ἡ καταφερτζού

Τὸ πνεῦμα τῆς... μακαρίτισσας

τίσας τῆς γυναικάς του καὶ οἱ φωνές του ἔφταναν ὡς ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

— Ἰοὺ μ' ἀφίνεις μοναχό, Ἀριᾶδην μου!...

Καὶ νυκτερινὰ τὴν ἡ συμπεθέρα τῆς κυρίας Κούλας, ἡ κυρία Ζαμπέττα, νὰ τὴν ἐσπικῶν νὰ νὰ παντρεθῇ τὸ χῆρο μετὰ τὸν κόρη τῆς τῆ Σταυρούλα, ἡ ἑραγκιανὴ καὶ ἀνοστή κοπέλλα, γύρω στὰ σαρανταπέντε.

— Μὰ γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα, συμπεθέρα! Προχθές ἀκόμα πέθανε ἡ συχωρεμένη.

Ἀλλὰ, ἡ συμπεθέρα τὸ βιολί τῆς.

— Μὰ, βρε Κούλα μου, στὴ βράση κολλάει τὸ σίδερο. Θέλεις ἀλάθ νὰ βρεθῇ καμιά καπάτσα νὰ τυλίξῃ τὸ χῆρο καὶ νὰ μείνουν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ!...

— Ἄντε, λοιπόν, τὸ νοονὸν καὶ χάριν ἔχει!...

Εἶδε κί' ἀπέειδε ἡ κυρία Κούλα καὶ πῶρε τὴν ἀπόφασί τῆς. ὅτι τὸ προκώρησε τὸ συνοχεῖσι μετὰ τὸ χῆρο κί' ὅτι πῶς ὁ θεός.

Ἀλλ' ὅμως ὁ Χαρίλαος ἦταν καὶ λίγο ἀναθούλης καὶ ἠμποροῦσε μετὰ λίγη μαεστρία νὰ τὸν τουμάρῃ. Καὶ τῆς προσέλας ἦναι σὲ σπῆτι καὶ τὸν βρῆκε. Βουτηγμένος στὰ μαῦρα ὁ φοκαράς... Μαῦρο ποικίμο, μαῦρο νωδάτα, πένθος σὲ μανικὴ καὶ νένεια σὰν ὑποψήφιος καλόνερος. Μόλις εἶδε τὴν κυρία Κούλα, τὸν πῆραν τὰ δάκρυα.

— Τὸ πιστεύεις αὐτό, κυρία Κούλα μου, νὰ χάσῃ τὴν Ἀριᾶδην, τὸ θρηασρό μου!

— Ἐλα μὴν κάνῃς ἐτσι, κύριε Χαρίλαε! τὸν παρηνόρησις ἔχειν. Οὔτε ὁ πρῶτος εἶσαι, οὔτε ὁ τελευταῖος!...

— Ἀχ! μὴ μοῦ λές τέτοια, κυρία Κούλα μου. Ἡ μακαρίτισσα ἦτανε γιὰ μένα τὸ πᾶν, φοβάμαι ὅτι δὲν θ' ἀντέξω γιὰ πολὺ τὸ καμὸ τῆς!...

— Σαχαμαρέσι!... ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ μετὰ ἀπῆλθῃ ἀπῆλθῃ ἡ κυρία Κούλα. Δὲν εἶσαι βέβαια κανένας νεαροῦλης, ἀλλὰ δὲν εἶσαι δὲ καὶ κανένας νεοσυμπαιψῆς. Μπορεῖς νὰ ἐνασφιάξῃς τὴ ζωὴ σου μὴ χαρά!...

Ἐσπῆσε ὁ Χαρίλαος:

— Τὴ λές, κυρία Κούλα μου! Ἐνῶ νὰ ἐνασφιάξῃς τὴ ζωὴ μου! Μὴ μοῦ τὸ ἐνασφιάξῃς, γιὰτὶ θὰ γίνωμε ἀπὸ ἐστὶ χῆρος! Ἀκόμα νὰ ἐνασφιάξῃς τὴ ζωὴ μου!...

Κατὰλαβε ἡ κυρία Κούλα πῶς τὸ παρατῶδες τὸ σκονι καὶ ἀνέκυρσε πρῶνιν:

— Καλὰ, κύριε Χαρίλαε, μὴ κοῦφά τῆς εἶσαι ἡ κακομοῖρα, γιὰ τὸ καλὸ σὰς, ἄλλωστε.

Καὶ ἀπονουπνεμένη νὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς τῆς, πᾶ-

νε καὶ βρῆκε τὴν κυρία Ζαμπέττα, ποὺ περιεμενε με ἀνυπομονησία...

— Λοιπόν, λοιπόν:

— Τὴ, λοιπόν, χριστιανὴ μου: Δὲ σταλένο ἐνῶ! Οὔτε ν' ἀκούσι νὰ συνοχεῖσι. Καὶ μετὰ τὸ δικὸν τοῦ ὁ ἀνθρώπος. Ἀκόμα δὲ σαραντὲ με ἡ συχωρεμένη!...

Ἀπλάσι θὰ ἐγκαταλείψωμε τὴ δουλειά; εἶπε με ἀπόννησι ἡ κυρία Ζαμπέττα. Ὁ ἀφίσιμε τέτοιο νανυτρά, νὰ μὰς τὸν πάση καμιά ἐμμελοστῆρα!...

— Καλὰ! Ἀσε με νὰ τὸ σκεφθῶ... ἀπάντησε στενοχωρημένη ἡ κυρία Κούλα, ποὺ πομπή φορα τῆς στράβωνε ἕνα συνοχεῖσι.

Ὅλη τὴ νύχτα βασάνιζε τὸ μυαλό τῆς νὰ βρῇ τρόπο νὰ ἐσπεράσῃ τὰ ἐμπόδια. Καὶ ἐσφινὰ τῆς ἦθε μὴ ἰδέα!...

— Ἀποσε νὰ περᾶσουν λίγες μέρες κί' ἕνα ἀπόνευμα ἐναπῆνε σὲ σπῆτι τοῦ Χαρίλαου. Ἐκεῖνος τὴ δέχτηκε ψυχρά.

— Καλῶς τῆνε. Δὲ φαντάζουμαι νὰ ἦρεσι πάλι νὰ μοῦ πῆσι τίς ἰδιε ἀνοσιεσι!

Ἡ κυρία Κούλα τὸν κυττάξε μετὰ σπονήδῃ καὶ σκυδόντας, τοῦ εἶπε με ὕψος συνωμοτικῶς:

— Θὰ σοῦ πῶ κατὶ, κύριε Χαρίλαε. Κατὶ ποὺ σοβαρὸν κί' ἐμπιστευτικό!...

— Τὴ! ἔκανε ἀνῶντος ἐκεῖνος.

— Ἐπεκοινώνησα μετὰ τὴν μακαρίτισσα!...

— Ὑψίστε θεέ! φώναξε ὁ Χαρίλαος κατὰπληκτος. Πῶς; Με ποῖον τρόπο;

— Μὲ τὸ τραπέζακι!

Καὶ τοῦ ἐξήγησε μετὰ τὸ ἴδιο μυστηριώδες ὅπως πῶς μετὰ τὴ μερολάθῃ τοῦ τραπέζιου ἦρεσι ὁ ἐπικοινωνία μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς συχωρεμένης.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε; ῥώπῃς με ἀνῶντι ὁ Χαρίλαος.

— Μοῦ εἶπε ἐτσι λέει: «Νὰ πᾶς νὰ βρῇς πῶς ἀπῶντι μου καὶ νὰ τοῦ πῆσι ὅτι ἡ μὲν μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ παντρευθῇ καὶ νὰ ἐνασφιάξῃ τὴ ζωὴ μου. Μόνο εἶσαι θὰ νυκτερινὴ ἡ ψυχὴ μου!...

— Σοῦ εἶπε τέτοιο πράγμα ἡ μακαρίτισσα; Μένει εἶσαι κύριε! Σοῦ εἶπε τίποτ' ἄλλο;

— Βεβαίως. Τὴ ῥώπῃς ἐνῶ: «Ποῖα νομίζεις, τῆς εἶπε, Ἀριᾶδην μου, πῶς πρέπει νὰ πᾶσῃ ὁ Χαρίλαος;» Καὶ μοῦ ἀπάντησε: «Νὰ πᾶσῃ τὴ Σταυρούλα τῆς κυρίας Ζαμπέττας τὴν κόρη, ποὺ εἶναι καλὴ κοπέλλα...»

— Τὴ Σταυρούλα; εἶπε με σφαιρὸν δυσασφεία ὁ Χαρίλαος.

— Μάλιστα! Κί' ἂν δὲν πιστέψῃς κύριε Χαρίλαε, ἔλα τὸ βράδι σὲ σπῆτι νὰ καλέσωμε μαζὶ τὸ πνεῦμα τῆς μακαρίτισσας!...

— Νὰ ἐρῶσι! Νὰ ἐρῶσι! ἀπάντησε σὲ πατάρι!

πάντοτε μετὰ πεποῖθῃ ἡ κυρία Κούλα.

Καὶ οἱ δυὸ συμπεθέρες κατέστρωσαν τὰ σκεδία γιὰ τὸ βράδι.

Ὅταν, λοιπόν, στίς ἐννέα, ἔφτασε ὁ κύριος Χαρίλαος, τὸν πῆρε σὲ ἡ κυρία Κούλα σὲ χῆρο, κί' ἀφοῦ ἔδωκε τὸ ῥῶμα, τὸν ἔδωσε σὲ ἕνα μικρὸν τραπέζακι, καθὼς καὶ αὐτὴ ἀπέναντι, σὲ μὴ ἀμύσσοισι ἀποκούσι καὶ μυστηριακὰ καὶ τοῦ εἶπε νὰ χτυπήσῃ τρεῖς φορὰς τὸ τραπέζακι καὶ νὰ καλέσῃ τὸ πνεῦμα τῆς μακαρίτισσας.

Περὶδεῖς ὁ ἀναθούλης ὁ Χαρίλαος, χτυπῶσι τὸ τραπέζακι τρεῖς φορὰς καὶ σκεδὸν ἀμέσως ἀκούστηκε ἀπὸ πῶμα μὴ φωνὴ ὑποδελτικὴ, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς κυρίας Ζαμπέττας, ποὺ εἶχε κορυφὴ ἀπὸ νῆρας σὲ πατάρι!

— Ναι, Χαρίλαε! Ἐνῶ εἶμαι ἡ Ἀριᾶδην. Νὰ τὴν πᾶσι τὴ Σταυρούλα. Τὸ θέλω!...

— Νὰ τὴν πᾶσι, Ἀριᾶδην μου, νὰ τὴν πᾶσι! ψέλλισε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι ὁ Χαρίλαος.

Ἡ κυρία Κούλα, ἔτρεξε ν' ἀνῶντι τὸ ῥῶμα.

— Τὸ βλέπεις, λοιπόν!; εἶπε σὲ Χαρίλαε, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦσι συνοχεῖσι.

— Ναι, κυρία Κούλα μου, εἶχε δικό. Θὰ τὴν πᾶσι τὴ Σταυρούλα, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ μακαρίτισσα! Μόνο φοβάμαι μήπως δὲ δέχτῃ!...

— Καλὴ μὴν ἀνυποχῆς!... Θὰ τὴν πᾶσι ἐνῶ νὰ δέχτῃ!

Κί' ἐνῶ ὁ ἀπονουπνετος Χαρίλαος ἀναχωροῦσε ἀναστατωμένος ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία τοῦ μετὰ τὴν κυρία Ζαμπέττα κατέβαινε ἀπὸ τὸ πατάρι, καὶ ἐναπῆνε τὴν κυρία Κούλα, ἐσφινὰ καλῶντας χαρῶμενι:

— Καλὴ δὲν ἔχεις τὸ θεό σου, συμπεθέρα! Τὰ κατὰφερα νὰ παντολόνησι τὸ χῆρο, πῶν σαραντίσι ἡ μακαρίτισσα... θεὸς σχωρεσπῆν!

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Τα Τεκμήρια

Η νυχτερινή ενούρησι των παιδιών

Η ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ενούρησι οφείλεται κυρίως στις εξής αιτίες:

α) Σε μερικές περιπτώσεις, τα ούρα του μικρού ασθενούς είναι σε όγκο περισσότερα από το κανονικό. "Αν παρακολουθώσω με αυτό το παιδί, θα δούμε ότι πίνει άφθονο νερό. Είναι, δηλαδή, ένας μεγάλος πότης νερού και για το λόγο αυτό έχει άφθονα ούρα. Έτσι, δε μπορεί να τα κρατήσει τη νύχτα.

β) Πολλά παιδιά κοιμούνται πολύ βαθιά, σε τρόπο που οι γονείς τους δυσκολεύονται να τα ξυπνήσουν. Και τα παιδιά αυτά επίσης δε μπορούν να συγκρατήσουν τα ούρα τους τη νύχτα.

γ) Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα παιδιά που παρουσιάζουν το φαινόμενο της νυχτερινής ενούρησας είναι υπερευαίσθητα, νευρικά και ιδιοτροπά. Η ανάπτυξη τους επίσης δε γίνεται με κανονικό ρυθμό. Τα παιδιά αυτά έχουν άστατη όρεξη και τη νύχτα κυριεύονται από τρόμος.

δ) Σε πολύ σπανιότερες περιπτώσεις, το παιδί άρνησε να περπατήσει κι' εξακολουθεί πάντοτε να έχει αδέξιες κινήσεις. Είναι, δηλαδή, ένας μικρός ανάπηρος.

ε) Η κυριότερη αιτία, όμως, είναι μία ψυχική διαταραχή του μικρού ασθενούς. Η αιτία αυτή μπορεί και μόνη της να προκαλέσει το φαινόμενο της νυχτερινής ενούρησας, χωρίς να συνυπάρχει καμιά άλλη από αυτές που αναφέραμε.

Την τελευταία αιτία οι γονείς άκονουνται συνήθως να την παραδεχτούν και προσπαθούν να πείσουν το γιατρό ότι το παιδί τους είναι κανονικό κι' ότι δεν παρουσιάζει καμιά διαταραχή. Αλλά, παρ'ότι ο δόκτωρ "Ωμπάιρ, η άνομιλία που προκαλεί τη διαταραχή ξετυλίγεται μέσα στις σκοτεινές ζώνες της ψυχής του παιδιού, σε τρόπο που, τις περισσότερες φορές, δεν ξέρει ούτε το ίδιο το δράμα του.

Αλλά το δράμα του αυτό, μικρό ή μεγάλο, συνταράσσει ολοκληρωτό το είναι του. Αισθάνεται τότε την ανάγκη να λυτρωθεί απ' αυτό. Και τη λύτρωσι τη βρίσκει άσυνείδητα στη νυχτερινή ενούρησι.

Το παιδί σας π.χ. ζηλεύει ένα μικρότερο αδελφάκι του. Μην περμιέnete, στην περίπτωση αυτή, να σας το πη. Δεν το ξέρει, αλλά σε εσάς το ίδιο. Προσποιείται, του νογίουν, το άδερμάκι του κι' η στοργή που του δείχνει συμβολίζει με τη χήληα που αϊσθάνεται γι' αυτό, "Υποφέρει, άστόσο, γιατί προσέει πως δεν το αγαπάτε όπως άλλοτε.

Η νυχτερινή ενούρησι εμφανίζεται τότε σαν διεξόδος στο μυστήριό του.

Αλλες αιτίες ψυχικού μαρτυρίου για το παιδί, συνεγίζει ο δόκτωρ "Ωμπάιρ, είναι η έλλειψη αρμονίας μεταξύ των γονέων του, οι οικογενειακοί καυγάδες, η αδιαφορία που δείχνουν γι' αυτό οι γονείς του, το ότι, αντί να το κρατήσουν κοντά τους, το έβαλαν έστωτερό σ' ένα σχολείο κλπ. Η νυχτερινή ενούρησι γίνεται τότε για το παιδί ένα είδος διαμαρτυρίας για την κατάσταση αυτή.

Άλλοτε πάλι έρσκει στη νυχτερινή ενούρησι ένα μέσον για να κάμνουν γονείς του να το προσέξουν και να ενδιαφερθούν γι' αυτό. Μπορεί ακόμη να πρόκειται για άληθινή επίθεση εκ μέρους του παιδιού. Το παιδί, δηλαδή, με τη νυχτερινή ενούρησι εκδικείται ύπουλως τον πατέρα ή τη μητέρα του για την αδιαφορία που του δείχνουν. Κάποτε, η νυχτερινή ενούρησι, είναι ένα είδος διαμαρτυρίας του παιδιού εναντίον των υπογνώσεων της σχολικής ζωής. Κι' η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι το παιδί παύει να λερώνει τη νύχτα τα σεντόνια του κατά την περίοδο των διακοπών.

Πώς θ' αντιμετωπίσετε αυτή την κατάσταση; Είναι αυτονόητο ότι, προ παντός, πρέπει να δείξετε στοργή και κατανόηση στο παιδί σας. Μην το μαλώνετε γι' αυτό που παθαίνει τη νύχτα και μην του παρουσιάζετε τα πράγματα τραγικά. Μην του φωνάζετε επίσης όλες τις ώρες ότι πρέπει να είναι καθαρό και, στην ανάγκη, κάμνε πως δεν προσέχει μερικά πράγματα. Οι επιπλήξεις, οι μεγάλες ασυμπρόσεις κι' οι τιμωρίες δε έχουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Προσπαθήστε, πού, το αντίθετο αποτέλεσμα να παιδί κοντά σας και να το κάμνε να ξεχάσει τους φόβους, τις ανώνιες του, τις δυσκολίες του για το μέλλον, πού και τις άνησιες του για το παρόν.

Θα είναι καλό ακόμη να μεταχειριστείτε το παιδί σαν έναν μεγάλο και να του μιλάτε πνεύματα θάρρος κι' επιποσύνη στον εαυτό του. Έτσι, θα πάψει να λερώνει τα ρούχα του τη νύχτα.

Θα καταργήτε, τέλος, στο γιατρό, πού, ανάλογα με την κάθε περίπτωση, θα δώσει στο παιδί σας τα κατάλληλα φάρμακα.

Φίλοι άγώνες του Πάσχα!...

Επίκαιροι στιχοι

ΠΑΣΧΑ ΤΕΡΠΝΟΝ

Το Πάσχα το χαρμόσουν μας έφτασε και πάλι, κι' είναι γιορτή που απαιτεί φαι, πιστή, κραιπάλη, με τελευταίως, βλεπέτε, μας έφτασε η ανείχεια και θάνατι και το Πάσχα μας... σαρακοστής συνέχεια!

Τερπνόν το Πάσχα, βέβαια κι' ευφρόσυνον τυχάνει, αλλά ο μισοθυλάκος μας γι' άμυνον ψπτόν δε φτάνει και πρό του επιχειρήματος αυτού του ακατανίκητου, θα βάλν κι' ο χαοάης μας την μάχαιραν σπή... θή- (κη του!)

«Χριστός Άνέστη» όλοι μας θα πούμε, μ' όλ' αυτά και με τα λίγα κι' έκτακτα του «δωρού» τα λεφτά έν μέρεσι θα νιατρώσουμε τα έφθιμερα τα χαλτα μας κι' όλοτελα δε θάχουμε «χαμένα» (μας)!

ΣΤΡΟΦΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΡΟΦΕΣ

Η Ζωογόνος άνοιξής όριστικώς έμύρισε, από χιλιάδες χώματα ο κάμπος έπλημμυρίσε και στόν γλαυκόν όρίζοντα με δυο άπλες νο... πετούν και φτερουνίζουνε πουλάκια και... τιμές!

Η νή όλη καλύπτεται με λουλουδένα στρώματα, μεθύν καρδιές κι' ευφραίνονται άπ' τα πολλά τ' (άρωματα)

και μέσα σ' ένα όρνθιν λουλουδοσφαιρίας προσθέτει νέον άρωμα κι' π... μούνα Ισπανίας!

«ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ»

Κατάπληκτοι μαθαίνουμε και με μελανχολία πώς στα χωριά τα πλείστα μας σπανίζουν τα σχο... (λεια)

και πώς υπάρχουν, σήμερα, παιδικία μέσα στ' άλλα, πού... καφενείο έχουνε για σχολική τους σάλλα...

Μ' αυτή, λοιπόν, την μέριμνα την εκπαιδευτική υπερδύματα θα έχουμε, στο μέλλον και λαχτάρει, διότι από όλόκληρη την άορητηκή, οι μαθηταί θα ξέρουνε μονάχα τίς... έξάρει!

ΠΝΕΥΜΑ ΑΘΑΝΑΤΟΝ

Παράγινε από τινος το φίλαθλον το πνεύμα και το ποδοσφαιρόφιλο της έποχής μας ούμα ξεπέρασε τα όρια του άπλου σφατισμού και στο σημείον έφτασε, του... καννιβισμού!

Πετινούνται μέσ' στα γνήπεδα λευμόνια, πορτοκάλια, σανίδες, καφασόζυλα, κοτρώνες και μπουκάλια κι' όταν συμβαίνει οι φιλάθλοι να υπερφανατίζωνται κι' όταν συμβαίνει οι φιλάθλοι να παδάκια «εα-μέσ' στο τερόνιν κι' άνυπόπτα... (κοντίζονται!)

Τα πάντα, ήγουν, γίνονται στα γνήπεδα μας «νυάλα» και όποιος μείνη όρθος και όποιον πάρη ή... (μπάλλα!)

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΑΚΑΡΠΕΣ

Οι γεωργοί μας βοσκάνται άπογορευμένον, γιατί έκκορμες το ζήτημα του όιτου παραιμένοι και μολοντί πρόκειται συντόμως να θερίσουν του σιταριού δε μύρρεσαν τιμή να καθορίσουν!

Άλλ' όσο κι' άν το ρίχνουνε στην διαμαρτυρία δε συναντούν έπ' άπειρον την αδιαφορία και, φυσικά, καθέννας τους, στο τέλος, δε πιστέψη! πώς βάλθηκε το ζήτημα του όιτου να... σιτέψη!

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ

Ό Τουρισμός της χώρας μας για να εύδοκίμηση και να υπορέσει απόλυτα να σταδιοδρομήση κυττά σ' όλα τα στάδια της χώρας γενικά να στήση πανηγύρια του και γλέντια λαϊκά...

Δεκάδες πανηγύρια άνηγγείλιν ως τώρα και τόν ρυθμό τους βλεπόντας και την πολλή του (φόρτα)

σού έρχεται τόν τόπο μας σσφώς να τόν όκτρινη, γιατί όσο πάει και γίνεται «διά τάς... πανηγύριες!»

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Αλληγογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΓΙΟΥΛΑ ΧΑΝΟΥ, Βόλον: Λάσαμε τη νέα φωτογραφία σας και την τοποθετήσαμε κοντά στην άλλη.

ΝΤΕΠΗ, Δικηγορικά Γλυφάδας: Σας παρακαλούμε να περάσετε από τα γραφεία μας, για να παραλάβετε ένα γράμμα, που έστειλε για σας ένας άναγνώστης μας από τη Νέα Υόρκη.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΟΚΙΑΣΒΕΛΗΝ, Άθήναι: Σημείωσαμε στην καρτέλλα σας τη νέα σας διεύθυνσι. Περιστό να μας στείλετε νέες φωτογραφίες. Αυτές που έχουμε λάβει μέχρι σήμερα, είναι υπεραρκείες.

ΣΟΥΛΑ ΤΡΑΓΟΠΟΥΛΟΥ, Θεσνίκη: Έχετε δικιο. Θα έινε στο τυπογραφείο κάποια σύγχυσι ανάμεσα στα κείμενα, που συμπεριέχουν τις φωτογραφίες. Πάντως το λάθος δεν είναι σοβαρό και εύδομηθα να γίνουν σύντομα πραγματικότης τα όσα γράφαμε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΓΟΝΙΔΗΝ, Αιγάλεω: Λάσαμε δυο όμοιες φωτογραφίες σας. Η μία από τις δυο φωτογραφίες ώστόσο πρέπει να είναι όλόσωμη.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΣΑΤΣΟΥΑΝΗ, Κοόμα, Αύστραλίας: Η άπόστασι, καθιστά τελείως άδύνατη τη συμμετοχή σας στο Διαγωνισμό μας. Τοποθετήσαμε τη φωτογραφία και το γράμμα σας στο "Άλμπουμ έξωτορικού".

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΑΡΑΝΤΟΝ, Κενόσταυλον Κορινθίας: Η έπίσκεψι, που μας έπράγεστε θα μας εύνοιστή πολύ. Σας πληροφορούμε πως η παρουσίασι των υποψηφίων του Διαγωνισμού μας, που διαμένουν ή βρίσκονται στην Άθήνα γίνεται κάθε Σάββατο άπόγευμα 5-7, στην Άνωτάτη Σχολή Κινηματογράφου (66ος Κότσικα 6Α).

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΟΚΙΑΣΒΕΛΗΝ, ΣΕΚ, Οινόη: Όσοι προσηλίστηκαν στόν εισηγητή και απέδειξαν πως πραγματικά έχουν ικανότητες άξιες ύποστηρίξεως, θα έξεταστούν και από την έπιτροπή. Δε χρειάζεται δε τίποτ' άλλο, παρά μόνο τολένο.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ΧΟΥΝΟΥΖΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκη: Μήπως δεν το στείλατε το γράμμα σας στα γραφεία του «Θεσσαυρού», αλλά κάπου άλλο; Πάντως κι' άν ακόμα το έχατε άπευθείνι στην Άνωτάτη Σχολή Κινηματογράφου, ή διευθυτής της δε μας το είχε παραδώσει.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΑΝΑΡΗΝ, Θεσνίκη: Δε ζητούμε δυο όμοιες φωτογραφίες, αλλά μία δεύτερη όλόσωμη.

ΚΑΤΙΝΑ ΠΕΤΡΑΚΗ, Πειραιά: Καλή ή όλόσωμη φωτογραφία σας, χρειάζεται όμως απαραίτητως, για να συμπεριληφθ ή καρτέλλα της συμμετοχής σας στο Διαγωνισμό, μία δεύτερη, στο ίδιο μέγεθος τουλάχιστον, κεφάλι ή μπόστο.

ΚΑΙΤΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Θεσνίκη: Οι άνωσιές σας είναι άδίκαιολόγητες. Όπως γράψαμε και έπανόληψι, οι όποιοιφοι κοιτοίκοι Θεσνίκης, δε παρουσιαστούν στόν εισηγητή επί τόπου και πολύ σύντομα μάλιστα, στο παράρτημα της Άνωτάτης Σχολής Κινηματογράφου, που ιδρύθηκε πρόσφατως στην πόλι σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΝΘΟΥΛΑΚΗΝ, Καμποχώρι Βεροίας, ΜΑΙΡΗ Μ. ΒΡΕΤΤΟΝ, Δάσος ΛΟΥ, (Α.Μ.) Άγρίνιον, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΝ, Σ.Τ.Γ. 918, ΒΟΕΒΟΔΑΣ (Ζάγος Μ.), Λέξανον Κορινθίας: Λάσαμε το γράμμα και τις φωτογραφίες σας, τις όποιες τοποθετήσαμε στο αντίστοιχο "Άλμπουμ".

ΚΩΣΤΑΝ ΚΑΚΑΒΑΝ (Μιχαήλ Α.) Ουμιάνα Χίου: Λάσαμε το νέο σας γράμμα και το συσχετισμα με την προηγούμενη άποσολή. Εφ' όσον το έπιθυμείτε, ή φωτογραφία σας θα δημοσιευθ συντόμως.

ΑΝΔΡΕΑΝ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΝ, Άθήναι: Συσχετίσαμε το γράμμα σας με τις φωτογραφίες που πήραμε από τόν κ. Καρατάσιπυλο. Η φωτογραφία δε δημοσιευθ σε προσέχες μας τεύχος.

Κ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΝ, Άθήναι: Τονίσουμε και έπανόληψι πως δεν πρέπει, οι όποιοιφοι του Διαγωνισμού να μας γράφουν χωρίς να υπάρχει κάποιος σοβαρός λόγος, (όπως λ.χ. μία άλλαγή του τόπου διαμότης τους). Τα άλλα, περὶ τα γράμματα, δεν έχουν παρα ένα μόνο αποτέλεσμα: να δυσχεραίνουν την όλη διεξαγωγή του Διαγωνισμού. Άρκει να παρακολουθήτε τη σελίδα της Διαγωνισιακής ή τη στήλη της Άλληγογραφίας για να είστε άπόλυτα ενημερωμένοι.

ΜΑΥΡΟ ΑΕΙΟ, Άθήναι: Όταν τελείωσι ή παρουσίασι των υποψηφίων ό όν εισηγητή, θα δημοσιεύσουμε —τότε μόνο— τα όνόμαστα εκείνων, που έπέτυχαν και θα παρουσιαστούν στην έξεταστική έπιτροπή. Ο άριθμός τους θα κυμαίνεται μεταξύ των 40 και 50 εκπροσώπων και των δυο φύλων.

Η ΜΙΜΟΖΑ (17 χρόνων), από τόν Πειραιά, είναι καλή κολυμβήτρια, σσφάει και παίζει τένις, όόλεό και μπασκετ.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ από την Άθήνα έξρει Ιταλία και όλους τους μοντέρνους χορούς, άνυπομνεύει σε να έμφανιστή μπροστά στο φακό.

Ο ΗΛΙΑΣ ΜΠΕΛΛΑΣ (20 χρόνων), από τη Θεσσαλονίκη, τραγουδάει δημοτικά τραγούδια και γροφεί όλους τους λαϊκούς έλληνικούς χορούς.

Ο ΝΑΚΗΣ ΦΙΡΙΠΠΗΣ (7 χρόνων), από τη Λευκωσία Κύπρου, ήγηθήκε ντυμένος εύχονικά μιας Άνωτέρας Σχολής κατά την παρέλασι της 25ης Μαρτίου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Παρακαλούμε τις άναγνώστριες και τούς άναγνώστες μας, που δήλωσαν έγκαιρας συμμετοχή στο Διαγωνισμό μας, όπως σπεύσουν να παραλάβουν από τα γραφεία μας το παραπεμπτικό σημείωμα, που θα τους έπιτρέψη να παρουσιαστούν στόν εισηγητή. Η παρουσίασι άρχισε την 1η Φεβρουαρίου και δεν πρόκειται να παραταθ πέραν της 30ης Απριλίου.

Πρέπει, λοιπόν, όλοι οι άνω των 16 και μέχρι 30 χρόνων άναγνώστριες και άναγνώστες μας, που δεν παρουσιάστηκαν άκόμη μπροστά στόν εισηγητή να σπεύσουν να παραλάβουν από τα γραφεία μας το απαραίτητο παραπεμπτικό σημείωμα. Άλλως θ' αποκλειστούν αυτόματως από την τελική παρουσίασι των υποψηφίων μπροστά στην Έξεταστική Έπιτροπή του Διαγωνισμού.

Η παράδοσι των σημειωμάτων γίνεται στα γραφεία μας κάθε ήμερα 1—3 μ.μ. έκτος Σάββατου και Κυριακής. Η Σχολή, στην όποια θα παρουσιαστούν οι κάτοχοι των παραπεμπτικών σημειωμάτων μας είναι ή

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(66ος Κότσικα 6Α)

Εισηγητής είναι ο καθηγητής της Σχολής κ. Έλ. Σιάσκας, ή όλη δε διαδικασία θα γινή υπό την έπιπτεία του ίδιου του Γενικού Διευθυντού της κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗ — ΒΑΜΒΑΚΑ.

Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ίδρύει δυο πρώτα παραρτήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στις Πάτρας, τα όποια σύντομα θα έξυπηρετήσουν επί τόπου και τούς υποψηφίους του Διαγωνισμού μας κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τα μέλη της Έξεταστικής Έπιτροπής, που θα κρίνουν άκόλouthes όσους έπιτύχουν, είναι κατ' άλφαβητική σειρά: τά εξής:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Ιταλος όπερατέος)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΒΟΜΠΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνόθετης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΔΑΤΕΡ
(Άγγλος όπερατέος)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΚΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ

Αυτό δε σημαίνει ότι αποκλείεται να παίξουν στόν κινηματογράφο, όσοι δεν κριθούν από τόν εισηγητή άξιοι να παρουσιαστούν μπροστά στόν έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων θα παραμείνουν στα "Άλμπουμ", τα όποια ο «Θεσσαυρός» θα έχη πάντοτε στη διάθεσι των καλύτερων σκηνοθετών του έλληνικού κινηματογράφου που θα μπορούν όποιοδήποτε στιγμή θελήσουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά το πρόσωπο, που τούς χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε ρόλο στο όίλμ που προετοιμάζουν.

Ηδη, πριν ακόμη ο Διαγωνισμός μπή στην τελική φάσι του, δεκάδες άναγνώστριες και άναγνώστες μας πήραν μέρος στο γυρίσμα διαφόρων σκηνών ταινιών, που παράγει ή «Φίνος-Φίλμ». Μερικές υποψήφιες μάλιστα κατώρθωσαν, κατά τα γυρίσματα αυτά να διακριθούν και πρόκειται στο προσέχες μέλλου ν' αναλάβουν πιο σημαντικούς ρόλους.

Το κλείσιμο αυτό του Διαγωνισμού μας δε σημαίνει ότι δε θα προθυμοποιηθούμε να βοηθήσουμε στο μέλλον τούς άναγνώστες και τις άναγνώστριες μας, που θα εκδηλώσουν την έπιθυμία να παίξουν στόν κινηματογράφο. Ο Διαγωνισμός ούσιαστικά συνεχίζεται και προχωρεί προς μία νέα φάσι, στην όποια θα παρουνη αυτόματος μέρος και όλοι εκείνοι οι υποψήφιοι, που δεν έτυχε να διακριθούν κατά την πρώτη φάσι του Διαγωνισμού και που θα έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμαστούν για μία ακόμη φορά τις δυνατότητές τους.

Οι όροι συμμετοχής στόν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραιμένων και στο μέλλον οι ίδιοι για τούς ενδιαφερομένους.

1) Θα βγάλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε στήνα και ποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή μπόστο και μία όλόσωμη.

2) Στην έπιστολή, που πρέπει να είναι εθανάγνωστη και νοσημένη πάντα από τόν ίδιο τόν άποστολέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (σχολικές σπουδές και τυχόν ξένες γλώσσες, μουσική, χορός κλασσικός ή μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι, σσφάρισμα, κλπ.) απαραίτητες δε και ή ηλικία.

3) Θα έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα το στείλουν στα γραφεία του «Θεσσαυρού», Δοξατάσιον 4. (4ος όροφος) Άθήναι (Ταχυία Κινηματογραφικό Διαγωνισιό) γυώσι άλλη επιδάρεια.

Και μία προειδοποίηση για τούς άναγνώστες μας, που διαμένουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' άποφύγουν κάθε περιττή μετακίνηση και άλληγογραφία. Θα πληροφορηθούν συντόμως από τις στήλες μας τις άποφάσεις, που θα πάρουν ειδικά γι' αυτούς ο «Θεσσαυρός» και ή «Φίνος Φίλμ».

(Στη σελίδα 6 ή άλληλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΕΙΡΗΝΗ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ (9 χρόνων) από την Άθήνα. Έχει πάρει ήδη μέρος στα έργα «Σπαρτιάτισσας» και «Άθήνα και χωριά». Πού ανέθεσε ο παιδικός έθναος του «Θεσσαυρού» Άθηνών.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΚΙΔΗΣ (15 χρόνων) από την Άθήνα. Έχει έσσει τύπο και φωτογένεια, που άσφάλλως θα τόν βοηθήσουν πολύ.

Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΕΤΡΑΤΟΣ (19 χρόνων) από την Άθήνα, παρακολούθει μαθήματα σε μία κινηματογραφική σχολή, για να είναι έτοιμος όταν θα τόν καλέσουν.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΕΥΡΑΚΗΣ (20 χρόνων) από την Άθήνα, έλαβε πολλή καλή έμπειρι στόν εισηγητή του Διαγωνισμού μας.

Η πασχαλιάτικη φύση είχε σκορπίσει με άπλοχεριά χρώματα, αποχρώσεις, αρώματα, ήχους στον απέραντο κάμπο, που τον πλασμούσανε μακριά γραφικοί λόφοι, κεντημένοι με αγνές φωτοσκιάσεις. Πάσχα παντού! Στα δέντρα, στα πουλιά, στα λουλούδια, στους καρπούς που δένανε πάνω στα φρέσκα κλαδιά, στις πεταλούδες, που διαγράφανε τα χαρούμενα τόξα τους μέσα στον ολογάλανο αέρα, διασχίζοντας τις μυρωμένες πνοές του ζεφύρου και μεταφέροντας από δέντρο σε δέντρο από κάλυκα σε κάλυκα, το χαιρετισμό της Μεγάλης Γιορτής, το φίλι της Αγάπης!

Το ζευγάρι των ερωτευμένων είχε κατέβει από το αυτοκίνητο στην άκρη της δημοσίας, και είχε πάρει ένα στενό δρομάκι, ένα μονοπάτι, που διάσχιζε την πεδιάδα, σά ρυάκι φρέσκιας γής, που έτρεπε ανάμεσα στις πρασινάδες. Τα πόδια τους πατούσανε αδιάφορα μαργαρίτες του αγρού και παπαρούνες και βούλιαζαν ήδονικά μέσα στο παχύ ταπέτο της καινούργιας χλόης. Εκείνη είχε παραδοθεί στην αγκαλιά του, με μια χαριτωμένη εγκατάλειψη, κι εκείνος είχε περάσει τρυφερά το χέρι του στη μέση της και της μπουρμούριζε χίλιες-δύο κοινοτυπες τρέλλες, με φωνή συγκινημένη και πειστική. Ήταν οι τρέλλες της αγάπης και δεν τις ψιθυρίζανε μόνο τα δυο αυτά αντρικά χείλια στα γυναικεία αυτιά. Τις ψιθυρίζει κι' ο ζέφυρος στα μυρωμένα τσαμπιά της πασχαλιάς, κι' ο σπουργίτης στα κάσπα λουλούδια της κερασσιάς και το χελιδόνι στα άγριοτριαντάφυλλα του φράχτη... Γενική ανταλλαγή ερωτικών φλυαριών ανάμεσα σε όλα τα πλάσματα, που ζούσανε μεθυσμένα το θαύμα του πασχαλιάτικου πανηγυριού στην καρδιά της άνοιξης...

Εκεί που προχωρούσε το ερωτευμένο ζευγάρι βρέθηκε μπροστά σε μια καγκελλόπορτα. Εκεί οδηγούσε το μονοπάτι, που ανοιγότανε μέσα στον ανοιξιάτικο κάμπο.

Κουνήθηκε, γεμάτα άπορία, εκείνης τ'α χείλια:

— Ένα σπίτι...
— Ένα σπίτι μέσα στην έρημια, μακριά από κάθε χωριό... ψιθύρισε κι' εκείνος. Ποιος να κάθεται, άραγε, εδώ...

Με ένα γαυγίσμα άγριο, ένα φοβερό λυκόσκυλο χύμψε από τη μέση μεριά στα κάγκελλα, που πάνω τους άκουμποσαν οι δυο ερωτευμένοι. Άσυναισθητα αυτοί κά-

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

Αυτοκτονήσε ή τον σκότωσε ένα βέλος;

Τι άπογνε ο Πόντιος Πιλάτος; Ποιό ήταν το τέλος του ανθρώπου που, από άδυναμία χαρακτήρος παρέδωσε τον Ήησού Χριστό στους εχθρούς του κι' ένεκρινε τη μαρτυρική θανάτωσή του;

Υπάρχουν διάφοροι θρόλοι για την υπόλοιπη ζωή και το θάνατο του Πιλάτου.

Λέγεται π.χ. ότι ο ίδιος κι' η γυναίκα του έγιναν Χριστιανοί. Το θέθαιο πάντως είναι ότι ο Ήησους του είχε προκηρύξει περαστικά εντόπιον, στη σύσταση συνάντησής και το διάλογο τους. Ή άναφορά του προς τον αυτοκράτορα Τιβέριο φανερώνει πως είχε συμπάθειση τον παράξενο εκείνο Ήησού.

«Ή έκτελεσε του έγινε παρά τη θέλησή μου» γράφει. Και πιο κάτω προσθέτει: «Πότε δεν υπήρξε, ούτε και θα υπήρξε άλλος τόσο ελαφής και ασταθής άνθρωπος».

Τρία χρόνια περίπου μετά το θάνατο του Χριστού, κάποιος άγνωστος, που έλθρουότανε τον Πιλάτο, του έστειλε μια πλεκτάνη, για να τον κατασπαράξει. «Επεισε δηλαδή κάμποσους Σαμαρείτες να συγκεντρωθούν πάνω σ' ένα λόφο, σε κάποια απόσταση απ' την Ιερουσαλήμ, με την πρόφαση πως θα τους έδειχνε κάτι ιερά σκηνή που είχε βάλει εκεί ο Μωύσης, Συγχρό-

ΕΡΩΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Οι δυο ερωτευμένοι καταλάβαινε πως έπρεπε να φύγουν και χαιρετήσανε την άγνωστη.

— Πάρτους, φλόξι! Μην τους άφινις! Σκίστους! Κομμάτισέ τους!...
Με τρόπο ή κοπέλλα χώθηκε στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που την έσφιξε σά νάθελε να την προστατέψει από ένα κίνδυνο...
Μιά γυναικεία μορφή φάνηκε πίσω από το σκυλί, που εξακολουθούσε να γαυγίζει άσταμάτητα. Ήτανε μια γυναίκα στεγνή και άδυνατη, ντυμένη με παλιά μόδα.

— Πάρτους, φλόξι! Μην τους άφινις! Σκίστους! Κομμάτισέ τους!...
Με τρόπο ή κοπέλλα χώθηκε στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που την έσφιξε σά νάθελε να την προστατέψει από ένα κίνδυνο...
Μιά γυναικεία μορφή φάνηκε πίσω από το σκυλί, που εξακολουθούσε να γαυγίζει άσταμάτητα. Ήτανε μια γυναίκα στεγνή και άδυνατη, ντυμένη με παλιά μόδα.

— Πάρτους, φλόξι! Μην τους άφινις! Σκίστους! Κομμάτισέ τους!...
Με τρόπο ή κοπέλλα χώθηκε στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που την έσφιξε σά νάθελε να την προστατέψει από ένα κίνδυνο...
Μιά γυναικεία μορφή φάνηκε πίσω από το σκυλί, που εξακολουθούσε να γαυγίζει άσταμάτητα. Ήτανε μια γυναίκα στεγνή και άδυνατη, ντυμένη με παλιά μόδα.

— Πάρτους, φλόξι! Μην τους άφινις! Σκίστους! Κομμάτισέ τους!...
Με τρόπο ή κοπέλλα χώθηκε στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που την έσφιξε σά νάθελε να την προστατέψει από ένα κίνδυνο...
Μιά γυναικεία μορφή φάνηκε πίσω από το σκυλί, που εξακολουθούσε να γαυγίζει άσταμάτητα. Ήτανε μια γυναίκα στεγνή και άδυνατη, ντυμένη με παλιά μόδα.

— Πάρτους, φλόξι! Μην τους άφινις! Σκίστους! Κομμάτισέ τους!...
Με τρόπο ή κοπέλλα χώθηκε στην αγκαλιά του αγαπημένου της, που την έσφιξε σά νάθελε να την προστατέψει από ένα κίνδυνο...
Μιά γυναικεία μορφή φάνηκε πίσω από το σκυλί, που εξακολουθούσε να γαυγίζει άσταμάτητα. Ήτανε μια γυναίκα στεγνή και άδυνατη, ντυμένη με παλιά μόδα.

Γεμάτη περιέργεια, άναστατωμένη με φόβο, την κύτταζαν οι δυο ερωτευμένοι.

— Έκείνος βόηκε το θάρρος να τη ρωτήσει:

— Γιατί μάς φέροστε έτσι, κυρία... Τι σας κάναμε...

— Αγριέψανε τα μάτια της παράξενης γυναίκας:

— Έχετε την άναίδεια να με ρωτάτε τί μου κάνατε, όταν τολμάτε και φτάνετε ως εδώ άγκαλιασμένοι...

— Είναι κακό αυτό... άπόρησε ή κοπέλλα.

— Μόνο κακό... ούρλιασε ή άγνωστη. Γι' αυτό και μόνο θα σας άδειζε να ξεκληρώσω την καγκελλόπορτα και να άφισω το σκυλί μου να σας κάνει κομμάτια!

— Έσφιξε πιδό δυνατά την κοπέλλα ή αγαπημένος της. Ήτανε φανερό, ότι βρίσκόντουσαν μπροστά σε μια τρελή, εκεί, στην έρημια, όπου έε μπορούσαν να περιμένουνε βοήθεια από πουθενά...

Της ψιθύρισε στο αυτί:

— Είναι τρελή... Άς φύγουμε, πριν άγριέψει πιο πολύ...

— Άς φύγουμε!... του άποκρίθηκε ψιθυριστά κι' εκείνη.

Ζητούμε συγγνώμη, κυρία, αν ταραξάμε την ησυχία σας... έπτε δυνατά ή νεός. Έπειδή όμως είνα Πάσχα, είπαμε να κάνουμε μιά έκδρομή κι' ή τύχη μάς έφερε, άθελά μας, ως εσάς... Έντελως άθελά μας, πιστέψτε το...

— Άργακονηθήκανε τα λεπτά χείλια της άγνωστης:

— Πάσχα... ψιθύρισε. Είναι Πάσχα...

— Μάλιστα, Πάσχα... έκανε με ένα γλυκό χαμόγελο, ή κοπέλλα, προσπαθώντας να την καλοπιάσει. Πάσχα... Ή γιορτή της Άγάπης!

— Ή άγνωστη άγρίεψε πάλι:

— Μή μου μιλάτε γι' άγάπη! τους φώναξε. Δέ θέλω να άκούω για άγάπη!

— Ή περιέργεια νίκησε τώρα το φόβο του ζευγαριού:

— Έχετε άφορη ή μισητή την άγάπη, κυρία... ρώτησε εκείνος.

Τους κύτταξε με άπερίγραπτο μίσος. Και, σε μιά στιγμή, το μίσος αυτό έλυωσε μέσα στα άγριεμένα μάτια της, όπως λιώνει το χιόνι κάτω από τις πρώτες θερμές ήλιαχτίδες, κι' έγινε δάκρυ... Ένα δάκρυ, που καταράκτωσε, παίρνοντας το δρόμο μίας ρυτίδας...

— Κλαίτε... τη ρώτησε ή κοπέλλα, άναστατωμένη από αυτή την άλλόκοτη αλλαγή.

— Ή παράξενη άγνωστη έπιασε με τα χέρια της σπασμωδικά τα κάγκελλα, και, άκουμπώντας το πρόσπο της στα κρύα σίδερα, τους έπτε:

— Ναι, κλαίω... Και κλαίω γιατί σάς είδα άγκαλιασμένους... Γιατί μου θυμίσατε πως είναι Πάσχα... Πως υπάρχει άγάπη...

Με συμπόνια την κύτταζαν οι δυο ερωτευμένοι. Άστερα εκείνος της έπτε σιγά:

— Δέ θα θέλατε να μάς μιλήσετε γι' αυτό που φαίνεται, ότι σάς βαραίνει την καρδιά, κυρία...

Τα δακρυσμένα μάτια της γυναικας καρφώθηκαν πάνω του:

— Νά σας μιλήσω!... μπουρμούρισε. Και τί θα κερδίσετε... Τί θα κερδίσετε... Ο' άκούσατε μιά κοινή Ιστορία, άπελπιμένον έρωτα, που προσπάθησε μέσα στη μοναξιά να πνίξει τον πόνο του... Οχι... άχι... Πιο καλά, φύγετε... Με συγχωρήτε, που σάς άσκημιόμισα... Ίσως όμως... να σάς έλθω!

Καταλάβαινε οι δυο ερωτευμένοι, ότι έπρεπε να φύγουν. Χαιρετήσανε, λοιπόν, την άγνωστη, και πήραν το ίδιο δρομάκι, ξαναγυρίζοντας στη δημοσία, στο αυτοκίνητό τους, στη ζωή...

Όταν φτάσανε εκεί, γυρίσανε και κύτταζαν προς το μέρος της έρημικης βίλλας. Διακρίνανε την παράξενη γυναίκα, καρφωμένη το ίδιο πάντα πάνω στα κάγκελλα, που τους κύτταξε με έμμηση, κι' όπως είχε όμολογήσει ή ίδια, με ήλεια...

Λίγο ακόμα και θα της ζητήσει αυτός συγγνώμη!... Ή νεαρά σωφροίνα, που δεν έχει καμμία διάθεση να δώση συνέχεια σ' αυτή τη συνάντησή, χαιρετάει μ' ένα «Μπαύ!... Μπαύ!...» το παρὰ λίγου θύμα της και ξεκινά πάλι όλοτακώς για τον προορισμό της.

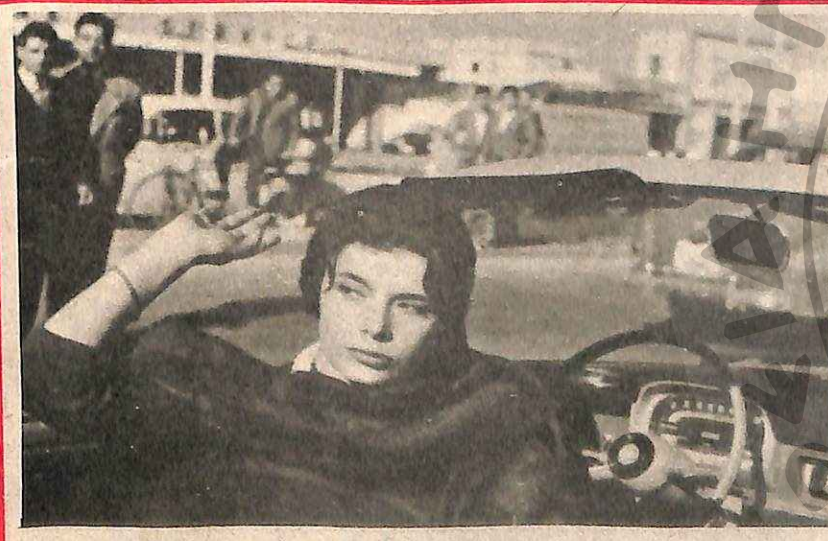
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΝΤΑΛ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ. Μουσική—Τραγούδια: ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΗΓΔΑΚΗ. Δίσις Φωτογραφίας: ΔΗΜΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ. Παραγωγή: ΛΥΦΟΙ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΙ—ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ—Δ. ΣΑΡΡΗΣ—Κ. ΨΑΡΡΑΣ

Ένα κομψό ανοιχτό αυτοκίνητο τρέχει σάν θαμινισμένο στη λεωφόρο Συγγρού. Στο βολάν κάθεται μιά γοητευτική μελαχροινή νέα, που φαίνεται σάν κάτι να θέλη να προλάβει. Και πραγματικά θέλει να προφτάσει τα καταστάματα ανοιχτά, γιατί πρόκειται να κάνει ωερικά ωώνια.

Λίγο ακόμα και θα της ζητήσει αυτός συγγνώμη!... Ή νεαρά σωφροίνα, που δεν έχει καμμία διάθεση να δώση συνέχεια σ' αυτή τη συνάντησή, χαιρετάει μ' ένα «Μπαύ!... Μπαύ!...» το παρὰ λίγου θύμα της και ξεκινά πάλι όλοτακώς για τον προορισμό της.

ΤΟ ΚΟΡΟΤΔΑΚΙ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

Από την όμώνυμη θεατρική έπιτυχία των Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ — ΠΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

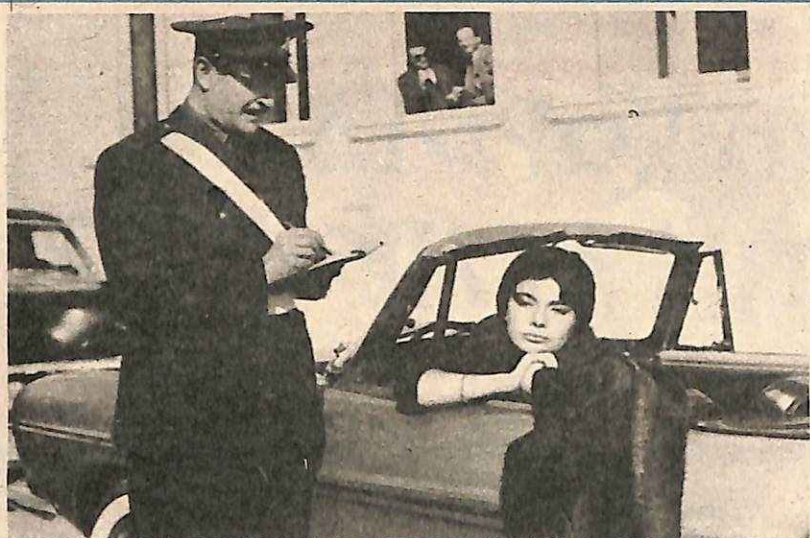
ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: ΤΖΟΥΛΙΑ ΓΡΗΓΟΡΗΣ : ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ Ο Κ. ΓΕΝΙΚΟΣ : ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΙΚΗ : ΔΙΟΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ : ΡΙΚΑ ΔΙΑΛΥΝΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ : ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΕΝΙΔΗΣ : ΤΖΟΥ ΓΑΡΜΠΗ

Πριν να πάη διως στα μαγαζιά, πρέπει να περάση από το τσεφό του πατέρα της, για να έφοδιασθή με το άπασοκίτητο για τις αγορές αυτές χρημα... Κάνει, λοιπόν, μιά άποταμνη σπορή και περὰ λίγο να πέση πάνω σ' ένα άσποκίτητο πεζό, που διαμορτύρεται στην άσχη, αλλά κατόπιν της χαμογέλαει...

Ένας άστυνόλακας της τρυαίας, που κατεβαίνει τη λεωφόρο Συγγρού, βλέποντας την ήλιγγιάδη ταχύτητα, που έχει αναπτύξει ή σωφροίνα, κάνει μεταβολή και τρέχει πίσω της. Και την φτάνει, όταν πια εκείνη έχει σταματήσει μπροστά στο μέγαρο, όπου βρίσκονται τα γραφεία του πατέρα της.

— Δίπλωμα καί άδεια, παρακαλώ.
— Γιατί;
— Τρένατε!...
— Μά τ' αυτοκίνητα γίνανε για να τρέχουνε...
— Τό ξέρετε πώς σας κυνηγάω μιά ώρα;

— Δεν είστε ό μόνος... "Άλλοι με κυνηγάνε χρόνια!
— Τζούλια Καράλη!
— Ναί, κόρη του διευθυντού της "Εταιρείας Χάλυβος.
— "Ορίστε τὰ χαρτιά σας καί προσέχετε. Θα είναι κρίμα να μα-
ζεύουμε καμιά μέρα τὰ τόσο ωραία κοιματάκια σας!

— Εύχαριστώ για τὸ συγκινητικό σας ενδιαφέρον. τού λέει ειρωνικά ἡ Τζούλια.
Καί βγαίνοντας ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, μπαίνει-στό μέγαρο καί προ-
χωρεῖ πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της.
— Χαίρε, πάτερ!... τού φωνάζει ἀνοίγοντας ἀπότομα τὴν πόρτα.

“Ο πατέρας της δὲν εἶναι ὁμοσ μόνος στὸ γραφεῖο του. "Έχει μιά
σοβαρή συζήτηση με κάποιον κύριο με μονόκλ. "Εκπλήσσεται βλέπον-
τας τὴν κόρη του καί τὴ ρωτᾷ:
— Πῶς μπήκες ἔτσι, ἐσύ;
— Φουρεκάτη, ἔ;

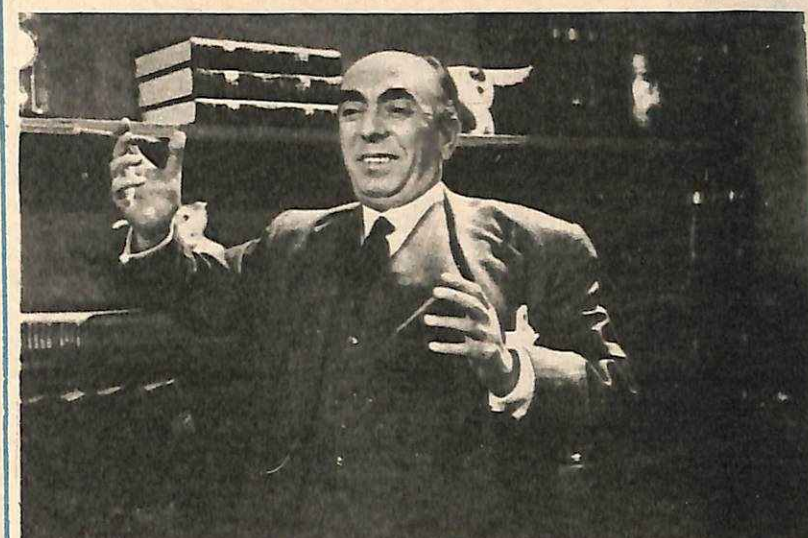
— Φουρεκάτη; Τί εἶναι πάλι αὐτό;
— Ναί ντέ, φουρεκάτη. Σημαίνει χλάπ, σὰν φουρέκι.
— Τζούλια!... Να σας γνωρίσω τὴν κόρη μου, κύριε διοικητά...
“Ο κύριος Μαυρολέων, Διοικητής τῆς Τραπεζῆς Βιομηχανικῆς Πί-
στεως.

— Χαίρεκα πολύ, φωνάζει ἡ Τζούλια, πρὶν ὁ κύριος Διοικητὴς
προσφάσῃ νὰ μιλήσῃ. Λοιπόν, μπαμπά, ξέρετε τί ἔχω παρατηρήσει;
“Ολοι οἱ τραπεζίτες ἔχουν φαλάκρα γεγυρισμένη!
— Τζούλια!... "Ελα, λέγε τί θέλεις καί φύγε...
— Μαλλί!...

“Η γλώσσα, πού χρησιμοποιεῖ ἡ Τζούλια βάζει σὲ δύσκολη θέση
τὸν πατέρα της, γι' αὐτὸ διάζεται νὰ τὴ διώξῃ:
— Πάλι λεφτά θές; Πόσα;
— Τὰ θέλω για φιλανθρωπικὸ σκοπὸ. Μοδίστρες, παπουτσιδες...
Νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι... Καί μιά καί εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος...

Δὲ μοῦ ἐξαγυρώνετε τὸ τσέκ, νὰ μὴν τρέχω στὶς Τράπεζες:
— Τζούλια! φωνάζει θυμωμένος ὁ πατέρας της.
— Καλὰ ντέ... Δὲν τὸν εἴπαμε καί καμπούρη τὸν ἄνθρωπο!...
— "Εκτακτη ἡ κορούλα σας... παρατηρεῖ ὁ τραπεζίτης.
— Τ' ἀκούσες, μπαμπά;...

— Δὲν πιστεύω νὰ νὰ ἐοδέμης ὅλα; τῆς φωνάζει ὁ πατέρας της,
ἐνῶ παρακολουθεῖ με κουφὸ καμάρι τὶς κινήσεις της.
“Η Τζούλια, περνώντας ἀπὸ ἄλλο γραφεῖο βλέπει κάτι νὰ σαλεύῃ
πίσω ἀπὸ ἓνα μικρὸ τραπεζί. Πλησιάζει καί διαπιστώνει πὼς εἶναι
ὁ Γρηγόρης, ἓνας ὑπάλληλος τοῦ πατέρα της.

— “Ο Σπίνος!... Τί κάνεις ἐκεῖ Σπινάκο;
— "Εσεῖς, δεσποινίς Τζούλια;... Καλὰ, δεσποινίς, εὐχαριστῶ...
Νά, ἔχασα τίς μανσέττες μου καί τὴν πλῖπα μου, κι' ἐγὼ χωρὶς μαν-
σέττες καί χωρὶς πλῖπα δὲ μπορῶ νὰ δουλέψω... Δὲν ξέρω τί ἔχω
πάθει καί ἐσχάω τὸν τελευταῖο καιρὸ!...

“Η Τζούλια δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ διασκεδάσῃ μαζί του καί
συνεχίζει τὶς ἐρωτήσεις:
— Ξεχνάς; Μπαὺς καί εἶσαι ἐρωτευμένος, βρέ Σπινάκο;
— "Εγώ;... Θεὸς φυλάξοι!...
— “Ωστε δὲν εἶσαι, ἔ;

“Ο Γρηγόρης τὰ κάνει μπροστά σπὴν ἐπιμονὴ τῆς Τζούλιας.
— Ἀπλάθῃ... Δὲν ξέρω...
— “Ωστε δὲν ξέρεις ἔ... "Ε, ὅταν θὰ βάρης, μοῦ λές... Καί τώρα
ἐνὸ πηγαίνω... Μπαῦ!
“Ενῶ ἡ Τζούλια ἐτοιμάζεται ν' ἀπομακρυνθῇ...

... κάνει την εμφάνισή της η 'Αλίκη, η όμορφη φίλη του κ. Γενικού, που χαϊδεύεται με μία κίνηση του κεφαλιού και προχωρεί 'δλο σκέο-
το, προς το γραφείο, από το οποίο μόλις προδ'όλιγου βγήκε η Τζούλια.
Η Τζούλια τη λοεκουττάζει και προχωρεί προς την έξοδο.

... την πόρτα, που η Τζούλια φεύγοντας έκλεισε πίσω της.
Αποροφνημένος καθώς είναι από τις σκέψεις του, δίν' προσέγει το
συνάδελφό του, το Μανώλη, που μπήκε από την άλλη πόρτα και πού,
αφού παρακολούθησε για λίγο το χαζό ύφος του, τον πλησιάζει όσο
το δυνατόν πιο άδρόμυα...

... Μερικές ώρες, βρέ Γρηγόρη έχεις ένα αγαθό ύφος... Μά δεν
καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς σε δουλεύει... Για να μ' έλεγε έμένα
Σπίνο και θα βλέπαμε...
— Δέ σέ είπα όμως, γι' αυτό ληλεύεις... Έμένα μ' άρδεσει, γιατί
το λέει χαριτωμένα... το άτιμο!...

Έκεί σταματά και λέει στο Γρηγόρη, δείχνοντας την πόρτα του
γραφείου του πατέρα της, που μόλις ξανάκλεισε:
— 'Η μαμά!...
Και σπεύδει να έξαφανιστή, ενώ ο Γρηγόρης, καρφωμένος σπ'η θέσι
του, εξακολουθεί να κυττάει σαν γαζός...

Βλέποντας ξαφνικά το χέρι του Μανώλη, που προσπαθεί να τον
έπαναφέρει στην πραγματικότητα, ο Γρηγόρης ψιθυρίζει:
— Χαριτωμένο, που είναι το άτιμο!... Άκουσε πώς τόπια... ε'Η
μαμά!...
Ο Μανώλης όμως αντιδρά:
— Μ' άρδεσει, που το βρίσκεις και χαριτωμένο το άτιμο!...

... Όπα! στο π'η κι' εμένα κοιμιά φορά... Άσε που δέ θα στο π'η
ποτέ... Τότε της ζήτησ' το λόγο.
... Αλήθεια μήπως είδες πούθενά τις μανσέτες και την πίπα
ιου;... Έφαγα τόν κόσμο να τις γυρεύω...
— Άμ σου άφησε μυαλό αυτό το άτιμο;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ!

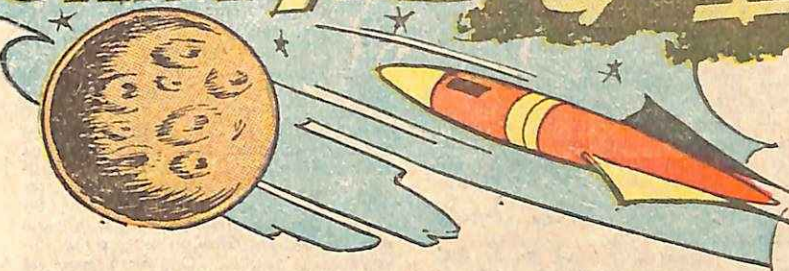
Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ Α-Ι-ΡΗΝ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Χάμφρεϋ 'Απ-
πελ έδειχνε με το έβενινο ρα-
βδάκι, που κρατούσε στο χέρι του,
τά διάφορα μέρη του διαστημο-
πλοίου, που είχε σχεδιάσει πάνω
στο μεγάλο μαυροπίνακα κι' έξη-
γούσε τόν προορισμό, που είχε το
καθένα. 'Η φωνή του, καθαρή και
δυνατή, γεμίζει την αίθουσα.
— 'Η 'Νέα 'Ατλαντίς', έλεγε,
βρίσκεται το ίδιο μακριά από τους
ρωσικούς 'Σπούτνικ', όσο κι' από
τους αμερικανικούς 'Εξπλόρερ'.
Στην κατασκευή της, οι συνεργά-
τες μου κι' εγώ βασισθήκαμε στις
αρχές και τα σχέδια του μεγάλου
Γερμανού έπιστήμονος Χέρμαν 'Ο-
μπερτ, που, όπως όλοι έξερετε, ή-
ταν ο πατέρας της αστροναυτικής
έπιστήμης. Για να περιορίσαμε, δ-
μως, στο ελάχιστο το βάρος του
και να εξασφαλίσουμε ταυτόχρονα
τη μεγαλύτερη άντοχη στα τοιχώ-
ματά του, χρειάστηκε να έπινοή-
σωμε ένα καινούργιο μεταλλικό
μίγμα, το βερτέλιο, που είναι έ-
λαφρότερο από το αλουμίνιο και
ισχυρότερο από το βηρύλιο.

— 'Η 'Νέα 'Ατλαντίς' έχει μή-
κος 35 και πλάτος 6 μέτρων και
μπορεί να φιλοξενήσει άνετα πέντε
ως έξη αστροναύτες. Αποτελείται,
όπως βλέπετε, από δυο τμήματα:
τόν πυράυλο, που θα δώσει την άρ-
χική εκκίνηση και το κυρίως δια-
στημόπλοιο. 'Ο πυράυλος, αφού εκ-
τέλεση την αποστολή του, θα εα-
ναπέση στη Γη, ενώ το διαστημό-
πλοιο θα συνεχίσει την πορεία του
μέσα στο διαπλανητικό χώρο.
— Θα πρέπει ακόμη να σας μιλή-
σω για την καυσίμο ύλη της 'Νέας
'Ατλαντίδος'. Καινοτομήσαμε κι
σ' αυτό το σημείο. Αντί για τις
συνθιγμένες προπεργκόλες, που
χρησιμοποιήσαν ως σήμερα οι Ρώ-
σοι κι' οι 'Αμερικανοί, παρασκευά-
σαμε ένα νέο μίγμα από υγρό οξυ-
γόνο, οινόπνευμα και δέον, στο ό-
ποιο ρωσαμε το όνομα οξάλκοζώνη.
Πρόκειται για μία υπερπροπεργκό-
λη. 'Η οξάλκοζώνη θα εξασφαλίση
στο διαστημόπλοιο μας καταπλη-
κτική ταχύτητα, που μοια μ' αυτή
δεν έχει πραγματοποιηθ' ως σή-
μερα.

— Είναι γνωστό σ' όλους—συνέχι-
σε—ότι η 'Νέα 'Ατλαντίς' κατα-
σκευάστηκε με χρήματα του μεγα-
λού 'Αμερικανού ιδεολόγου και άν-
θρωπιστού Τζέι 'Αλιστερ, που τον
βλέπετε μαζί μας άποψε...
Οι άκροατές του γύρισαν τα
κεφάλια τους προς τα δεξιά της
αίθουσας. 'Ο Τζέι 'Αλιστερ, καθι-
σμένος σε μία πολυθρόνα, παρακο-
λουούσε με προσοχή τη διάλεξη
του σοφού καθηγητού. Το πρόσωπό
του είχε την έκφραση τού ανθρώ-
που, που, έπειτα από σκληρούς ά-
γώνες, ξαναβρήκε την ηρεμία και
τη γαλήνη. Θάπρεπε να είχε περά-
σει τα έξηντα. Άλλά το βλέμμα
του ήταν ακόμη ζωηρό.
'Ο Χάμφρεϋ 'Αππελ έκαμε μία
έλαφρη υπακλίσι, σά νάθελε να έκ-
φραση την ευγνωμοσύνη του προς
το γενναίοδωρο χορηγό κι' έπειτα
ξαναείπε:

— Δεν άπομένει παρά να σας
παρουσιάσω τους τολμηρούς αστρο-
ναύτες, που θα έπιχειρήσουν το
πρώτο ταξίδι μέσα στο διάστημα.
Γύρισε προς τα άριστερά κι' έ-
δειξε με το ραβδάκι του πέντε άν-
θρώπους, που κάθονταν ό ένας
πλάι στον άλλο, πάνω σ' ένα έυ-
λινο πάγκο. 'Ηταν κι' οι πέντε νε-
οί. Άλλά τα πρόσωπά τους εί-
χαν τόσο διαφορετική έκφραση, που
θα τους νόμιζες σαν πέντε αντί-
προσωπευτικούς τύπους τού άν-
θρωπίνου γένους.
— 'Ο πρώτος είναι ο Νορβηγός

— Έγκον Χάνσεν, πιλότος της 'Νέ-
ας 'Ατλαντίδος' και άρχηγός της
αποστολής, είπε ο 'Αππελ. Άκο-
λουθούν με τη σειρά ο Γερμανός
Κούστ Ρίχτερ, ο Νορβηγός Μπίλ
Σέντον, ο Γαλιανός Τόκα Σάκι
κι' ο Γάλλος Ραούλ φράνς...

— Ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε το
πρόσωπό του.

— Άν λογαριάσωμε, ότι ο γε-
ναίος χορηγός μας είναι 'Αμερικα-
νός κι' εγώ Άγγλος κι' ότι οι
αστροναύτες της 'Νέας 'Ατλαντί-
δος' προέρχονται από πέντε δια-
φορετικές χώρες, θα μπορούσαμε
να πούμε, ότι η γιγαντιαία προ-
σπάθειά μας είναι υπερεθνική, παν-
ανθρώπινη, μία προσπάθεια ολόκλη-
ρου τού πλανήτη μας, χωρίς ιδι-
αίτερο έθνικό χρώμα, για την πρό-
οδο της έπιστήμης. 'Η 'Νέα 'Α-
τλαντίς' θα φέρη μέσα στο διά-
στημα όχι τους ανθρώπους ενός
μόνον έθνους, αλλά τους εκπροσώ-
πους της Γης. 'Η εκφειδόνισι τού
διαστημόπλοιού ρ'η γίνη αύριο το
πρωί, κατά τα έημερώματα. Άν οι
υπολογισμοί μας είναι σωστοί, οι
αστροναύτες μας θα πρέπει να φτά-
σουν στη Σελήνη έπειτα από 3 ή-
μέρες, 11 ώρες, 27 πρώτα λεπτά
και 4 δεύτερα...

Μία λεπτή και μελωδική φωνή ά-
κούστηκε εκείνη τη στιγμή:

— Πιστεύετε, ότι η προσπάθεια
της 'Νέας 'Ατλαντίδος' θα πετύ-
χη, κύριε καθηγητά;

— Εκείνη που είχε κάμει αυτή την
ερώτηση ήταν η 'Αίρην 'Αλιστερ,
κόρη τού 'Αμερικανού πολυκατομ-
μυριούχου, που στεκόταν όρθια
πλάι στον πατέρα της.

— 'Ο Χάμφρεϋ 'Αππελ έπαψε με-
ρικές φορές με το έβενινο ραβδάκι
που κρατούσε στα χέρια του.

— Μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι
έχομε προβλέψει τα πάντα κι' ότι
δεν έχομε άφισει τίποτα στην τύ-
χη, άπάντης έπειτα. 'Η προσπά-
θειά μας έγγίζει τα όρια τού ά-
πολύτου.

— Πιστεύετε, μ' άλλα λόγια,
στην έπιτυχία; Ξαναρώτησε η 'Αί-
ρην.

— 'Η φωνή κι' η έκφρασή της εί-
χαν κάτι το παρακλητικό. Θάλεγε
πώς η άπάντησι στην ερώτησή της
είχε κάποια εξαιρετική σημασία γι'
αυτήν.

Τό ύφος τού 'Αππελ έγινε ψυ-
χρό.

— Μίλησα για το έπιστημονικό
άπόλυτο, μίς 'Αλιστερ, άπάντησε.
Δέ μπορώ να έξω τίποτ' άλλο.

— 'Η 'Αίρην δέν έκαμε άλλη ερώ-
τηση.

— Εκείνοι που βρίσκονταν μέσα
στην αίθουσα, αφού συνεχάρησαν
τόν Τζέι 'Αλιστερ και τόν Χάμ-
φρεϋ 'Αππελ, άρχισαν να βγαίνουν.

— 'Η 'Αίρην είχε πάει μπροστά στο
μαυροπίνακα και περιεργαζόταν τόν
πυράυλο, σά να μπορούσε να μάθ-
ή απ' αυτόν περισσότερα απ' όσα
είχε άκούσει από το στόμα τού σο-
φού καθηγητού. 'Ηταν τόσο απορ-
ροφημένη απ' αυτή την εξέταση, που
δέν κατάλαβε πώς ο πατέρας της
κι' όλοι οι άλλοι είχαν φύγει. 'Ο-
ταν γύρισε το κεφάλι της, είδε
πώς ήταν ολότελα μόνη.

— Εκείνο που δέ θέλησε να π'η
μπροστά στους άλλους, θα το π'η
σε μένα, ψθύρισε τότε. Πρέπει να
μού το π'η.

Βγήκε αμέσως από μία πόρτα,
που βρισκόταν στο βάθος, πέρασε
από ένα μικρό διάδρομο και στα-
μάτησε μπροστά στο γραφείο τού
Χάμφρεϋ 'Αππελ. Τό χέρι της έτρε-

με έλαφρά, καθώς χτυπούσε πάνω
στο έξυλο.

— 'Ο Άγγλος καθηγητής της άνοι-
ξε ο ίδιος.

— 'Ω, μίς 'Αλιστερ, είπε, τί
αυχάριστη έκπληξη!

— Τ'ην έβαλε να καθίση σε μία πολ-
υθρόνα.

— Τώρα που φτάσαμε στο τέ-
λος, έπιτρέψέτε μου να σας ευχα-
ριστήσω για τη συμβολή σας στο
μεγάλο έργο μας, συνέχισε. Χωρίς
εσάς, ο πατέρας σας ίσως να είχε
αποκαρδιωθ'... Δέ μπορώ να ξεχα-
σω, ότι άφίστατε τις άνέσεις και
τις διασκέδασεις σας στη Νέα
'Υόρκη, για να έρθετε να μοιρασθή-
τε μαζί μας τη σκληρή ζωή μας
σ' αυτό το έρημο νησί τού Ειρηνι-
κού. Είσαστε η ψυχή τού μικρού
καταυλισμού μας και έξω πως
πολλοί θα είχαν εγκαταλείψει την
προσπάθειά μας, αν δέν είσαστε
εδώ, για να δίνετε σ' όλους το πα-
ράδειγμα...

— 'Η 'Αίρην 'Αλιστερ έρριξε το
ξανθό κεφάλι της προς τα πίσω.
Τό φάς που έμπαινε από το πα-
ράθυρο έδινε μία ξεχωριστή λάμψι
στα ύπεροχα χαρακτηριστικά της
κι' έδειχνε πιο τέλει το δέαλ τού
προσώπου της. Τά γυρίστ'α προς
τά πάνω ματωσίονόρα της έρριχναν
μία σκιά, πλημμυρισμένη από μι-
σθτήριο και γοητεία, πάνω στα με-
γάλα μάτια της. Εκείνο το πρωί,
ώστόσο, το βλέμμα της ήταν άνή-
συχο κι' η έκφρασή της ταραγμένη.

— Δεν άπάντησατε στην ερώτη-
σί μου, κύριε καθηγητά, είπε ξα-
φνικά.

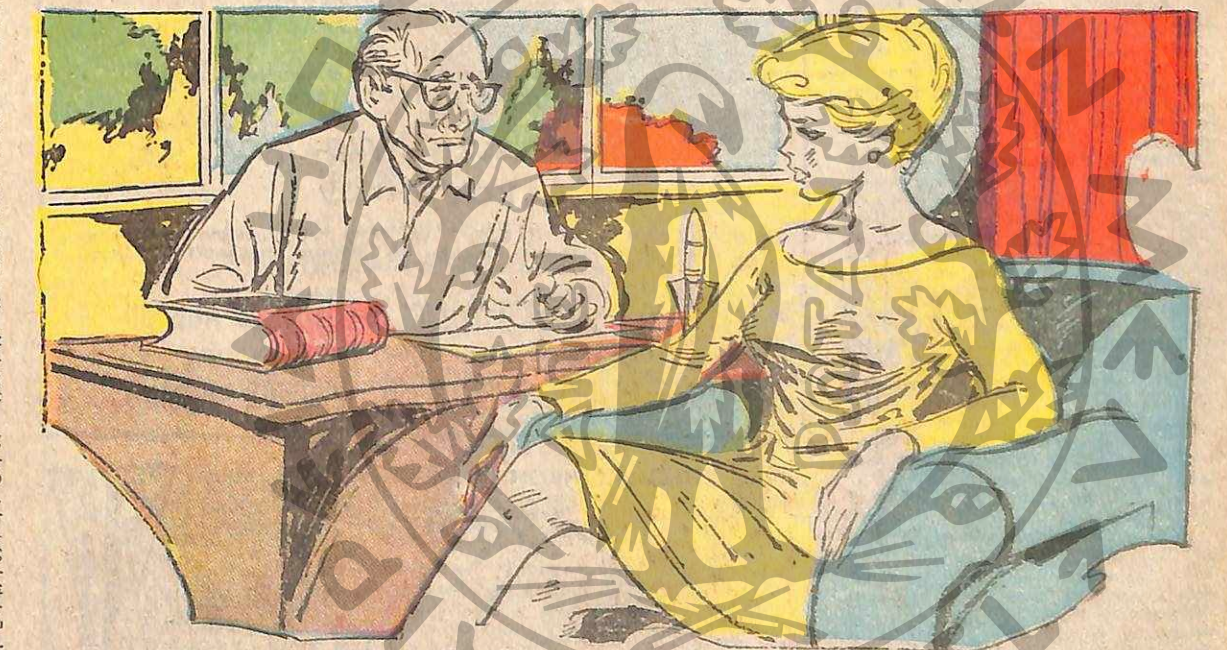
— Για ποιά ερώτησι μιλάτε,
μίς 'Αλιστερ; ρώτησε ο 'Αππελ,
όχι χωρίς κάποια έκπληξη.

— Τ'ην ερώτησι που σας έκαμα
μέσα στην αίθουσα.

— 'Ο Χάμφρεϋ 'Αππελ έδινε εκείνη
τη στιγμή την έντύπωση ανθρώπου
που βρίσκεται σε μεγάλη άμηχαν-
νία.

— Άν δέν κάνω λάθος, με ρω-
τήσατε αν η προσπάθεια της 'Νέ-
ας 'Ατλαντίδος' θα πετύχη, και
εσάς άπάντησα όσα θα μπορούσα να
σας πω σκετικά μ' αυτό το ζήτη-
μα, είπε.

— 'Υπάρχουν κι' άλλα, λοιπόν,

— Έπειδή φοβόραστε να έκθέσετε σε κίνδυνο τη ζωή σας, στέλνετε πέντε νέους στο θάνατο! είπα
στον 'Αππελ η 'Αίρην.

που δε μπορούσε να μου πητε; ρώ-
τησε ή Αίρη.
— Όχι, διαμαρτυρήθηκε έντονα
ό Αίρη. Μίς "Αλίστερ, είμαι έ-
πιστήμων. Δε μπορώ, λοιπόν, να
βλέπω τα πράγματα παρὰ μόνον
κάτω από το πρίσμα τής επιστή-
μης...
— Μ' ενδιαφέρει περισσότερο ή
πραγματικότητα.
— Συχωρέστε με αν δυσκολεύο-
μαι να σας καταλάβω, μίς "Αλι-
στερ...
— Η νέα στύλωσε το βλέμμα της
πάνω του.
— Πιστεύετε στην έπιτυχία τής
«Νέας "Ατλαντίδας»; ρώτησε.
— Απολύτα.
— Γιατί τότε δεν παίρνετε μέ-
ρος στο ταξίδι;
— Ο Χάμφρεϋ "Αππελ κατάπιε με
δυσκολία το σάλιο του.
— Δεν πιστεύω να μιλάτε σο-
βαρά, τραλήμ.
— Μιλάω πολύ σοβαρά, απάντη-
σε ή Αίρη. Είσαοτε ό κατασκευ-
αστής του διαστημοπλοίου και κα-
ταστής άλλος δεν έρει όσο σεις το
νέας χείρισμό του, ούτε είναι σε θέσι
ν' αντιμετώπιση τα διάφορα ένδε-
να... μπόρουν να παρουσια-
σθούν. Γιατί εγκαταλείπετε το έρ-
γο σας στα χέρια άλλων;
— Δεν το εγκαταλείπω, μίς "Α-
λίστερ. "Αλλά, σκεφθήτε, λοιπόν...
Τί θα πήγαινα να κάμω μέσα στο
διαστημόπλοιο με τα 68 χρόνια
διαστημόπλοιο με τον κορμί και
τον... το γερασμένο μου κορμί και
το... αδυνατισμένο μυαλό μου;
— Η Αίρη γέλασε νευρικά.
— Γιατί δε λέτε πώς φοβάσα-
στε; είπε.
— Μίς "Αλίστερ!
— Κι' επειδή φοβάσαστε να έκ-
θέσετε σε κίνδυνο την πολύτιμη
ζωή σας, βρίκατε πέντε νέους γε-
νάτους ένδοξισαμό, τους ένπνευ-
σατε μία πίστι που δεν την έχετε
και τους στέλνετε, χωρίς τον πα-
ραμικρό διαταγμό, στο θάνατο.
Είμαι έντιμο αυτό, κύριε "Αππελ;
— Ο "Αγγλος έπιστήμων είχε γί-
νει κατακρίτριος. Τα χείλη του έ-
τραβαν.
— Είσαοτε έδωκα, μίς "Αλίστερ,
είπε με κόπο.
— Δεν είμαι έδωκα, απάντησε ή
νέα. "Ότι λέω είναι αλήθεια...
Σας χρειάζονται θύματα, για να
δοκιμάσετε τις σοφές έννοιες
του μυαλού σας. Και διαλέξατε
μερικούς νέους, που ό ένδοξισα-
σμός τους δεν τους άφινει να κα-
ταλάβουν τους κίνδυνους... "Η μή-
πως άρνείσαστε τους κίνδυνους;
— "Όχι, είπε ό "Αππελ. Οι κί-
νδυνο υπάρχουν πάντοτε... "Αλλά
μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι τους
έχομε προβλέψει όλους... Θα μου
επιτρέψετε να σας εξηγήσω...
— Άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε
από μέσα έναν ογκώδη φάκελλο.
— Οι ύπολογισμοί μου είναι
τόσο σωστοί, που δεν πρέπει να ύ-
πάρχη το παραμικρό λάθος, συνέ-
χισε. Και, πρώτα-πρώτα, θα σας
μ... πως για τη λειτουργία του πυ-
ραύλου...
— "Αλλ' ή Αίρη σηκώθηκε χωρίς
να περιμένη τις ένπληξεις του.
— Βεβήκατε τους ύπολογισμούς
σας! φώναξε. Μάλλον αυτούς έξερε-
τε!... Δε μπορείτε να καταλάβετε
τίποτ' άλλο!
— Βγήκε κατόπι από το γραφείο
χτυπώντας πάνω της την πόρτα.
Μερικά λεπτά άργότερα, έμπαινε
στο δωμάτιο του πατέρα της.
— Μπαμπά, ή; ρώτησε.
— Θά ξεκινήση αύριο την κύτταξε
ή Τζέσ "Αλίστερ.
— Και βέβαια, απάντησε.
— Δε μπορεί να άναβηθή ή έκ-
σφενδονισί της για μερικές ήμέ-
ρες;
— Για ποιο λόγο, άφου όλα εί-
ναι έτοιμα;
— Η νέα κύτταξε άμήχανα γύρω
της.
— Μία μικρή καθυστέρηση ίσως
νάκανε πιο σίγουρη την έπιτυχία,
έπειτα, θάδελα να σε
απάντη. "Αλλ'όχι, μπαμπά...
παρακαλώ για κάτι, κύρη μου.
— Σ' άκούω, να σε παρακαλέσω
— "Όθελαν να σε παρακαλέσω
να μ' άφισης να φύγω κι' έγω.
— Καταλαβαίνω, είπε ό Τζέσ

"Αλίστερ. Νοστάλγησες τη ζωή της
Νέας "Υόρκης.
— "Αλλά δεν πρόκειται για τη
Νέα "Υόρκη...
— Που θέλεις, λοιπόν, να πäs,
κύρη μου;
— Θέλω να μ' άφισης να φύγω
με τη «Νέα "Ατλαντίδα»...
— Ο Τζέσ "Αλίστερ έβγαλε τα
γυαλιά του και τα σκούπισε με μι-
κρές νευρικές κινήσεις. "Επειτα,
τά θανατόρεσε.
— Είσαι τρελή, μικρή μου "Αι-
ρη, είπε.
— Είμαι κύρη σου κι' έχω το
δικαίωμα να διεκδικώ ένα κομ-
μάτι από τη δόξα γι' αυτό το
πρώτο ταξίδι μέσα στο διάστημα,
απάντησε ή νέα.
— Ο Τζέσ "Αλίστερ την κύτταξε
κάμπωσες στιγμές.
— "Αναρωτιέμαι με ποιόν άπ-
αυτούς τους πέντε νέους είσαι έ-
ρωτευμένη, είπε.
— Μπαμπά...
— Δε θα μου ζητούσες ποτέ αυ-
τό το πράγμα, αν δεν ήσουν έρω-
τευμένη... "Ελπίζω, όμως, ότι θα
σου περάση γρήγορα αυτή ή τρέλ-
λα. "Ο άγαπημένος σου, άλλωστε,
όποιος κι' αν είναι, θα φύγη αύ-
ριο...
— Άρνείσαι, λοιπόν, στην κό-

ρη σου το κομμάτι της δόξας που
σου ζητάει; ρώτησε ή Αίρη.
— Θυσίασα γι' αυτή την περι-
πέτεια τρία έκατομμύρια δολλά-
ρια, απάντησε ό πατέρας της. Νο-
μίζω πως είναι αρκετά... "Αλλά δε
θα θυσιάσω και την κόρη μου.
— Μόνο τα χρήματά σου λογα-
ριάζεις, πατέρα, είπε ή νέα. "Η
ζωή αυτών των πέντε ανθρώπων,
που τους στέλνεις στο θάνατο, δεν
αξίζει, λοιπόν, τίποτα;
— Μόνο τους το θέλησαν, ά-
πάντησε ό Τζέσ "Αλίστερ. Δεν τους
έδωσα... "Ανοιξε το συρτάρι του
γρφέριου μου. Θά βρης μέσα τα
συμβόλαια, που έχω υπογράψει με
τον καθένα τους. "Όλοι τους άπο-
δέχονται τους κίνδυνους... Σα πε-
ρίπτωση που δεν θανατωθούν, θα
είμαι υποχρεωμένος να πληρώσω
μία άξιόλογη άποζημίωση στις οί-
κογένειές τους... "Ο μόνος που δε
θα μου στοιχίση τίποτα θα είναι
ό "Εγκον Χάινσον. "Ο νέος αυτός
φαίνεται πως δεν άφινει πίσω του
κανένα.
— Μιλούσε ήρεμα, με το ύφος του
ανθρώπου, για τον όποιο όλα τα
πράγματα, ακόμη κι' οι άνθρωπι-
νες ζωές, μπορούν ν' άποτιμηθούν
σε χρήμα.
— Η "Αίρη πήγε κοντά του.

— Πατέρα, δεν πιστεύεις πια
στην έπιτυχία; ρώτησε.
— Είχα πιστέψει άλλοτε, άπάν-
τησε ό Τζέσ "Αλίστερ. "Αλλά τώ-
ρα δεν πιστεύω πια.
— Για ποιο λόγο;
— Δεν ξέρω. "Ισως είναι ένα
προαίσθημα...
— Γιατί τότε άφινεις τη «Νέα
"Ατλαντίδα» να φύγη;
— "Αν δεν την άφισα να φύγη,
όλοι θα γελάσουν μαζί μου. "Αν,
όμως, ή προσπάθεια άποτύχη, ή
εύθυνη θα βουλή τον Χάμφρεϋ "Απ-
πελ ή τον "Εγκον Χάινσον ή δεν
ξέρω ποιόν άλλο. "Ετσι ή άλλοιώς,
δεν πρόκειται να πάρω τα έκατομ-
μύρια μου πίσω.
— Είσαι σκληρός, πατέρα, είπε
ή Αίρη.
— Η ζωή μ' έμαθε να είμαι
σκληρός, της απάντησε. Μην ξε-
χνάς, ότι πρέπει να προστατέψω
την υπόληψή μου.
— Στέλνοντας πέντε ανθρώπους
σε βέβαιο θάνατο;
— Ο πατέρας της άργησε ν' ά-
παντήσει.
— Νομίζεις, λοιπόν, ότι ή ζωή
αυτών των πέντε ανθρώπων, που
κανείς δεν έρει ούτε τα όνιάτα
τους, αξίζει περισσότερο από την
υπόληψή μου.
— Η Αίρη έφυγε άπογοητευμένη.
— Ο πατέρας της την είχε κα-
ταλάβει.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

"Ο Τζέσ "Αλίστερ ήταν ό «βασι-
λιάς» του χάλυβος. Κι' όπως όλοι
οι βασιλιάδες της "Αμερικής, ή
έκρινε από το τίποτα. Φτιαγμέ-
νος από το ύψος των ανθρώπων
που δε διατάζουν, μπροστά σε τί-
ποτα, άρχισε ν' άνεβαίνει άργά
στην άρχή, πιο γρήγορα άργότερα,
με λίγγιγώδη ταχύτητα άργότερα,
έφτασε, τέλος, τόσο ψηλά, που
κανένας δε θα μπορούσε να τον
συναγωνισθή. Για να εξουδετερώση
τους άντιπάλους του, τους συνέ-
κρινε σε τράστ και κατόπιν τους
έξουδανε έναν-έναν, άπορροφώντας
τους βαθμιαία και άναγκαζόντας
τους ν' άποχωρήσουν με κάποια έ-
ποικήμηση, που ήταν περισσότερο
θεατρική παρά πραγματική. "Ε-
τσι, το τράστ έξελίχθηκε σ' ένα
γίγαντιο μονοπώλιο, που το κρα-
τούσε ολοκληρω στα χέρια του.
Και, τη στιγμή αυτή, που ήταν
καυτοδύναμος, αισθάνθηκε την κού-
ραση. Δεν είχε πια με ποιόν να
παλέμει. Κι' ένιωθε πως ή πορευ-
σία του στις έπιχειρήσεις του δεν
ήταν άπαραίτητη. Δούλευαν τώρα
μόνες τους με το ρυθμό που τους
είχε δώσει.
— Άναγκήσε τότε ένα καινούργιο
είδος άσχολίας. Και, για κάμποσο
καιρό, προσπάθησε να γίνη φιλό-
νθρωπος. "Αλλ' ή ψυχή του δεν ή-
ταν φτιαγμένη για τη συμπόνοια
και γι' αυτό κούραστηκε πολύ γρή-
γορα. Ρίχτηκε κατόπι στο ταξί-
δι μαζί με την πολυαγαπημένη
μοναχοκόρη του, την "Αίρη. Και σ'
ένα από αυτά συνάντησε τον Χούμ-
φρεϋ "Αππελ.
— "Ο "Αππελ άνηκε στην κατηγο-
ρία των έπιστημόνων, που δε μπο-
ρούν ν' άποδώσουν παρὰ μόνο ο-
ταν έχουν οι ίδιοι την πρωτοδο-
λία, ενώ είναι πολύ μέτροι όταν
δουλεύουν κάτω από τις διαταγές
άλλων. Είχε έργαστή στην πατρί-
δα του, την "Αγγλία, είχε παρα-
κολουθήσει τις έργασίες και τα
πειράματα των μεγάλων Γερμανών
άστρωναυτών κι' είχε προσφέρει
τη συμβολή του σε πολλές προσ-
πάθειες των "Αμερικανών. "Αλλά
παντού είχε βρη μόνο την άπογοή-
τευση. Ποτισμένος από τις ιδέες
του Γερμανού "Όμπερτ και του
Ρώσου Κονσταντίνου "Εδουάρ-
δους Τζιολιόβσκι, άναγκήσε κάτι
το καινούργιο και το πρωτότυπο,
κάτι που να μην είχε σχέση με ό,τι
είχε γίνει ως τότε.
— Κάνανε ρουτίνα την πιο με-
γαλειώδη ιδέα της εποχής μας κι'
όταν των έποχον, συνήθισε να λέ-
ναι. Νά γιατί δε μπορούμε να πετύχο-
με. Ρώσοι κι' "Αμερικανοί ένπινουν
κάθε τόσο καινούργιους τύπους πυ-
ραύλων, με τον ίδιο τρόπο, που
βιάζονταν καινούργιες μάρκες αυτο-
κινήτων. Κάθε νέος τύπος υπερέ-

χει σημαντικά από τον παλαιό.
"Αλλ' απέχει πάντα από το τέλειο.
Και το τέλειο είναι το άπλό... Για
να γίνη αυτό το άπλό, χρειάζονται
καινούργια υλικά, καινούργιοι τρό-
ποι προσθήσεως, καινούργια μέσα
διακυβερνήσεως. Βλέπομε το δια-
στημόπλοιο σά μηχανή, που προσ-
παθούμε να την κάμωμε όλοένα και
πιο τέλεια. "Αλλά δε θα φτάσωμε
στο σκοπό μας παρὰ μόνον όταν
το δούμε σαν ούράνιο σώμα και το
προικίσωμε με τις ιδιότητες που έ-
χουν τα ούράνια σώματα. Την ήμέ-
ρα που θα το πετύχωμε, το δια-
στημα θα είναι δικό μας!
— Τις ιδέες αυτές εξέφρασε στον
Τζέσ "Αλίστερ, όταν συναντήθηκαν
στο Λονδίνο και δε δυσκολεύτηκε να
τον άνοήτισει. "Ο κορυσμένος "Α-
μερικανός έπιχειρηματίας πιάστηκε
απ' αυτό το καινούργιο όνειρο
και βρήκε τον "Αππελ για να
συνεχίση τις έρευνές του. "Ο έν-
θουσιασμός του αυτός έφτασε στο
κατακόρυφο, όταν ό "Αγγλος έπι-
στήμων του έκανε γνωστό, ότι εί-
χε άνακαλύψει ένα καινούργιο με-
ταλλικό μίγμα και μία καινούργια
καύσιμη ύλη.
— Για μιά στιγμή, ό "Αλίστερ σκέ-
φτηκε αν δε θάπρεπε να γυρίση
στην "Αμερική, για να προκαλέση
μία άληθινή επανάσταση στη βιο-
μηχανία των μετάλλων και των κα-
υσίων ύλων με τις άνακαλύψεις
του "Αππελ. "Αλλ' ό "Αγγλος έπι-
στήμων τον έκανε να καταλάβη πό-
σο άνώφελη θα ήταν μία τέτοια
προσπάθεια.
— Το μεταλλικό μίγμα μου εί-
ναι άχρηστο πάνω στη Γη, όπου ό
χάλυβας και το σίδερο ψάχνουν με
το παρὰπρόσθετο για όλες τις άνάγ-
κες του ανθρώπου, του έπτε. Κι' ή
όξυαλκοσύνη δίνει άσυμμετρητες ταχύ-
τητες, που θα ήταν καταστρεπτι-
κές πάνω στον πλανήτη μας. Δε
μπορούμε, λοιπόν, να έκμεταλλευ-
όυμε τις έφευρέσεις μου βιομηχα-
νικά. Κι' ό δυο είναι καλές μόνο
για το διάστημα.
— "Αλλ' έπρεπε να τις δοκιμάσω.
"Ο Τζέσ "Αλίστερ μπήκε τότε
στη θαλαμηγό του μαζί με την κό-
ρη του και τον "Αππελ κι' άρχισαν
να περιόδευσιν στις θαλάσσες του
Νότου, ώπου άνακαλύψαν, κάτω
από τον τροπικό του Αίγιοκρω, το
νησί που ζητούσαν. Στην πραγμα-
τικότητα, έπρόκειτο για δυο νησιά,
την "Οκάρρα και τη Ρούπα, που χω-
ρίζονταν μεταξύ τους από ένα θα-
λάσσιο αλλάκι πλατύς 3 περίπου
μιλίων. Το πρώτο απ' αυτά τα νη-
σιά είχε σχήμα τραπέζιου κι' έκ-
τασι 168 περίπου τετραγωνικών χι-
λιόμετρων. Η Ρούπα, ές άλλου, ή-
ταν πολύ μικρότερη κι' έμοιαζε σά
μανιτάρι, που φύτρωνε από τη θά-
λασσα.
— Τα δυο αυτά νησιά έξυμνρετού-
σαν με τον καλύτερο τρόπο το σκο-
πό τους. Κανένα πλοίο δεν περνού-
σε ποτέ από κεί κι' οι ελάχιστοι
ίθαγενείς, που ζούσαν στο πρώτο
απ' αυτά, ήταν τόσο άμόρφτοι, που
δεν ύπρχε κανένας κίνδυνος
να τους κλέψουν τα μυστικά τους.
— Η Ρούπα ήταν άκατοίκητη.
— Η έκλογη έγινε άμέσως. Θάμε-
ναν στην "Οκάρρα κι' ό "Αππελ θα
χρησιμοποιούσε τη Ρούπα για τα
πειράματά του.
— Τα πράγματα έγιναν με τη γρη-
γοράδα, που έπιτρέπει το χρήμα.
Κι' αυτή ή γρηγοράδα άγγιζε τα
όρια του θαύματος. Σα λίγο, ένα
θαυμάσιο σπίτι, με κήπους, γήπε-
δο γκόλφ κλπ., ύψονόταν στην πιο
μαγευτική τοποθεσία της "Οκάρρα,
ένώ διάφορα έργαστήρια ξεπερβα-
λαν πάνω στην έρημη πριν Ρούπα.
— "Αλλ' ό "Αππελ χρειάζονταν συν-
εργάτες. Και τους άναζητούσε στο
Λονδίνο, με μία άγγελία, που έθα-
λε στις έφημερίδες.
— Οι συνεργάτες αυτοί ήταν νεα-
ροι έπιστήμονες και τεχνικοί. Και
τους πρώτους και τους δεύτερους,
ό "Αππελ τους έκρινε από το ύψος
τους. "Η καταγωγή τους δεν τον
άπασχόλησε καθόλου κι' έλάχιστα
πρόσεξε την έπιστημονική και τε-
χνική τους κατάρτιση. Βέβαιος για
τον εαυτό του, ήφερε ότι όλοι αυ-
τοί οι άνθρωποι θάδιναν το καλύ-

τερο κάτω από την καθοδήγησή
του.
— Μου χρειάζονται άνθρωποι με
καλή θέληση, έξηγησε στον Τζέσ
"Αλίστερ. Την πίστι τους στο έρ-
γο μας θα τους την έμπνεύσω έγω.
— Οι έργασίες κράτησαν πάνω από
δυο χρόνια. "Ο Τζέσ "Αλίστερ εί-
χε διαθέσει στην άρχή ένα έκατομ-
μύριο δολάρια, άλλ' έδωσε κατό-
πιν άγούγυστα και τα άλλα δυο
που χρειάστηκαν. Κι' άστόσο, εί-
χε πάρει από καιρό να πιστεύη
στην έπιτυχία του έργου. "Ισως
γιατί είχε κορυσθή ν' άκούη τον
"Αππελ να του μιλάε διαρκώς για
τα ίδια πράγματα. "Αλλά, περήφα-
νος κι' έγωιστής όπως ήταν, δεν
έννοούσε να ύποχωρήση. Άφου εί-
χε άρχισει, θάφταν ως το τέλος.
— Και τώρα όλα ήταν έτοιμα. Το
διαστημόπλοιο, σά γιγάντιο που-
λί, περίμενε στη Ρούπα τη στιγ-
μή, που θ' άνοιγε τα φτερά του, για
να πετάξη μέσα στο διάστημα. Εί-
χαν βρεθή επίσης οι τολμηροί ά-
στρωναύτες, που θάφευγαν με τη
«Νέα "Ατλαντίδα», όπως ήταν το
όνομα που έδωσε ό "Αππελ στο δι-
μοιούργημα του.
— Η έξεύρεσι των άστρωναυτών έλ-

χε άπασχολήσει πολλές φορές τον
Τζέσ "Αλίστερ. Θεωρούσε αυτό το
ζήτημα σαν πρωταρχικό και βασά-
νιζε το μυαλό του για να βρη την
κατάλληλη λύση. "Όταν, τέλος, εί-
δε τη «Νέα "Ατλαντίδα» να ύψώνη
στην άρχή, τη μυτερή κορυφή της
στον ούρανο, είπε στον "Αππελ:
— Δεν έχωμε πια να κρύψωμε
τίποτα από κανένα. Νομίζω, λοι-
πόν, πως μπορούμε να κάμωμε μία
έκκληση στο διεθνές ύψος, για να
βρούμε τους τολμηρούς, που θα ρι-
χτούν σ' αυτή την περιπέτεια, είπε.
— "Αλλ' ό "Αππελ είχε διαφορετική
γνώμη.
— Θα μαζεuth έδώ μία στρατιά
από ανθρώπους, που ό περισσότε-
ροι δε θ' αξίζουν τίποτα, απάντη-
σε. "Αλλά γιατί να πάμε μακριά,
άφου έχωμε έτοιμο το υλικό έδώ;
— Οι άνθρωποι, που δούλευαν στην
κατασκευή του διαστημοπλοίου δεν
έχουν μόνο τον ένθουσιασμό, αλλά
και την πίστι. Και θα είναι πρό-
θυμοι να το πάρουν στα χέρια τους,
για να πετάξουν μέσα στο διά-
στημα.
— Θα ήταν πιο σωστό αν λέγα-
τε, ότι αυτό θα τους παρأسη
μαζί του στην καταστροφή, ή, αν

προτιμάτε, στο άγνωστο, είπε δυι
χωρίς κάποια κακντρέχεια ό Τζέσ
"Αλίστερ. Κι' άλλωστε, νομίζω πως
έχετε δικιο. Τρελλοί υπάρχουν παν-
τού. "Ας πάρωμε εκείνους, που βρί-
σκονται πιο κοντά.
— Ο Χάμφρεϋ "Αππελ δάγκωσε τα
χείλη του, χωρίς ν' απαντήσει. Την
έκκληση την έκανε την άλλη μέρα
σε μία γιορτή, που ό Τζέσ "Αλι-
στερ έδωσε στο σπίτι του. "Αντί
για τους τρεις άστρωναύτες, που
ζητήσε, παρουσιάστηκαν έντεκα.
— "Απ' αυτούς διδάξε τους πέντε.
— "Υπάρχει πρόβλημα για πέν-
τε ή έξη, είπε. Δυο παρΑπαύω δε
θα βλάψουν.
— "Ο πρώτος, που προθυμοποιήθη-
κε να πάρη μέρος σ' αυτό το τα-
ξίδι, ήταν ό "Εγκον Χάινσον.
— Είμαι εύθυμος που απαντήσα-
τε με τόση προθυμία στην έκκλη-
σή μου, του έπτε ό "Αππελ. Για
να είμαι ειλικρινής, σκέπτα να
σας παρακαλέσω ν' άναλάβετε τη
διακυβέρνηση της «Νέας "Ατλαντί-
δας». Είσαοτε ό άνθρωπος που
χρειάζεται. Γιατί, έκτός από τη
μεγάλη έπιστημονική και τεχνική
σας κατάρτιση, διαθέετε επίσης
δυο άλλα προσόντα, που είναι ά-
παράτητα σ' έναν άστρωναύτη: ά-
λύγιστη θέληση κι' υποδειγματική
ψυχραιμία... "Αν δε σας μίλησα,
είναι γιατί φοβόμουν μήπως είχα-
τε... άρισμένους δεσμούς, που θα
σας έκαναν να διασάσετε...
— Έκείνη τη στιγμή, τα βλέμμα-
τα του Χάινσον και της "Αίρη "Α-
λίστερ διασταυρώθηκαν. "Αλλ' ό
νεαρός Νορηγός απάντησε άμέσως
με σταθερή φωνή:
— Δε θα παραχωρούσα σε κανέ-
να άλλον την τιμή να κυβερνήση
το πρώτο διαστημόπλοιο στο πα-
ρθετικό ταξίδι του. "Αν δε φοβόμουν
μήπως βρήτε ελαστικότητα στην άξία-
σή μου, θα σας είχα μιλήσει γι'
αυτή την άσκηση. Και τώρα να
πάρω είναι ή άπάντησή μου. Είμαι
έτοιμος!
— Η "Αίρη "Αλίστερ είχε γίνει
κατακρίτρινη στην άρχή. Έχασε,
σαφηνά, το χρώμα της κι'
έτρεξε να βρη από την αίθουσα,
για να κρύψη τη συγκίνησή της.
— "Όλοι όσοι εργάζονταν στην "Ο-
κάρρα ήξεραν τη συμπάθεια, που έ-
κανε την "Αίρη "Αλίστερ με τον
"Εγκον Χάινσον κι' ίσως αυτήν ύ-
πονοούσε ό "Αππελ, όταν μίλησε
για «άρισμένους δεσμούς». Μερι-
κό έλεγαν μάλιστα πως οι δυο
νέοι άγαπιόνταν. "Αλλά κανείς
δε μπορούσε να μιλήσει με βεβαιότη-
τα γι' αυτό το ζήτημα.
— Απο έκείνη την ήμέρα, όμως, ή
"Αίρη έγινε άνησυχη και νευρική
κι' ήταν στιγμές που το πρόσωπό
της έπαινε μία έκφραση άνεπεί-
της άγωνίας. Αυτή ή άγωνία με-
γαλώνε όσο πλησίαζε ή ήμέρα που
είχε όρισθ για την άναχώρησή του
διαστημοπλοίου.
— Στο μεταξύ, είχαν φτάσει στην
"Οκάρρα οι έπιστήμονες οι διανο-
ουμενοι κι' οι όργανισμογράφοι, που
είχαν προσκληθή απ' όλα τα μέρη
του κόσμου και, έκείνο το πρωί, ό
Χάμφρεϋ "Αππελ έξηγησε μπροστά
σ' όλους το μηχανισμό της «Νέας
"Ατλαντίδας». "Αλλ' οι έξηγήσεις
του, αντί να ήσυχάσουν την "Αι-
ρη, μεγάλωσαν τον άνησμό, την
άγωνία της. Είχε τρέξει τότε στον
"Αγγλο έπιστήμονα πρώτα και
στον πατέρα της ύστερα, έμπαινε
έμπιστα, ότι θα κατάφευγε με την
συγκίνησή και να τους πείσει να
μπατώσουν αυτό το ταξίδι. "Αλλά
κι' οι δυο δε μπόρεσαν ή δε θέλη-
σαν να την καταλάβουν.
— Η νέα είχε την έντύπωση πως
ένα τεράστιο βάρος της πιέζε την
καρδιά. Το άπόγεμα, βγήκε από το
σπίτι και διευδύνθηκε προς το πο-
ρος του μικρού άκρωτηρίου, που
σχημάτιζε ή νότια άκρη της Ρού-
πας, προχωρώντας μέσα στη θάλα-
σσα. Πέρα, στο βάθος, ξεχώριζε ή
Ρούπα και πάνω σ' αυτήν ό γιγ-
αντιασ πύραυλος... Στο μικρό
δωρο, που άπλωνόταν μπροστά στα
πόδια της, βρίσκονταν μερικές στα-
τες πηγών, που χρησιμοοσαν στους
ίθαγενείς για να ψαρεύουν.
— Η "Αίρη εύρισκε πάντα εύχα-
ρίστη να πηδάει σ' ένα απ' αυτά

ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

Πρωτότυπον — Δυναμικόν — Ταχύ και άποτελεσματικόν Σύστημα εκπαιδεύσεως.

Copyright: Ecole Professionnelle Supérieure de Paris

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙΠΛΩΜΑ

Είς το τέλος των Σπουδών από την ΠΡΩΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΛΑΔΟΙ:

- * ΡΑΔΙΟ — ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΣΤΩΝ
- * ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ
- * ΗΛΕΚΤΡΟΛΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ
- * ΗΛΕΚΤΡ/ΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
- * ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ
- * ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ

Πρακτική εξάσκησης κατ' οίκον

Διά ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ γράψατε, προσδιορίζοντες τον κλάδον που σας ενδιαφέρει, εις την εν 'Αθήναις αποκελευστικήν 'Αντι-προσωπείαν της Σχολής (FILIALE):

ΡΑΔΙΟ — ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
(ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ)
ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 13—5^{ος} ΟΡΟΦΟΣ—ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Λουιζίδου-Λυπαζώ
Βοηθος-Συνεργάτης των καθηγητών ΚΡΑΚΑΝΟΦ, ΜΟΡΙΣ, ΜΑΣΣΟΝ, ΕΛΔΕ & του δερματολόγου Ιατρού ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΥΖΙΔΟΥ ΓΕΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΣΤΗΘΩΣ, ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΞΑΛΕΙΣ ΡΥΤΙΔΩΝ, ΠΑΝΑΛΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΑΚΜΗ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΤΡΑΤΕΜΕΝΤΣ ΑΟΥΔΑΤΟΞΕΩΣ ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΡΙΩΝ ΜΕΘΩΔΩΝ ΔΩΡΕΑΝ ΕΓΓΥΣΗ Η 40ΕΤΗΣ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑ ΕΡΜΟΥ 51, Τηλ. 35213

ΜΕΙΚ - ΑΠ

Zinnia

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕ ΤΟ ΛΕΠΤΟ ΤΟΥΣΤΟ

τά ελαφρά πλοία και ν' ανοιγεται στο πέρασος. 'Αλλ' αυτή τη φορά, δεν αισθανόταν τη διάθεσι να κάμει έναν απόλυτο περιπάτο, για να χαρή τη συγκίνησι που της έδινε η πάλι με τα κύματα. 'Εκείνο που ήθελε ήταν να τρέξει στη Ρούπα. Μια απόφασι, άοριστη ακόμη, διαγραφόταν μέσα στο μυαλό της.

Χωρίς να σκεφθή περισσότερο, πήδησε σε μια από τις πιράγκες, πήρε το μοναδικό κουτί στα χέρια της κι άρχισε να το ανεβοκατέβαζε ρυθμικά... Το μικρό πλοίο α-πομακρύνθηκε γρήγορα.

Είχε άρχισι πιά να νυχτώνη, όταν η 'Αίρην έφτασε στη Ρούπα. 'Εδωσε άμέσως την πιράγκα στην προεργη ενός βράχου κι έτρεξε στο σπιτάκι, όπου έμενε ο 'Εγκον.

Τα μάτια του νεαρού Νορχηγού έλαμπαν από χαρά, μόλις την είδε.

— Με πρόλαβες, 'Αίρην, είπε, τρέχοντας κοντά της. 'Ημουν έτοιμος να μπω στη βενζινακάτο, για να ρωτώ στην 'Οκάρα να σ' άποχαιρέτησω.

Το πρόσωπο της νέας ήταν σοβαρό.

— 'Ο 'Εγκον την κίταζε άμυχήνα. — 'Αίρην... γιατί ήρθες εδώ; ρώτησε παραξενεμένος.

Σε παρακαλώ για τελευταία φορά, 'Εγκον, παρατήρησε απ' αυτή την περιπέτεια, του απάντησε. Πόσες φορές πρέπει να σου το ξαναπώ; Είμαι έτοιμη ν' αφήσω και τον πτέρα μου κι' όλα, για να σ' ακολουθήσω όπου μου πής. 'Ας φύγωμε, αγαπημένε μου.

— 'Ο 'Εγκον έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

— Τό ξέρεις πώς δε μπορώ, απάντησε έπειτα.

— Τί σε κρατάει;

— 'Η αγάπη μου για σένα, 'Αίρην.

— 'Η αγάπη σου; είπε η νέα. 'Αν είναι αλήθεια πώς μ' αγαπάς, έπρεπε τότε να μείνης κοντά μου.

— 'Αβελώντας το λόγο που έδωσα;

— 'Ο λόγος αυτός είναι ισχυρότερος από την αγάπη μας;

— 'Ακουσε, μικρή μου 'Αίρην, της απάντησε. 'Αν δε δινόταν η ευκαιρία αυτού του ταξιδιού μέσα στο διάστημα, ίσως να μην εύρισκα ποτέ το θάρρος να σου μιλήσω για την αγάπη μου. Τί αξία μπορούσε ναχη στα μάτια σου η αγάπη ενός άσημου έπιστήμονα, όπως είμαι εγώ;... 'Αλλ' η σκέψι αυτού του ταξιδιού μ' έκανε περήφανο και μούδωσε φτερά. Βρήκα τότε το θάρρος να σου μιλήσω...

— Σ' αγαπούσα κι' εγώ, 'Εγκον, κι' έπρεπε να το είχες μοντέψει.

— 'Η αλήθεια είναι πώς το ενδιαφέρουν κι' η ανισυχία που έχεις για μένα, με βοήθησαν να βρω το θάρρος που μου έλειπε. 'Αλλά, χωρίς τη συναίσθησι πώς θα μπορούσα να γίνω κάτι, δε θα το μύησα και πάλι... Ναι, ήθελα να κάμω κάτι μεγάλο για σένα, κάτι που να μην το είχε κάμει κανένας άλλος άνθρωπος ως τώρα, κάτι που να μούδινε την έντοψη πώς ήμουν άξιος για την αγάπη σου.

— 'Αν μπορούσα, θα κατέβαζα τον ούρανο στα πόδια σου...

— Και σκέφτηκες πώς ο καλύτερος τρόπος για να μω δείξης την αγάπη σου, ήταν να πέσης μέσα σ' ένα βάραθρο;

— 'Αίρην, παραλογίζεσαι. Δεν υπάρχει κανένα βάραθρο... Τα πάντα έχουν μελετηθή με τη μεγαλύτερη προσοχή. Πρέπει, να ξέρης πώς είμαι περήφανος γι' αυτό το ταξίδι... είμαι περήφανος για σένα, για την αγάπη μας... και για τους δύο μας, 'Αίρην.

Προσπάθησε να την πάρη στην αγκαλιά του, αλλ' η νέα γλύστρησε μέσα από τα χέρια του.

— 'Αν μ' αγαπάς, πρέπει να παρατηθής απ' αυτό το ταξίδι, ξαναείπε.

— 'Επειδή σ' αγαπάω, δε μπορώ να παρατηθώ, της απάντησε με σταθερή φωνή.

— 'Αλλ' αφού σου τό ζητάω;

— Ζήτησέ μου, τι άλλο θέλεις, 'Αίρην. Το μόνο που δε μπορώ να κάμω είναι να ξεπέσω μπροστά στα μάτια σου, που τόσο τ' αγαπάω.

— 'Η σκέψι πώς μπορείς να

βρής το θάνατο σ' αυτό το ταξίδι, δε σε τρομάζει;

— 'Οχι, γιατί θα πεθάνω περήφανος κι' εύτυχισμένος, που μπορούσα να γίνω άξιος για την αγάπη σου.

— 'Αφού είναι έτσι, πάρε με τότε μαζί σου!

Τό ήρεμο πρόσωπό του σκυθρώπασε ξαφνικά.

— Δε μπορεί να μιλάς σοβαρά, 'Αίρην, είπε.

— Φοβάσαι για μένα;

— 'Ενα ταξίδι, σαν αυτό που πρόκειται να κάμω, έχει τους κινδύνους του...

— Και τί δόξα του!

— Αν, βέβαια, πετύχη...

— Τρέμεις μήπως σου πάρω ένα κομμάτι απ' αυτή τη δόξα;

— 'Αίρην!

Μετανοιωσε άμέσως για τα λόγια, που είχαν βγί από το στόμα της.

— Νομίζω πώς είμαι τρελλή και δεν ξέρω πιά τί λέω, είπε. Συχώρεσέ με, 'Εγκον.

— 'Απλώσε ταυτόχρονα το χέρι της.

— Δε θέλω να φύγης θυμωμένος μαζί μου, πρόσθεσε. Σου εύχομαι καλό ταξίδι και γρήγορο νυρισμό, αγαπημένε μου!

Τό πρόσωπό της δεν ήταν πιά σφιγμένο, όπως πριν. 'Ενα χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη της.

— 'Ο 'Εγκον πήρε το χέρι της και την τράβηξε κοντά του. Μια στιγμή αργότερα, τα χείλη τους έσμιξαν σ' ένα ολόθερμο φιλή.

Εμειναν κάμποση ώρα μαζί κουβεντιάζοντας. Μιλούσαν τώρα μόνο για την αγάπη τους, χωρίς τον παραμικρό υπαινιγμό για το ταξίδι της «Νέας 'Ατλαντίδος».

— 'Ηταν σά να κάναμε ένα πηδήμα μέσα στο χρόνο. Ξεχνούσαν το παρόν, για να μπορούν ν' αγκαλιάσουν το μέλλον.

— 'Η 'Αίρην σπρώχθηκε, τέλος, για να φύγη. 'Ο 'Εγκον θέλησε να τη συνοδεύση στην 'Οκάρα. 'Αλλ' η

νέα άρνήθηκε επίμονα.

— Πρέπει να είσαι ξεκούραστος για την αυριανή περιπέτεια, του είπε. Κι' άλλωστε, μου είναι πιο ευχάριστο να σ' άποχαιρέτησω εδώ... 'Αν έρθης στην 'Οκάρα, ίσως να μ' αφήσω να ξαναφύγης... Κι' όπως δίνεις τόση σημασία σ' αυτό το ταξίδι, τα καντήρια μιας τρελλής νέας πρέπει να σε κάμουν να χάσης την ευκαιρία που σου παρουσιάζεται για να δοσάσης, πρόσθεσε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

— Θέλεις να πής για να κερδίσω την αγάπη σου, διώρθηκε ο 'Εγκον.

— Δεν ξέρω, απάντησε η 'Αίρην. Φοβάμαι πώς αυτά τα δυο πράγματα μεπεδεύονται μέσα στο μυαλό σου... Βλέπεις, ότι αρχίζω και πάλι να γίνωμαι κακή. Τό καλύτερο είναι, λοιπόν, να φύγω το συντομότερο.

Δέχτηκε, ωστόσο, να πάρη τη βενζινακάτο, που της έτοιμάσε ο 'Εγκον, αντί για την πιράγκα, με την όποια είχε έρθει.

— 'Ο 'Εγκον έμεινε κάμποση ώρα στην ακτή, παρακολουθώντας το θόρυβο της μηχανής. Αυτός ο θόρυβος λιγόστευε ολόένα, ώπου έσβυσε ολότελα.

— 'Αγαπημένη 'Αίρην, θα σε ξαναβώ, άραγε; ψιθύρισε ο νεαρός Νορχηγός.

Γύρισε το κεφάλι του και τό βλέμμα του συλλώθηκε στο γιγαντιαίο πύραυλο, που η κορυφή του χανόταν μέσα στο σκοτάδι. Αυτός ο πύραυλος δε γινόταν ίσως ο τάφος του. 'Αλλ' τί σημασία είχε; Τό κυριώτερο ήταν, ότι η 'Αίρην τον αγαπούσε. Όλα τα άλλα δεν είχαν αξία στα μάτια του.

Η ΡΟΥΠΑ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ

Στα νησιά του Ειρηνικού, η ημέρα αρχίζει από πολύ νωρίς. Λίγο έπειτα από τα μεσάνυχτα, έφτασε στη Ρούπα ο Χάμφρεϋ 'Αππελ, για να δώση τις τελευταίες

δ οδηγίες του στους άστροναύτες. Τό πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. 'Η αυριανή ημέρα θα ήταν η μεγαλύτερη της ζωής του.

— 'Επειτα ήρθε με τη θαλαμηγού του ο Τζος 'Αλισταρ, για ν' άποχαιρέτησέ το πλήρωμα της «Νέας 'Ατλαντίδος». 'Ηταν σκυθρωπός και συλλογισμένος.

— 'Αν κάποιος από σάς μετάνοιασε, είναι καιρός ακόμη να φύγη, είπε στο Χάνσεν και τους συντρόφους του.

— 'Η φωνή του ήταν ξερή, παγερό σχεδόν. Είχε πη αυτά τα λόγια όνι από συμπτώσια, που η ψυχή του δε μπορούσε να τη νοιώσει, αλλά για να εξιλεωθή προκαταβολικά σε περίπτωση που τα πράγματα θα εξελίσσονταν άσχημα, όπως φοβόταν.

Δεν πήρε, ωστόσο, καμιά απάντησι από κείνους που τους έβλεπε κιόλας σά μελλοθανάτους.

— 'Ο Τζος 'Αλισταρ άνασκήκωσε τους ώμους του.

— 'Τό κάτω-κάτω, γάνει κανείς ό,τι έχει, σκέφτηκε. Αυτοί τη ζωή τους, εγώ τα εκατομμύρια μου.

— 'Η σκέψι αυτή έκανε τα χαρακτηριστικά του προσώπου του να ξεσφίχτούν. Πήγε κοντά στους άστροναύτες και τους έσφιξε το χέρι.

— Καλό ταξίδι, τους εύχθηκε. Θα είμαι πολύ εύτυχισμένος να σάς ξανασφίξω το χέρι, όταν θα ξαναγυρίσετε. 'Απ' αυτή τη στιγμή, ανήκετε στη «Νέα 'Ατλαντίδα». 'Η τύχη της θα είναι και δική σας.

Γύρισε κατόπιν στον 'Αππελ.

— Για ποτέ η έκκλινσι; τον ρώτησε.

— 'Οχι, ενωρίτερα από τις 4 κι' όχι άργότερα από τις 5, απάντησε ο 'Αγγλος. Δεν έχωμε λόγο να την έπιστεψώμε κι' ούτε να την καθυστερήσωμε.

— Θα μείνετε εδώ;

— Πρέπει, για να κάμω ώριμένες παρατηρήσεις. Θα παρακολουθώ την εκσφενδόνισι του πυραύλου από το παρατηρητήριο που έχω φτιάξει στην κορυφή του μικρού λόφου, που υψώνεται στη δυτική πλευρά της Ρούπα... Φαντάζομαι πώς τό θέαμα θα είναι υπέροχο. Μήπως θέλετε ναρβήτε μαζί μου;

— 'Οχι, απάντησε ο Τζος 'Αλισταρ. Προτιμώ να παρακολουθώ τό θέαμα από τη βεράντα του σπιτιού μου.

Ξαναφύγε σε λίγο με τη θαλαμηγού του.

— 'Ο Χάμφρεϋ 'Αππελ συνέχισε τις οδηγίες του προς τους άστροναύτες.

— Τό τράνταγμα κατά την έκκλινσι θα πρέπει να είναι πολύ δυνατό, τους είπε. 'Επειτα όλα θα ήρεμίσουν βαθμιαία. 'Η δεύτερη σοβαρή δοκιμασία θα είναι, ότι θα χάνετε σιγά-σιγά τό βάρος σας, 'Αλλ' έχετε προπονήθι αρκετά κι' η περιέργη ατμ' υναίσθησι δεν πρέπει να σας κάμει να χάσετε την ψυχραιμία σας...

Τα λόγια πάγωσαν, ξαφνικά, στα χείλη του.

— Ποιος βρίσκεται μέσα στον πύραυλο; ρώτησε.

— Όλοι γύρισαν τα κεφάλια τους προς τη «Νέα 'Ατλαντίδα». Μια άδουατη άνταυγια έβγαине από μικρά ανοίγματα, που βρίσκονταν στο κάτω μέρος του διαστημοπλοίου.

— Κάποιος είναι μέσα στο διαμέρισμα των μηχανών! είπε ο 'Αππελ, με πνιγμένη φωνή.

— 'Ελάτε μαζί μου! φώναξε ο Χάνσεν.

— Οι πέντε άστροναύτες, έτρεξαν άμέσως, σκαρφάλωσαν πάνω στον πύραυλο κι' έφτασαν στη μικρή πλατφόρμα. 'Ο 'Αππελ τους είδε σε λίγο να χάνονται στο έσωτερικό του διαστημοπλοίου.

Και, ξαφνικά, μια τρομακτική έκρηξι συγκλονισέ τό έδαφος. 'Ηταν σά χίλιοι κερανοί να είχαν έκρηξι μαζί. Τεράστιες φλόγες έσχιζαν τον αέρα. Οι έκρηξεις συνεχίζονταν με μικρότερη έντασι, ενώ ολόκληρο τό νησί τρανταζόταν από τη μια έκρηξι ως την άλλη.

— 'Η θαλαμηγού του Τζος 'Αλισταρ βρίσκονταν ακμή στα μισά της δια-

δρομής ανάμεσα στη Ρούπα και την 'Οκάρα. 'Ενα τεράστιο κύμα τη σήκωσε ξαφνικά σε ύψος πενήντα περίπου μέτρων, απ' όπου άρχισε κατόπιν να καταρραλλή μέσα σε μια ύψη άδυσσο... Όλοι όσοι βρίσκονταν πάνω στο πλοίο, τινάχτηκαν άμέσως δεξιά κι' άριστερά. Μερικοί από τους ναύτες, που δεν πρόφτασαν να κρατηθούν, έπεσαν στη θάλασσα. Άλλοι τραυματίσθηκαν, χτυπώντας πάνω στα σιδερένια κάγκελλα.

— 'Ο Τζος 'Αλισταρ είχε την καλή τύχη να πέση με τα μούτρα πάνω σ' ένα σωρό με σχοινιά. 'Ετσι, δεν έπαθε τίποτα άλλο εκτός από μερικά γρατζουνίσματα στο πρόσωπο και τα χέρια.

— 'Ο πλοίαρχος της θαλαμηγού είχε τινάχτη από τη γέφυρα στη θάλασσα. 'Αλλά κατάφερε να πιαστή από ένα σχοινί και ξανα ανέθηκε στο πλοίο.

— Τί έγινε; ρώτησε ο Τζος 'Αλισταρ.

— Κανείς δεν ξέρει, απάντησε ο πλοίαρχος. 'Αλλ' όλα καταστράφηκαν.

— Όλα;

— Κίτταξε ολόγυρα.

— Φοβάμαι πώς έπαθαν κάτι τα μάτια μου, είπε. Δε βλέπω τη Ρούπα...

— Δεν τη βλέπετε, γιατί η Ρούπα δεν υπάρχει πιά, απάντησε ο πλοίαρχος.

— Δεν υπάρχει;

— Εξαφανίστηκε κάτω από τα κύματα.

— 'Ο Τζος 'Αλισταρ πιάστηκε από τα κάγκελλα του καταστρώματος.

— Νομίζω πώς όνειρεύομαι, ψιθύρισε.

— Όλα έγιναν μέσα σ' ελάχιστα λεπτά, του εξήγησε ο πλοίαρχος. Τό νησί σκεπάστηκε ολόκληρο από φλόγες. 'Επειτα οι φλόγες έσβυσαν και στη θέση της Ρούπα δεν υπήρχε τίποτα πιά.

— Και τό διαστημοπλοίο;

— Ενώ οι έκρηξεις συνεχίζονταν, κάτι σά φωτεινό μετέωρο τινάχτηκε στον αέρα. 'Υποθέτω πώς θα ήταν η «Νέα 'Ατλαντίς».

— Και τί άπόγινε;

— Τό χάσαμε σε λίγο από τα μάτια μας.

— 'Ο Τζος 'Αλισταρ σήκωσε τα χέρια του προς τον ούρανο.

— Τρία εκατομμύρια δολάρια για ένα πυροτέχνημα! είπε. Νομίζω πώς πλήρωσα πολύ ακριβά την τρέλλα του 'Αππελ.

— Από τό μέρος της 'Οκάρα φάνηκαν κάμποσες βάρκες.

— Θα είναι οι έπιστήμονες κι' οι δημοσιογράφοι που ήρθαν για να παρακολουθήσουν τό υπέροχο θέαμα! είπε με πικρή ειρωνεία ο 'Αλισταρ.

Δεν είχε κάμει λάθος. Οι βάρκες περικύκλωσαν σε λίγο τη θαλαμηγού. 'Εκείνοι που βρίσκονταν μέσα σ' αυτές, ζητούσαν με άγωνία να πληροφορηθούν τί είχε συμβή. 'Από την 'Οκάρα είχαν δη την έκρηξι και τις φλόγες, αλλά δεν ήξεραν τίποτα άλλο. Ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος διαμαρτυρήθηκε έντονα, γιατί η εκσφενδόνισι του διαστημοπλοίου είχε γίνει πριν από την ώρισμένη ώρα.

— 'Ο σοφός 'Αππελ είχε φτιάξει τόσο τέλεια τη «Νέα 'Ατλαντίδα», που έφυγε μόνη της, απάντησε στον ίδιο ειρωνικό τόνο ο 'Αλισταρ.

— Κι' οι άστροναύτες;

— Δεν ξέρω αν την πρόλαβαν ή αν προτίμησαν να βουλιάζουν μαζί με τη Ρούπα.

— 'Η Ρούπα βουλιάξε;

— 'Ο Τζος 'Αλισταρ, αντί ν' απαντήση, έσκυψε πάνω από τα κάγκελλα τό καταστρώματος.

— 'Η κόρη μου είναι μαζί σας; ρώτησε.

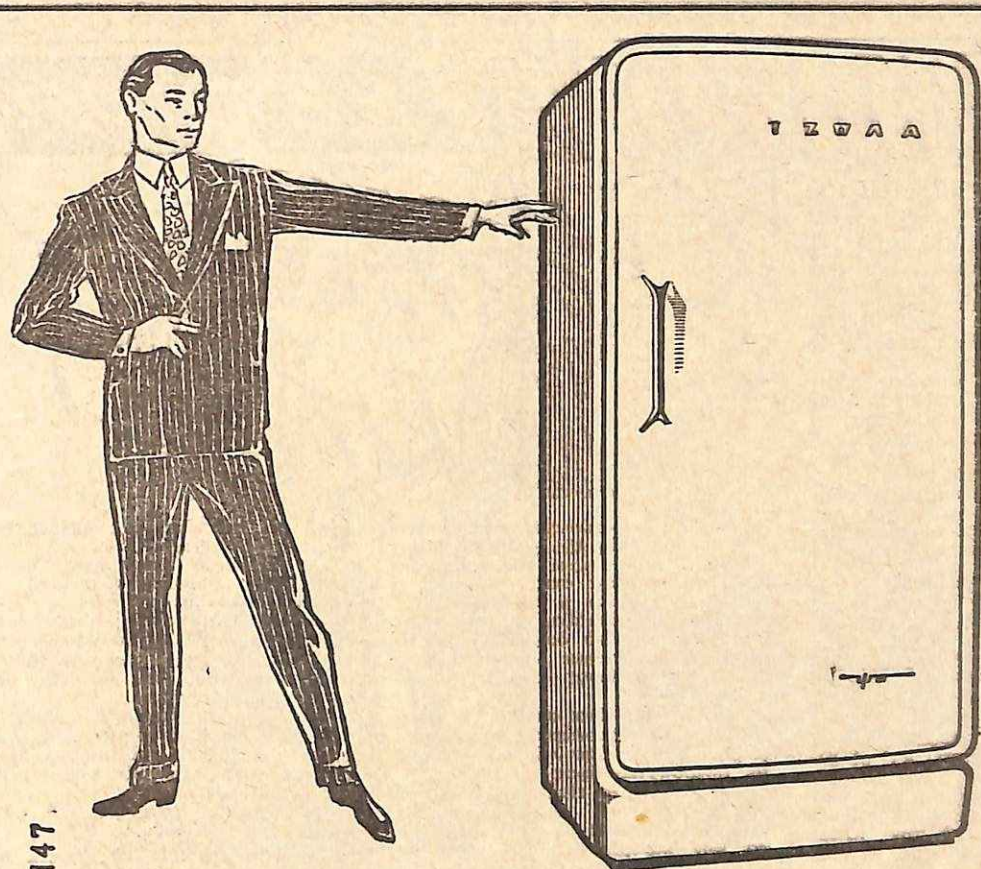
— 'Οχι, απάντησαν μαζί πολλές φωνές.

— Τόσο τό καλύτερο!

— Που είναι ο Χάμφρεϋ 'Αππελ; ρώτησε ο δόκτωρ Χέλμστεν, του Πανεπιστημίου του Παρίσι.

— 'Αν δε βρίσκεται στον ούρανο, θα χάθηκε σίγουρα κάτω από τα κύματα, για να κρύψη τη ντροπή του, απάντησε ο 'Αλισταρ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! 'Η συνέχεια...

ΣΤ/147

Κάθε
οικογενειάρχης
προτιμάει ψυγείο
ΙΖΟΛΑ

- Έγγυημένη ποιότης!
- Χαμηλή τιμή
- Προάσπις της υγείας
- Οικονομία στο σπίτι!

Η οικογένειά σας θα αγαπήση την
οικογένεια οικιακών συσκευών
της ΙΖΟΛΑ, γιατί σχεδιάστηκε για
να πραγματοποιήση τό όνειρο
μιας καλύτερης ζωής!

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Δεν τό γνωρίζατε;

Και συνεχίζετε κάθε μήνα να ταλαιπωρησθε με
άνθυγιεινές μεθόδους του παλιού καιρού;
Όταν όμως σκεφθήτε απλά και λογικά θα
άπαλλαγίτε εύκολα από κάθε ενόχληση...

Κάθε μήνα έμπιστευθήτε
στην **ΚΑΜΕΛΙΑ!**
Σας εξασφαλίζει υγεία,
άνεση, καθαριότητα και
όλα αυτά με **ΔΡΧ. 12.50**

Συναρπαστικό Ιπποτικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Ζεβάκο

Η ΑΜΑΖΩΝΑ ΚΕ ΤΟ ΘΟΥΜΑΔΙΝΙ

16ον
— 'Ο Ραγκαστέν! είπε
ο Σοριέντες, που έχασε
το χρώμα του.

— 'Η μικρή αυτή κο-
μωδία ήταν απαραίτητη για να σάς
αναγκάσω να ομολογήσετε την αλή-
θεια, απάντησε ο Ιππότης.

— 'Ο Σοριέντες κατάλαβε πώς ή-
ταν χαμένος. Τράβηξε αμέσως το
ζέφο του και φώναξε:

— Γαλλία και 'Ισπανία!
— Γαλλία και 'Ισπανία! ακού-
στηκαν φωνές από την αίθουσα.

Πολλοί από τους συνομηλότες εί-
χαν βγάλει επίσης τα ζέφη τους
κι' έτρεχαν προς το θρόνο.

— Άλλα, την ίδια στιγμή, άνοιξαν
οι πόρτες και δύο φάλαγγες από
βασιλικούς σωματοφύλακες μπήκαν
μέσα στην αίθουσα με γυμνά τα
ζέφη.

Και τότε έγινε το θαύμα. 'Ο βα-
σιλιάς 'Ερρίκος 3ος σηκώθηκε από
το θρόνο του, γεμάτος δύναμη και
ζωή.

— Συλλάβετε το δούκα ντε Σο-
ριέντες και τους άλλους συνομη-
λές! πρόσταξε τους σωματοφύλα-
κες.

— 'Ο Σοριέντες δεν προσπάθησε να
φέρει καμιά αντίσταση. Κι' οι άλ-
λοι συνομηλότες, που είχαν τολμή-
σει να βγάλουν τα ζέφη τους και
να ζητωκραύγουν υπέρ της ενό-
σας της Γαλλίας με την 'Ισπα-
νία, αναγκάστηκαν επίσης να πα-
ραδοθούν.

— 'Ο 'Ερρίκος 3ος γύρισε στο
γκίζι.

— 'Εξάδελφέ μου, του είπε ει-
ρωνικά, η στιγμή είναι κατάλλη-
λη για να ζητωκραυγάτε υπέρ
του βασιλιά σας. Δεν ξεχνάω, ότι
είσαστε το στρίγγιμα του θρόνου
μου.

— Ζήτω ο βασιλιάς 'Ερρίκος ο
3ος! φώναξε ο Γκίζης μ' όλη του
τη δύναμη, ευχαριστημένος γιατί
είχε γλυτώσει τόσο φθνή.

— Ζήτω ο βασιλιάς 'Ερρίκος ο
3ος! φώναξαν κι' οι άλλοι ευγε-
νείς, που βρίσκονταν μέσα στην
αίθουσα.

— Κύριοι, είπε ο βασιλιάς, ή-
ξερα από καιρό, ότι ο δούκας ντε
Σοριέντες ήθελε να με δηλητηριά-
ση με τη βοήθεια του Πινάκλ. Άλλ'
είχα την ευτυχία να βρω στον Ιπ-
πότη ντε Ραγκαστέν ένα ισχυρό
στρίγγιμα. 'Ο Ιππότης κατόρθωσε
ν' αντικαθίσει με νερό το δηλητή-
ριο, που υπήρχε μέσα στα μπου-
καλάκια, τα οποία μου έδινε ο έ-
νοχος Πινάκλ, λέγοντάς μου, ότι
έπρόκειτο για ναυαγοπλοϊκό φάρμα-
κο. Άρχισα να δαυνούμαι να ήμυ-
κρίνωμαι τον ένοχο, για ν' α-
φίσω τους συνομηλότες να προχωρή-
σουν ως το τέλος. Και το τέλος
το είδατε. Οι συνομηλότες, νομίζον-
τας, ότι θα πέθαιναν, προδόθηκαν
μόνο τους.

Ζωηρές ζητωκραυγές ακούστηκαν
μέσα στην αίθουσα. Κι' εκείνος
που ζητωκραύγαζε περισσότερο ή-
ταν ο δούκας της Γκίζης.

— Άλλα, ξαφνικά, ο βασιλιάς γύ-
ρισε προς το μέρος του.

— 'Εξάδελφέ μου, του είπε, κου-
ραστήκατε πολύ τον τελευταίο και-
ρό, για να... σπαρτίσετε το θρόνο
μου. Γι' αυτό, νομίζω πως είναι
ανάγκη να ξεκουραστήτε. Σας πα-
ρακαλώ, λοιπόν, να φύγετε αύριο
το πρωί για τα κτήματά σας στη
Λωρραίνη. Κι' επειδή ενδιαφέρο-
μαι για την υγεία σας, σας απα-
γορεύω να φύγετε από εκεί χωρίς
την άδειά μου...

— 'Ο Γκίζης κατάλαβε, ότι ο βα-
σιλιάς ήξερε τα πάντα. Και δεν
τόλμησε να πει τίποτα.

— 'Ο βασιλιάς κατέβηκε κατόπιν
από το θρόνο του και πήγε κοντά
στη δούκισσα ντε Σοριέντες και
την αδελφή της.

— Γιατί από σάς είναι η ένο-
χος; ρώτησε.

— Οι δύο αδελφές έμειναν ένοχες.

— Άς τελειώνουμε, είπε ο βα-
σιλιάς. Να έλθω εδώ ο δήμιος Τορ-
νεμπίζ... Αυτός έχει τον τρόπο να
λύση τη γλώσσα σας.

— Εγώ είμαι η ένοχος.

— Ήταν η 'Ερμόδα, που φορούσε
στο χέρι της το δαχτυλίδι με το
ρουμπίνι σε σχήμα ρομβίου.

— 'Επί τέλους! είπε ο Ραγκα-
στέν.

— Άλλα, την ίδια στιγμή, η άλλη
αδελφή, η Λεονώρα, προχώρησε
μπροστά στο βασιλιά και φώναξε
με υπερποττικό ύφος:

— 'Η ένοχος είμαι εγώ! Πάρτε
το κεφάλι μου! Είναι δικαίωμά
σας, αφού έχασα το παιχνίδι... Άλ-
λά μην περιμένετε από μένα να
σας ζητήσω χάρη. Θέλω κι' επι-
δώξα το θανάτο σας. 'Εγώ όργα-
νισσα τα πάντα... 'Ο Σοριέντες κι'
ο Πινάκλ ήταν άλλα όργανα στα
χέρια μου.

— 'Η γλώσσα αυτή δείχνει κα-
θαρά ποιά είναι η πραγματική έ-
νοχος, είπε ο βασιλιάς. Δε χωράει
πιά καμιά αμφιβολία.

— 'Η Ρολάνδη έτρεξε τότε να πέση
στα πόδια του βασιλιά.

— Μεγαλειότατε, είπε, σάς Ι-
κετεύω να χαρίσετε τη ζωή σ' αυ-
τή, τη δυστυχισμένη.

— 'Ο 'Ερρίκος 3ος την έπιασε από
το χέρι και την άγγαξε να ση-
καθεί.

— Όραία μου εξάδελφε, απάν-
τησε, δε μπορώ να σας άρνθω τα
χάρη, που μου ζητάτε. 'Η γυναικά

αυτή θα τελειώσει τις ημέρες της
σ' ένα μοναστήρι.

— 'Η 'Ερμόδα, που ήταν πάντα
γονατιστή, σύρθηκε τότε στα πό-
δια του βασιλιά.

— Μεγαλειότατε, παρακάλεσε,
καμείτε μου τη χάρη να μου επιτρέ-
ψετε να συνοδεύσω την αδελφή μου
στο μοναστήρι, που θα της όρι-
σετε για διαμονή.

— Έστω, απάντησε ο βασιλι-
άς. Θα γίνη η επιθυμία σας. Μου
σάσατε τη ζωή. Δε μπορώ, λοι-
πόν, να σας άρνθω την πρώτη
χάρη που μου ζητάτε.

— 'Η 'Ερμόδα σηκώθηκε και πήγε
κοντά στη Ρολάνδη.

— Σας εύχομαι να ζήσετε ευ-
τυχισμένα μαζί με τον άνθρωπο που
αγαπάτε, είπε. Θα βρήτε στο δια-
μέρισμά μου άνεπαφο το μερίδιο
από την περιουσία σας, που μου
είχε δώσει η αδελφή μου. Θα βρή-
τε επίσης εκεί διάφορα έγγραφα,
που σας αφορούν.

— 'Η Ρολάνδη την έσφιξε στην άγ-
καλιά της.

— Μείνετε μαζί μας, την πα-
ρακάλεσε. Θα είσατε η μεγαλύτε-
ρη αδελφή μου... Δεν ξεχνάω, ότι
ο Ιππότης ντε Ραγκαστέν κι' εγώ
σας χρωστάμε τη ζωή.

— 'Η 'Ερμόδα έδειξε την αδελφή
της.

— Όρκίσθηκα να μη την άφισω
ποτέ, απάντησε. Και τώρα, η πα-
ρουσία μου κοντά της είναι πιο
απαραίτητη από κάθε άλλη φορά.

— 'Ο βασιλιάς ξαναβρόνθε τα σκα-
λοπάτια του θρόνου του.

Κύριοι, είπε με ήπια φωνή,
σας παρουσιάζω τον Ιππότη ντε
Ραγκαστέν, κόμητα ντε Περινιάν,
που σε λίγο θα γίνη πρίγκιπας
ντε Μονκαπέ. Σας παρακαλώ να
τον αγαπάτε για το γαμήρι μου
και να μην ξεχνάτε ότι, αν είμαι
άκόμη ζωντανός, το χρωστάω σ'
αυτόν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

— 'Ο γάμος της Ρολάνδης με το
Ραγκαστέν, που ο βασιλιάς τον
ανακηρύξε πρίγκιπα του Μονκαπέ,
έγινε έπειτα από μερικές ημέρες
στην εκκλησία του 'Αγίου Γερμα-
νού, με εξαιρετική μεγαλοπρέπεια.
— 'Ο ίδιος ο 'Ερρίκος ο 3ος παρίσταν-
το αυτόν με ολόκληρη την αυλή
του.

Την άλλη μέρα, έγιναν τρεις άλ-
λοι γάμοι: του Περών με την ένο-
χη Ζαφίρ, του Μαρασκάν με τη
γιορτενική Μπερκαγιότ και του
Ζαν Γκερεν με την αγαπημένη του
Λολίτα. Είναι περριτό να πούμε,
ότι στο μεταξύ είχε αναπτυχθεί ένα
τρύφερο αίσθημα άνομιαν στους
δύο πιστούς συντρόφους του Ραγ-
καστέν και τις δύο ακολουθίες της
πρίγκιπισσας Ρολάνδης. Και τα
τρία ζευγάρια έμειναν στην υπρη-
σία τους κι' έζησαν ευτυχισμένα
κοντά τους.

— 'Ο Σοριέντες, όπως θυμούνται
οι αναγνώστες μας, είχε παρουσι-
ρει στα φιλόδοξα σχέδιά του το
βασιλιά της 'Ισπανίας. 'Αλλ' η
συμμορία του ήταν ολόφανερα κι'
ο Φιλίππος 2ος, για να μην έκτε-
υη, βιάστηκε να τον άποκηρύξη.

— Από τ' άλλο μέρος, το Παρλαμεν-
το των Παρισίων έκρινε, ότι ο 'Ι-
σπανός ευατηρήσης, που είχε οί-
κειοποιήσει την περιουσία και τα
δικαιώματα των πρίγκιπων ντε
Μονκαπέ, δηλαδή υπήκοο του γαλ-
λικού στέμματος, υπαγόταν στη
δικαιοσύνη των γαλλικών δικαστη-
ρίων, όπως κάθε άλλος υπήκοος
του βασιλιά της Γαλλίας. 'Ο Φί-
λιππος ο 2ος της 'Ισπανίας δέ-
διαμαρτυρήθηκε, βεβαίως, γι' αυτό
το χαρακτηρισμό, κάνοντας τη σκε-
ψη πως ήταν προτιμότερο να ση-
πύση. 'Ετσι, ο Σοριέντες παρα-
πεμφθηκε σε ειδικό δικαστήριο, που
τον καταδίκασε στην ποινή των
πατοκτόνων. Την όρισμένη ημέρα,
ο δήμιος Τορνεμπίζ τον έκοψε πρώ-
τα το δεξί χέρι στην πλατεία της
Γκρένης και κατόπιν τον άποκεφα-
λίσε.

— 'Ο Πινάκλ καταδικάστηκε επίσης
σε θάνατο. Άλλ' όπως δεν ήταν
ευπαθήρος, ο δήμιος τον κρέμασε
στο Μονακόν. Το πτώμα του έμ-
εινε επί πολλές ημέρες εκεί, ώ-
που τα όρνια δεν άφισαν τίποτ'
άλλο εκτός από το σκελετό.

— Ένα πρωί, ύστερα από μερικές
ημέρες, η 'Ερμόδα, ντυμένη δόμνα-
ρα, έφτασε στο μέγαρο του Ραγκα-
στέν και της Ρολάνδης.

— 'Η αδελφή μου, είπε, τιμώ-
ρησε μόνη της τον εαυτό της.

— Πραγματικά, η Λεονώρα, που ή-
ξερε ποιά τύχη την περιέμενε, είχε
πίτη ένα δραστήριο δηλητήριο, που
της έδωσε άκρια για το θάνατο.

— Είσατε τώρα μόνη στον κό-
σμο, είπε η Ρολάνδη στην 'Ερμό-
δα. Πάγω, λοιπόν, το θάρος να
σας παρακαλέσω να μείνετε στο
σπίτι μου. Για μένα και για τον
άντρα μου θα είσατε η μεγαλύ-
τερη αδελφή μας. Δεν ξεχνάω, ότι
σε σας χρωστάω τη ζωή μας.

— 'Η 'Ερμόδα δέχτηκε τη φιλοξενία
τους κι' έμεινε κοντά τους. Άλλα
τα πρόσφατα γεγονότα είχαν γε-
μάσει ένα πάγκο, που έβγαζε
μυαλί της. 'Ετσι, έπειτα από με-
ρικούς μήνες, άποτραβήχτηκε στο
μοναστήρι της Μονιμόρτης, που
είναι άργότερα ήρωισμένη του.

— ΤΕΛΟΣ

Κουβέντες της Πιάτσας

Πλούσια έλენ

— Άσυγκράτητη η Λολάτα Ξεμπουκάρει στην πιάτσα
με μαλλί σε σχήμα... μάπας, με φρεσκορίμα στη φάτσα
κι' έχει άρκισει η φαντασμένη να μιλήν, αυτές τις μέρες,
για ξεφάντωμα γενναίο και για φίνες 'κρουαζιέρες!

— Για το Πάσχα κάνει λόγος κι' ακατάπαυστα μιλά
νι' ανοιξιάτικα μοντέλλα, για φορέματα καλά,
σουζιτά νι' αυνά της ώρας, για σαλοποικιλίες
για τσουρέκια, μαγειρίτσες και για σουβλές κι' όδεσίες!

— 'Ο, τι φτάνει στο μυαλό της κι' ότι έχει άκουστα
το φερβίο σε γνωστούς της και άγνωστους της μπροστά
κι' έπειδή έχει τη γνώμη πως ο κόσμος την πιστεύει,
σάν νωπότερος Πλάτος, με λιμά τόν... πιατεύει!

— Ξελιγώνει και μπαφιάζει, μ' άλλα λόγια, τους ανθρώπους
με Λουτράκια, 'Ολυμπίες, με Δελφούς κι' Άνιους Τόπους
και σε μέρες που ο κόσμος την Άνάστασι προσμένει
τον ταραίζει στη μπαρούφα και στη λιμα τόν... πεθαίνει!

— Όσο, λέει, από παραδες, δε σκοτίζεται πολύ,
γιατί έχει έναν πατέρα μερακλή και παρallah,
που να το εισόδημά του άπ' τα πρώτα το 'πιδ πρώτο)
και που το επάγγελμά του στην
(Αθήνα 'κάνει κρότο)!

— Κι' έννοει πως ο μπαμπάς της,
(που σου λέει η σουρλουλού,
ότι μέσα στην Αθήνα κάνει κρότο
(πρό πολλού,
περιμένει αυτές τις μέρες να νοι-
κιάσει ένα πάγκο,
να πουλήσιν βαρελά και να βγά-
ναι μισή της. 'Ετσι, έπειτα από με-
ρικούς μήνες, άποτραβήχτηκε στο
μοναστήρι της Μονιμόρτης, που
είναι άργότερα ήρωισμένη του.

— Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

— ΧΟΣ; ρώτησε.

— Οι δύο αδελφές έμειναν ένοχες.

Ο ΚΛΕΩΝ σημειώνει σταθμό στην ιστορία της
'Αθηναϊκής Δημοκρατίας. Με την εμφάνισή
του στην πολιτική αρχίζει η παρακμή της μεγά-
λης θαλασσοκρατίας. 'Ηγής ο άρχηγός
σχολής των δημογώνων, που κατέλαβε τη στάση
του αθηναϊκού πολιτεύματος και κατέστρεψε τη
δημοκρατία. 'Ο πολιτικός κυνισμός του ξεπερνά-
σε κάθε όριο. Διεκήρυξε ότι καλλίτερα κυβερ-
νούν οι μετρίοιτες από τους άριστους, ύπονο-
ώντας τον Περικλή. Και έν όνόματι του αξίωμα-
τος αυτού δε δίσταζε να μεταχειρίζεται κάθε μέ-
σο για ν' άνεβεί στην έξουσία τη δική του με-
τρίότητα παραβιάζοντας μετέωλα έθνη. Και
Και βρόθηκε αντιμέτωπος δύο έπιφανών. Στην
αρχή του Περικλή και κατόπιν του Νικία. Το πε-
ρίεργό μάλιστα είναι πως ο αθηναϊκός λαός τον
άκολουθούσε στους πολιτικούς του σαλαβορι-
σμούς, έλλοτε από συμφέρον και συχνά για να
γυλάση με το φανακλά αυτό δημογώνω. 'Η ά-
κρατη δημοκρατία που είχε επιβλήθει το τέλος του
5ου π.Χ. αιώνα πλήρωνε τις αδυναμίες της...

— 'Ο πατέρας του Κλέωνος ήταν βυροδέψης. Και
ο γυιός στην αρχή άφολούθησε το επάγγελμα του
πατέρα του προτού ν' άναμνηχθί στην πολιτική.
'Η πρώτη εμφάνισή του Κλέωνος στην 'Εκκλησία
του Δήμου έγινε όταν άκόμα ο Περικλής ήταν πο-
λιτικός παγκύριος και κυβερνούσε την αθηναϊκή
πολιτεία με τέτοιο τρόπο, ώστε ο Θουκυδίδης να
γράφει για το αθηναϊκό πολίτευμα 'ότι κατ' έ-
νομα η τοιαύτη διοίκηση έλέγετο δημοκρατία και
πραγματικά ήταν η έξουσία που συγκέντρωνε
ο πρώτος άνήρ. 'Ο Κλέων παρουσιάστηκε τότε ως
πρόμαχος της άπεριόριστης δημοκρατίας. 'Η συγ-
κέντρωση της έξουσίας στα χέρια του Περικλή τη
χαρακτηρίζει ως νοθεία του δημοκρατικού πολιτεύ-
ματος και στην 'Εκκλησία του Δήμου έδωσε πυ-
ρινους λόγους εναντίον του μεγάλου πολιτικού.
'Ο αθηναϊκός λαός διασκεδάσε άκούοντας το φω-
νακλά αυτόν βυροδέψης, χωρίς να τον παίρνει και
στα σοβαρά. 'Ο Κλέων όμως δεν άπελπίστηκε.
Βρήκε καινούργιο θέμα δημογώνιας.

Την άρχή έκλειν οι φιλόσοφοι είχαν πληθύει
στην Αθήνα. 'Η πάλι των φράτων έννοουσαν την
άναμνηχθί της φιλοσοφίας. Στους συντηρητικούς
δύοις 'Αθηναίους, που πολλοί ήταν και άγνώμοι-
τοι, δεν άρεσαν οι νέες θεωρίες των φιλοσόφων.

Ο ΚΛΕΩΝ

Ήταν ο μεγαλύτερος άπ' τους δημαγωγούς

— 'Ετσι ο Κλέων κατόρθωσε να γίνη δημοτικώτα-
τος στον αθηναϊκό όχλο.
— Έπρεπε όμως να βροδοφάρ. Άλλα ο δημα-
γωγός είχε έτοιμη τη λίστα: Θα τα πλήρωναν οι
σύνεμοι, αδειάζοντας κατά 150 τάλανα την ή-
δη βαρυστά εισφορά τους προς την Αθήνα. Το
μέτρο ήταν άντικοινομικό και άψυχολόγητο. 'Η
περίοδος άκείνη ήταν κρίσιμη για την Αθηναϊκή
Πολιτεία. 'Ο Πελοποννησιακός πόλεμος έξακο-
λουδούσε και η Αθήνα είχε άπλυτη ανάγκη από
τη συμπάρταση των συμμάχων της. Με τη νέα
φορολογία όχι μόνο προκάλεσε την αντίδραση και
τη δυσφορία των συμμάχικών πόλεων, αλλά πο-
λές από αυτές έσηκώθηκαν σε επανδύσεις και
δημιούργησαν ένα δεύτερο έσωτερικό μέτωπο, που
κλονισε άνεπαύρτως την Αθηναϊκή Δημοκρατία
σε μία κρίσιμη περίοδο της ιστορίας της.

— Πρώτη επαναστάση η Μυτιλήνη το 427 π.Χ.
'Ο Κλέων πρότεινε να λάβουν σκληρότητα μέτρα
εναντίον των άπιστοτών, για να περιοφουρήσουν
το κύρος της Αθηναϊκής Πολιτείας και να προ-
καλέσουν συγχρόνως και τους άλλους συμμά-
χους. Ζήτησε να εκστρατεύσουν εναντίον της Μυ-
τιλήνης και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω της δημοκρατίας μας είναι η εύημερία
πάλιν και να σφάξουν όλους τους κατοίκους
που θα μπορούσαν να φέρουν όπλα, κάνοντας τους
υπόλοιπους δούλους. Την πρώτη ημέρα της συζή-
τησης η 'Εκκλησία του Δήμου φανόταν προση-
νατολισμένη με την πρόταση του Κλέωνος. Άλλα
την επομένη άρχισαν να έπικρατούν οι μετριοπα-
θέστεροι. 'Ο Διοδότος, άμφιος του Νικία, έδει-
ξε στους Αθηναίους ότι δεν έπρεπε να δα-
ναωθούν άδούοι και ένογοι μαζί (δεν πρέπει να
ναταθούν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
καταστρέφωμεν έλληνας πολείς, τους είπατε. Το
θέλω

ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

στην εσωτερική σκλαβιά...
ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τ. ΑΝΔΡ. ΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΓΑ ΔΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

...του ΙΕ συνιστάται μετά τη λειτουργία της Κυ-
ριακής του Πάσχα να προσφέρει ο βασιλιάς στους
αυλικούς του ως δώρο, έπιχρυσά αυγά, κατα-
σκευασμένα γι' αυτό το λόγο.

ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

И КАТАРАМЕНН

~~~~~

στην Ασία με πλοῦσια σφά. ἡ ψευδὴ εἰ-
γε πάρει τὴν ἀδεία της κι' ἦταν ἐλεύθερη. Ἡ

EUTYCHIA PAPAGIANN

Τώρα!

Μπορείς ν' απολαύσης τή μπύρα σου
καὶ σὲ μπουκάλι ΕΝΟΣ ποτηριού

Συχνά θέλεις νά απολαύσης ένα ποτήρι μπύρα. Τό στερείσαι όμως γιατί δέν θέλεις νά πληρώσης 2 ποτήρια πού περιέχει τό μεγάλο μπουκάλι γιά νά πihς μόνο ένα ποτήρι. Ή καινούργια μπύρα ΜΑΜΟΣ σού προσφέρεται τώρα καὶ σὲ μικρό μπουκάλι τοῦ ἑνός ποτηριού, γιά τήν ἀπόλαυσι καὶ τό συμφέρον σου.

ΜΑΜΟΣ
ΥΠΕΡΟΧΗ ΜΠΥΡΑ ΠΑΤΡΩΝ

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Είσελθὺν ἐν τῷ Κολοκάρινῳ Ἀθῶν-Εὐρυφύδῳ-Βαλκωνίων-Σιδηροστ.

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 26) τὴν καινούργια αἰσθηματικὴ σειρά τοῦ

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΕΡΗΜΙΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Εἶναι οἱ μελαγχολικὲς ἱστορίες ἀνθρώπων — εἴτε γυναικῶν, εἴτε ἀνδρῶν — πού τοὺς πληγώνει ἡ ζωὴ μὲ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτα καὶ τοὺς ἀνάγκασε νά πάνε νά κρύβουνε τίς πληγές τοὺς μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον... Κι' ἐκεῖ, σὲ μακρινές κι' ἀγνοεσ ἐρημιές, τριγυρισμένοι ἀπὸ τὴν ἀγρία φύσι μὲ τίς καλῶσύνες τῆς καὶ τίς κακίες τῆς — τίς χρυσογάλλες λιακάδες τῆς, ἢ τίς γκρίζες καταγίδες τῆς — οἱ ἐρημίτες τοῦ ἔρωτα προσπαθοῦνε νά ξεχάσουνε τίς πικρές ἀφορμές πού τοὺς ἀναγκάσανε νά ἀπαρνηθοῦνε τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους...

***

Τὴ σειρά (σελ. 23) ἀπὸ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες ἑνὸς νέου οπαδοῦ τοῦ τύπου τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

ΣΠΥΡ. ΔΕΜΕΝΕΓΑ

ΚΟΥΛΑ, Η ΚΑΤΑΦΕΡΤΖΟΥ!

Πρόκειται γιά μιὰ πολυμήχανη καὶ καταπληκτικὴ γυναικὴ πού μὲ τὴν πονηρίαν τῆς καὶ τὴν καπατωσύνῃ τῆς καταφέρνει πάντα νά τὰ θνάζῃ πέρα καὶ στὴν πῶ δύσκολες καταστάσεις. Θαρραλέα μαχητικὴ ὡστὴ κάλτσα τοῦ διαβόλου, μαγνοβράρει μὲ τὸση μαεστρία τὰ πράγματα, ὥστε δίκαια νά θεωρῆται ὡς ἡ μεγαλύτερη... καταφερτζοῦ τῆς ἐποχῆς μας.

***

Τὸ νέο συναρπαστικὸ ἀστρηνωμικὸ μυθιστόρημα (σελ. 75) τοῦ δημοφιλούς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΣ'ΙΜΣ ΤΖΣ'ΙΖ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ "ΤΑΞΙ-ΓΚΕΡΛ"

Γυρίζοντας στὴν Ἀγγλία, ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Χάρμας σκεπτεῖ ν' ἀναγενοῖ ἕνα προπολεμικὸ εἰδωλλεῖο τοῦ μὲ μιὰ διωροφη Λονδρέζα. Ὄταν όμως ὦταν στὸ σπῆτι τῆς, τὴ βρίσκει νεκρή. Ὅλα δείχνουν πῶς αὐτοκτόνησε. Ἀλλ' ὁ Χάρμας ἔχει σοβαροὺς λόγους νά μὴν τὸ πιστεύῃ καὶ προσπαθώντας νά λύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον, κινδυνεύει νά ἐνοχοποιηθῇ γιά μιὰ σειρά ἀπὸ δολοφονίες. Εἶχε δίκην Λοιπὸν ὁ φίλος τοῦ Κόρινθου, ὁ ἐπὶ-θεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γουόρντ, πού τὸν εἶχε συστήσει ἔντονα νά μὴν ἀνακατεῖται σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ ὑπόθεσι. Γιατί ὅραγε; Ἡ ἀπάντησι βρίσκεται στὴν ἀπότομη κι' ἐντελὴς ἀπροσδόκητη ἐξήγησι τοῦ μυθιστορίου.

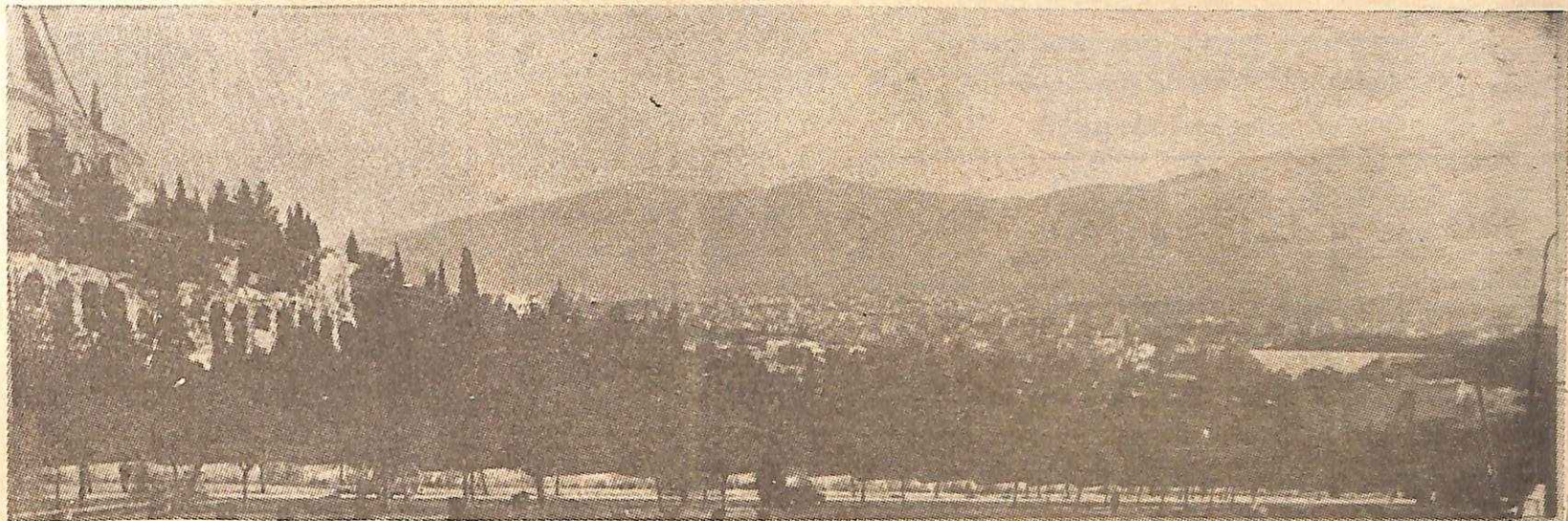
***

Καὶ τὴν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέροντος νέα σειρά ἱστορικῶν σημειωμάτων (σελ. 43) τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Στὴν παρακμὴ τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας

Πρόκειται γιά τίς βιογραφίες τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας, πού ἔδρασαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Περικλῆ ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεν. Ἀλεξάνδρου. Ὅλα τὰ γεγονότα, πού ὡδήγησαν στὴν παρακμὴ τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράσι τοῦ Κλέωνος, τοῦ Νικία, τοῦ Ἀλκιβιάδου, τῶν Τριάκοντα Τυράννων, τοῦ Θρασυβούλου, τοῦ Φωκίωνος, τοῦ Ίφικράτη, τοῦ Δημοσθένει, τοῦ Ἀλοχίν κ. ἄ.

Μιά ἀποψὶ τοῦ Ὑμηττοῦ ἀπὸ τὸ χῶρον τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ Ὑμηττός

Ἀθηναϊκὲς παραδόσεις γιά τίς Νεραίδες καὶ τὸ λιοντάρι τοῦ

ὀπηρετοῦσαν στὰ Λουτρά, φρόντιζαν νά πλένουν καθαρά-καθαρά ὅλες τίς γούρνες καὶ τίς καζάνες, ἀνοιγνόντες τὴν βρύση, γέμιζαν μὲ νερὸ κρυστάλινο καὶ πεντακάθαρο τὴν πῶ μεγάλη γούρνα κι' ἀφῆναν πάνω στὰ μάρμαρα ἀφῆναν τὰ σῖα, γιά νά λουστοῦν οἱ Νεραίδες.

Νεραίδες κατοικοῦσαν καὶ στὸ Κακὸρεμμα κι' αὐτὲς ὁ λαὸς τῆς θεωροῦσε «ἀδελφάδες» τοῦ Μεγάλου Ἀ. Λεκάτρου. Ὅποιος περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ ἐκεῖ, τοῦ ῥίχνανε σωροὺς τίς πέτρες, μὰ ἀπὸ τίς πετρίδες αὐτὲς κανένας δὲν πάθαινε τίποτα. Ἀπὸ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας μὰς παραδίδεται, ὅτι ἔγινε τὸ παρακάτω περιστατικόν:

Ἐνα καλοκαίρι ἦσαν κἀμια πολὺ κι' ἕνας κυνηγὸς — Ρόζη τὸν λέγανε — πολὺ ὀμορφὸ παλληκάρι, κάψωνε καὶ πῆγε καὶ κάθισε κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δεντρί, στὸ Κακὸρεμμα. Καθὼς ἀκουμποῦσε στὸν κορμὸ τοῦ μισοεμπλαμένου, ἀκούσε ἀπὸ ἀλλόγητα νὰ παίζουνε διάφορα παιχνίδια, σὰ βιολιά, σὰ λαούτα... Σηκώθηκε τότε νά πάῃ νά δῇ πού παίζουνε τὰ ὄργανα καὶ ἔαφνον εἶδε ἐκεῖ ἕνα ἀνεμυστρόβιλο νά σπικνέται, νά τὸν ἀρπάζει καὶ νά τὸν χορεύει, χωρὶς νά βελη... Καὶ τὰ ὄργανα πάντα παίζανε κι' ἀκούγε σύγκαιρα καὶ ὀμιλίες σιγανές, χωρὶς νά καταλαβαῖν τίποτα.

Ἐκεῖ πού τὸν γύριζε γύρω-γύρω, βρέθηκε πάνω σ' ἕνα μεγάλο δεντρί καὶ καθὼς ἦσαν νιφάλοισιν (ἐσλαμμένον) τὸν ἔριζαν οἱ Νεραίδες σ' ἕνα δόλοχρον στρώμα, πού ἦταν πάνω στὸ δεντρί καὶ τὸν κρατῆσαν ἐκεῖ ὀκτὼ μερὸνυχια καὶ, σὰ νά ἦσαν δεινότες, δὲ μπορούσε νά φύγῃ. Τὴν ἄλλη μέρα, ἔαφνον, βρέθηκε ἕλθεθερος καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα, μὰ ἔκανε σὰ σαστισμένος. Οἱ Νεραίδες τὸν εἶχαν ἀφίσει κατὰκοπὸ καὶ κατὰκουραμμένο, νηστικὸ καὶ δυσχερὲς νο... Ὑστερὰ ἀπὸ κάμποσες μέρες, καὶ ἀφοῦ τὸν διαβάσανε καὶ στὴν ἀκλήρεια, ἦρθε εὖν σὺγκλα τὸν καὶ τοὺς τὰ εἶπε: «Διὰ... Ἀπὸ τότε δὲν ἐξαπῆγε κυνήγι».

Ὅταν κανένας μπορέσῃ κι' ἀρπάξῃ τὸν πέλο τοῦ Νεραΐδας — πράγμα πού δὲν μπορεῖ νά τὸ πετύχῃ ὁ νῆος κι' ὁράτος κυνήγας Ρόζης — τότε ἐκεῖνη τὸν ἀκολουθεῖ πιστὰ καὶ ὀπαύουσα, ἔχοντας χάσει κάθε ὑπερηφανία τῆς δυνάμει. Ἐνῶς ἄλλος νεὸς, όμως, πέτυχε ν' ἀρπάξῃ μιὰς Νεραΐδας τὸ πέλο, ἀπὸ αὐτὲς πού

κάποια μέρα τὸν εἶχανε κυκλώσει, χορεύοντας γύρω τοῦ. Τότε οἱ ἄλλες ἔγιναν ἀφαντες, γάθησαν ἀπὸ μπροστὰ τοῦ, ἐκεῖνη όμως πού τῆς εἶχε παρμένο τὸν πέλο, τὸν ἀκολούθησε ἀφῆνη καὶ γυμνὴ ὡς τὸ σπῆτι τοῦ. Ἐξῆς μαζί τοῦ ἔπτα χρόνια κι' ἔκαμε καὶ πέντε παιδιά. Ἀλλὰ, κάποια μέρα, ἡ Νεραΐδα-γυναικὴ τοῦ ἔβγαξε στὰ βάθη ἑνὸς ῥυλίνου μπασούλου, ὅπου μέσα ἦταν πολλὰ ρούχα στίβου. Ἐκεῖνη, πού ὁ ἀντὴρ τῆς δὲν τὴν ἀφῆνε ποτὲ νά τὸ ἀνοίξῃ καὶ νά τὰ βάλῃ σὰ μιὰ τάξι. Ἐκεῖ μέσα, λοιπὸν, κάτω-κάτω, βῆκε κρυμμένο τὸ πέλο, πού τῆς εἶχε ἀρπάξει ἐκεῖνος. Τότε ἐμέσως τὸ φορέσε κι' ἔγινε ἀφαντῆς...

Κατὰ τὴν παράδοσι, ἀπὸ γάμο Νεραΐδας μὲ κοινὸ θνητὸν κατὰγεται καὶ ἡ οἰκονομία Βρετῶν ἀπὸ τὸ Μενιδί.

Στὴν «Ἀναδρομὴν» τοῦ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, βρισκῶν καὶ τὰ παρακάτω πᾶρα πολὺ ἐνδιαφέροντα: «Εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῶν Ἀμπελοκήπων, παραδίδεται ἀρχαίῃ ὁδῇ, πῶς ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ κερδίζοντες λουόμενους εἰς τὸ ὕδωρ Νεραΐδας, ὅπου νῦν τινὸς νυμφευθέντος αὐτὴν, μὴ τεκνοποιήσαντες ὅμως, καθότι μετὰ τὴν ἀπό τοῦ γάμου τῆς ἡμέρας, ἀπῆλθον διὰ θαλασσοῦ καὶ παρακλήσαντες τὸν σύζυγόν τῆς, ἔλαβον τὸ κρηδεῖον τῆς καὶ ἐγένετο ἀφαντῆς. Ἐὰν αἱ Νηρηίδες ἦσαν Καλοκυράδες, ὁ τοῦ μῆτρός τοῦ ἀνιψιότερον θὰ ἐτυλολοτοῦν».

Κατὰ τὰς παραδόσεις, οἱ Καλοκυράδες, ἐνὸς οἱ Νεραΐδες κατοικοῦσαν σὲ σπηλιὰς ἐνὸς οἱ Νεραΐδες ἐξῆσαν κατὰ τὸ πῶς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας, καὶ αὐτὲς οἱ Καλοκυράδες, καὶ οἱ Μοῖρες δούσαν τοπονομαστὰς ἐπὶ τῶν γῆς πλησιάζουσιν, ἢ τοὺς ἔαθον, ἢ τοὺς ἐπαίριαν τὴν μιὰν εἰς τὸ πῶς τοὺς.

Καὶ τώρα γιά τὸ λιοντάρι τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἐνῶς ἕνα μαρμαρινὸ λιοντάρι, πού βρισκῶν κοντὰ ἐπὶ ἐκκλησιαστικῇ τοῦ Ἀπ. Νικολάου, πῶς ἐκεῖνος πού φέρονται ἀπὸ τὴν Κἀτὰ τὴν Παιανία (Λιτοπέρι) καὶ πού σ' αὐτὸ μετὰ ἀσπίνης καὶ μὴν τὸ εἶδε ὁ παλιὸς μου φίλος Νίκος Σιδερόπουλος, ἀπὸ τὸν ὅτι, ὅταν αὐτοὶ παραδοῖν, πλάττειν διαδομένη καὶ παρ' ὅλην τὴν Ἀττικὴν, πού πρῶτος τὴν ἐφημέρισε ὁ Κ. Ζησίου, στὰ 1876. Σὺμφωνα, λοιπὸν, μὲ τὴν παράδοσι αὐτὴν, σὲ γνωστὸ σπηλιό τῆς βορειοανατολικῆς πλαγίας τοῦ Ὑμηττοῦ, πού εἶναι γινώ-

στὸ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ μὲ τὸ ὄνομα «Σπηλιὰ τοῦ Λιονταριοῦ», φάλαξε, κατὰ τὴν παράδοσι, ἕνα φοβερὸ λιοντάρι, πού σκόρπιζε τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν δαέδρο σ' ὅλη τὴν πεδιάδα καὶ στὰ ράγια τοῦ βουνοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα πού τραβοῦσαν ἐξ αἰτίας τοῦ, δὲν τολμοῦσαν γὰ πάγει νά λειτουργήσουν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀπ. Νικολάου, στὴν Κἀτὰ. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, μιὰ παρὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνομαστικῆς τοῦ, ὁ Ἅγιος φανερώθηκε στὸν ὕπνῳ σὲ μερικὸς ἀγρότες χωριάτες τῆς Κἀτῆς καὶ τοῦ Λιτοπέσιου καὶ τοὺς προσκάλεσε νά πορευθοῦν, ἀνήμερα τῆς γιορτῆς, ἀφοῦ, σὲ ἐκκλησιαστικῇ τοῦ καὶ νά λειτουργήσῃ ἐκεῖ. Πραγματικὰ, τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι, πρῶτ-πρῶτ, βρέθηκαν συγκεντρωμένοι σὲ νῶδ. Ἀλλὰ, τὴν ἴδια ὥρα τῆς μονοκλησιας (μονοκλησιά γινῆτι δὲ λειτοργούσε ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν μόνο ὁ Ἀπ. Νικολάος καὶ καμμία ἄλλη ἐκκλησία) φάνηκε τὸ λιοντάρι καὶ ὡρμησε μουγγρίζοντας ἐναντίον τῶν πιστῶν. Μόλις ὅμως κοντοῦζαν τὸ ἐκκλησιαστικόν, παρουσιάζεται ὁ Ἀπ. Νικολάος καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ τὸ μαρμαρινὸν ἐπὶ τόπου. Ἀπὸ τότε βρισκῶν ἐκεῖ, ὡς τὰ σημεῖρα, τὸ μαρμαρινὸν λιοντάρι.

Ἡ ἴδια παράδοσι στὴ συλλογὴ τοῦ Δ. Γρ. Καμπούρογλου μνημονεύεται, ἀλλὰ μὲ κάποιες διαφορές: «Ὅτι, δηλαδὴ, τὸ λιοντάρι ἀρπάξε κάθε χρόνον ἀπὸ μιὰ παρῶν καὶ τὴν ὀδηγοῦσε στὴ σπηλιὰ τοῦ καὶ ὅτι μὲ τὴν μεσολαβήσιν τοῦ Ἀπ. Νικολάου ἀκατέκαυεν αὐτὸν τὸν λέοντα πῦρ ἐκ τοῦ ὀράνου».

Ἡ ἐμφάνισι, πάλι, τοῦ Ἀγίου στὸν ὕπνῳ τῶν χωρικῶν, ἀναφέρεται ἐν ἑξῆς: «Τὴν παραπομπὴν (οἱ ἀγρότες) εἶδον στὸν ὕπνῳ τοὺς ἕνα γέροντ καὶ καὶ ἀσπρονένην νά τοὺς λέει: «Ἡ θὰ πάτε ταχία (σημεῖρα) νά λειτουργήσετε τὴν ἐκκλησίαν, ἢ θὰ σὰς κάμω δούλους».

Σηκώθηκαν, τότε, αὐτοὶ, τρομαγμένοι, καὶ ἐξημερώματα, καὶ πρῶτος κατὰ τὸ σπῆτι τοῦ πατῆ. Τὸν ἦσαν ἐκεῖ καὶ τὴν ὥρα πού μπροστὰ ὁ πατὴρ καὶ πῶς αὐτοὶ, ὁδῶσαν κατὰ τὴν ἐκκλησίαν, παρουσιάστηκε ὁ κριθεὸς πάνω ἀπὸ τὸν τροχὸ τῆς ἑνῆς αὐτοῦ ἐξαπολύθηκε ὁ κεραιὸς, πού σκόρπισε τὸ λιοντάρι. Ἐτοί, ἀκούσα τὴν παράδοσι κι' ἀπὸ τὸ Νῆκο τὸ Σιδερόπουλος, ἀλλὰ κι' ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ἐπὶ τὴν ἡμέραν ἀκούσαν κι' ἐτοί τὴν διατροπὴν καὶ τὴν πιστεύουνε. Ὅτι, δηλαδὴ, ὁ μαρμαρινὸς λέων εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος πού κάποτε φάλαξε στὴ σπηλιὰ τοῦ Ὑμηττοῦ.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΓΕΩΡΓ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

(ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΚΑΙ ΕΝΟΧΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1920 ΕΩΣ 1960

Πολεῖται σὲ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας διὰ τῶν ὑποπροσχετοῦ τῶν πρακτορείων τῶν ἐφημερίδων. Ἀθηναϊκὸν Τύπον. ΤΙΜὴ ΔΡΑΧΜΑΣ 50

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ

Γυναίκεϊα τεχνάσματα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΗ: Μία όμορφη γυναίκα, ντυμένη κομψά, τριάντα χρόνων. **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Ένας γοητευτικός Παρισινός, με γκριζούς κροτάφους, σαράντα χρόνων. (Η σκηνή σε μία απόμειρη δέντρο-στοιχία του πάρκου).

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα δε δώσουμε ένα όριστικό τέλος. Φίλησέ με για τελευταία φορά. Στο εξής θα είμαστε μόνο δυο καλοί φίλοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ καλά. **ΕΚΕΙΝΗ:** Είχαμε αγαπηθεί, είχαμε αλλάξει δόκους και φιλιόμαστε. Ας μείνουμε έτσι με τις ώρες αυτές άνοητες... Τώρα που τα βαρεθήκαμε πια όλα, ας βάλουμε τελεία και παύλα... **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Ναί... (Της φιλάει το χέρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ θα προχωρήσω δεξιά κι' εσύ θα σταθεις λίγο αριστερά εδώ... Έπειτα θα τραβήξεις αριστερά. Δε θέλω να μάς δει ο άντρας μου και μάλιστα ο αυτός το τελευταίο ραντεβού μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άντιο, λοιπόν... (Κανένας δεν κουνιέται από τη θέσι του).

ΕΚΕΙΝΗ: Μα γιατί δε φεύγεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί θέλω να σε δω κάποτε πάλι, να σε δω κάποτε πάλι...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' ακούω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όταν γνωρι-στούμε στην έξοχή, δεν είχα δει ποτέ τον άντρα σου. Είχες πάλι μόνιμη εκεί με φίλες σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, έτσι είναι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπειτα, όταν εξοικονομήσαμε τις σχέσεις μας στον πόλεμο, δεν κατώρθω-σα να τον δω.

ΕΚΕΙΝΗ: Πραγματικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κατόπιν μου έφερες μία φωτογραφία. Μου έφανε ότι ήταν ο άντρας σου. Κι' έπειτα καλά τη φωτογραφία. Ο άντρας εκείνος ήταν ω-ραίος κομψός, με ψηλά ώμους, Δέν είχε τίποτα. Μα την ημέρα εκείνη έχασα το κέρι μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό το πρόσδεξα κι' εγώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τη νύχτα δε μπόρεσα να κλείσω μάτι. Ήμουν ξεσπασμένος από έρω-τα μαζί σου. Και διαρκώς έ-βλεπα το πρόσωπό σου στον καθρέφτη. Ήμουν ένας νάστι-

μος νέος, αλλά με φυσιογνω-μία κοινή. Μ' έπιασε τότε πεί-σμα και παραπονο. Ήθελα να γίνω θυμωμένος.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τις νύχτες άνα-ρωτιόμουν γιατί τάχα να σου άρέσει, ενώ είχες πολύ θυμω-μένο άντρα. Σκεφτόμουν πως ίσως εκείνος να ήταν κούτσος. Αυτό με παρηγόρησε. Έπειτα θυμη-θήκα ότι δεν ήμουν παρά αν-θρώπος με κοινό μυαλό, ενώ στη φωτογραφία άγχινοβόλου-σε ή αντίληψη και ή έξυπνότη-τά σου. Δε μπορούσα να καταλάβω τί έλεγες σε μένα για να μ' αγαπάς. Κι' έπειτα ζήλευα άσχημα να συ-ναγωνίζωμαι τη φωτογραφία.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άρχισα, λοι-πόν, να περιποιούμαι τα μαλ-λιά μου στο καλύτερο κομμω-τήριο, έφτιαξα κοστουμί στον καλύ-τερο ράφτη. Έκανα ό,τι μπο-ρούσα για να μην ύστερώ από τον άντρα σου. Και όμως ή ζήλεια μου δεν λιγόστεψε. Κι' όταν μούπες μία βραδυά πως θα πήγαίνες μαζί του στο χο-ρό, λίγο έλειπε να τρελλάθω.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό θυμάμαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μία μέρα, πριν λίγο καιρό, μου είπες ότι ο άν-τρας σου ξαναγύρισε από με-γάλο ταξίδι. Σε παρεκάλεσα τότε να μου δώσεις εκκίνηση να τον δω κάπου. Αλλά εσύ δεν ήθελες. Και μάλιστα—μπορώ να στο πω τώρα—ένας από-γευμα που είχες έρθει στο σπίτι μου, ξεχάσες ένα μπιλιε-τάκι. Τό βρήκα όταν πιά εί-χες φύγει. Και διάβασα τα έ-ξες: «Μαμά, έχουμε αύριο έ-κβαρείο στο θέατρο. Θα περά-σω με τον άντρα μου να σε πάρουμε...».

ΕΚΕΙΝΗ: Όποτε στο σπίτι σου έχασα το μπιλιετάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα. Φαί-νεται όμως ότι αυτό δεν είχε σημασία. Γιατί το άλλο βράδυ όταν πήγα στο θέατρο, είδα τη μητέρα σου, έσένα και τον άντρα σου στο θεωρείο.

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν;

Τηλ των Έρωτα

Το πρώτο φίλ δεν τó δίνουμε με τó στόμα, αλλά με τά μάτια.

Μόνό ή τελευταία αγάπη μιας γυναίκας μπορεί να συγκριθί με τήν πρώτη αγάπη ενός άντρα. Μπαλέσκ. Η αγάπη είναι ή επαφή δυο εγωισμών. Άνγκουέζ. Οι γυναίκες δεν όμολογούνε ποτέ πως είχαν περισσότερους από ένα φίλο.

Σ' άντ έρρ. Ό έρωτας που όποκιόμείται, μοιάζει με τó Σαμψών. Ή Δα-λιδά δά του κόπη τα μαλλιά, πάνω στον ύπνο.

Άρσέν. Ούσσας. Ό Σααδ ή λέει πως ή μετάνοια μετά τó παρόπτιμα ξανακά-νει όγνή τη γυναίκα. Μα τί είναι μετάνοια; Είν' ένας δεύτερος έρωτας, που άβίζει περισσότερο απ' τον πρώτο. Μετανοεί κα-νείς πάντα, όταν βρίσκεται στην άγκαλιά κάποιου αγαπημένου του προσώπου.

Άρσέν. Ούσσας. «Είναι πιά καιρός να χτίσουμε τó ναό τής φιλίας» έγραψε κάποτε ο Ρισβόρ, σε μία φιλενάδα του, που είχε πάψει να τήν αγαπά. Κι' εκείνη του απάντησε: «Δε χτίζουμε ποτέ πάνω στη σάπη!».

Ό φάων είχε γράψει πάνω στην άμμο τής άκρογιαλιάς: «Θ' αγαπάω τή Σαφφά ως ότου πεθάνω!» Ή Σαφφά άναγνώρισε τó γράμμιό του και γονάτισε για να φιλήσ η αυτά τά λόγια. Μα δεν πρόφτασε, γιατί τάσθεσε ή θάλασσα... Έτσι, από τότε, ό έρωτας δεν έφει την έπομένη τι έίπε τήν προηγούμενη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με ρωτάς τόσο απλά, ενώ ξέρεις τί θέλω να πώ... Άκουσε λοιπόν: Στο θέατρο άποδείχθηκε, ότι με εί-χες κοροϊδεύει. Ό άντρας σου δεν ήταν ό άνθρωπος τής φω-τογραφίας. Ό άντρας σου εί-ναι άσχημος, παχύς, ήλικιωμέ-νός με φαλάκρας κι' έκφρασι-κούτη.

ΕΚΕΙΝΗ: Τά παραλές. Δεν είν' έτσι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όμολογείς ότι εκείνος ήταν άντρας σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, βέβαια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε ποιος ή-ταν ό θυμωμένος νέος τής φω-τογραφίας;

ΕΚΕΙΝΗ: Τή φωτογραφία αυτή τήν είχα άγοράσει. Δεν ξέρω ποιόν παριστάνει. Θα εί-ναι ίσως κάποιος άριστοκρά-της.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπορώνας): Άλλά γιατί, γιατί...

ΕΚΕΙΝΗ: Τήν απάντησι τήν έχεις δώσει κιόλας μόνος σου...

Όπως είδες τó τεχνάσμα μου ήταν περίημο.

Όταν άρχισες να συναντιέσαι με τήν φωτογρα-φία, έξελίχθηκε σε πρώτης τάξεως τρυφερό φίλο. Ή φω-τογραφία σ' έκανε να γίνης κομψός, ωραίος, πνευματώδης. Έτσι κι' εγώ σ' αγαπούσα περισσότερο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό τεχνάσμα ή-ταν έξυπνο. Κατά βάθος όμως δεν ήταν παρά γυναίκεϊα πο-νηρία. Δεν έφερε μεγάλη άπο-τελέσματα.

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ένα ξεχα-σμένο μπιλιετάκι, έκανε τήν κομωδία αυτή να νουαγήσει.

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου... Έ-τερος από τον άντρα σου...

Όταν είδα τον άληθινό σου άντρα κατάλαβα ότι με είχες γελάσει. Άκόμη κατάλαβα ό-τι ήταν περιττό να κοπιάζω, γιατί άποσπώπτε ήμουν καλύ-τερος από τον άντρα σου...

ΕΝΑ ΜΑΝΝΕΚΕΝ 125 ΚΙΛΩΝ

Η Λίλη Χευδή, (καθόριό θάρος 125 κι-λά), είναι ή ζωντανή άποδείξι τής άδυνα-μίας, που έχουν οι Μουσομυώνι για τις εύρωστες γυναίκες. Στο Κάπρι ή Λίλη, θεωρείται ένα από τα καλύτερα μαννέκεν τής Αλγύπτου και οι διάφοροι μεγάλοι οίκοι μόδας μαλώνουν ποίος θα τή χρη-σιμοποιήσι, για να λαοφύρι τά μοντέλα του. Όταν ή Λίλη Χευδή έπιδεικνύει μον-τέλα στίς μεγαλοπύλεις τής Αλγύπτου, δε γωσάει κανένας άναγνωστής εκ μέ-ρους των Εύρωπαίων συνδελέφων τής, Εί-ναι προκαταβολικά καταδικασμένες να πε-ράσουν άπαρατήρητες.

Ο ΠΕΜΠΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ
Η Ρίτα Χαίηγουαθ κάνει τώρα τó γύρο τού κόσμου μαζί με τον πέμπτο κατά σει-ράν σύζυγό της, τον κινηματογραφικό πα-ραγωγό Τζένις Χιλ. Κατά τó πέρασμα της από τήν Ίταλία ή άξένιστη «Τζένις» φιλοξενήθηκε από τον Ρέξ Χάρισσον στην έπαυλή, που έχει ό διάσημος Άγγλος ή-θοποιός στο Πορτοφίνο. Ό Ρέξ και ή Ρί-τα θα συμπρωταγωνιστήσουν στο φίλμ «Τό αρχαιότερο άγαμέμν», στο όποιο εκείνος θα υποδύθ ήν κλεπτομανή πλούσιο άρι-στοκράτη και εκείνη τή σύζυγό του.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ένος ξυλουργού

Η θεία μορφή του πένου και τής αγάπης

ΑΠΟ καταβολής κόσμου βλέπουμε τους βασιλείς, τους ήρωες, άνδρες έπιφανείς να θεωρούνται από τά έθνη. Νά, όμως, ότι τó παιδί ένός ξυλουργού, σε μία μικρή γωνιά τής Ίουδαίας γίνεται τó υπόδειγμα τού πένου και τής δυστυχίας: Κηρύσσει δημοσία τόν πένο, διαλέγει τούς μαθητές του από τις χαμηλές τάξεις τής κοινωνίας, διδά-σκει τή θυσία, τήν άποχή από τις μα-ταιότητες τού κόσμου, από τις τέρψεις και τις τιμές τής έξουσίας. Προτιμάει τόν ύπνρητ ή από τόν κύριο, τόν φτωχό από τόν πλούσιο, τόν λεπρό από τόν υγιή. Κάθε τι που πονάει, που παρο-υσάει πληγές, που ζή πτήν έγκαταλεί-ψι, προκαλεί τó ενδιαφέρον του, ενώ άν-τιθέτα ή ισχύς, ό πλούτος και ή εύ-τυχία είναι οι έχθροί του.

Ό Ιησούς έμφανίστηκε ανάμεσα στους ανθρώπους γεμάτος χαρά και ά-λήθεια. Τό κύρος και ή γλυκύτητα τού λόγου του σπληνέουν. Είναι ό δυστυ-χεστότερος από τούς θνητούς και όλες του τά θαύματα γίνονται για τούς δυστυ-χείς. Τά θαύματά του έχουν περισσό-τερο όμορφιά, παρό δύναμι.

Για να μεταδώσι τής αγάγης του, χρη-σιμοποίησε τήν παραβολή για να τήν έντυπώνει εύκολα ό λαός. Πραπατών-τας στην έξοχή διδάσκει. Βλέποντας τά λουλούδια τού άγρου, παρακινεί τούς μαθητές του να έλπίζουν στην Πρόνοια, που συντηρεί τ' άδύναμα φυ-τά και τρέφει τά πουλιά. Βλέποντας τούς καρπούς τής γής, διδάσκει να κρί-νουμε τόν άνθρωπο από τά έργα του. Τού παρουσιάζουν ένα παιδί και μιλάει για τήν άθωότητα. Ερρίσκει κοντά σε ποιμένες και δίνει στον έαυτό του τόν τίτλο τού ποιμένου τών ψυχών.

Τήν άνοιξι κόβεται σ' ένα βουνό και από τó θέμα, που τόν περιτριγυρίζει, άντλεί τó θέμα τής διδασκαλίας του στον όγλο που στέκεται μπρος στα πό-δια του. Από αυτό τó ίδιο θέμασι τού ταπεινού και δυστυχισμένου εκείνου πλήθους λέει: «Μακάριοι οι προνοη-τές, μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες δι-καιούσων». Εκείνος, που κάνουν παρα-τήρησις στίς αρχές του κι' εκείνος που τις περιφρονούν, τούς παραβάλλει με δυο ανθρώπους που χτίζουν δυό στίτια, τó ένα στο βράχο και τó άλλο στον άμμο. Μερικοί από τούς έρμηνευτές τής διδασκαλίας του λένε ότι, ενώ μιλούσε έτσι, έδειχνε ένα χωριούδάκι πάνω σ' ένα λόφο και στίους πρόποδες του κα-λύδες έρειπωμένες από πλημμύρες.

Οι πιο τολμηροί έχθροί τού Ίησού δεν τόλμησαν ποτέ να τόν προσβάλουν προσωπικά. Ό Κέλσος, ό Ίουλιανός, όμολογούν τά θαύματά του. Κι' ό Πορ-φύριος δηγνείται ότι κι' αυτοί οι μάν-

Παρακολουθήστε από τó σπινερινό τεύχος τού «Θεσσαυρού» (σελ. 71) τó δεύτερο συναρπαστικό σινερο-μάντσο μας:

ΔΙΧΜΑΛΟΤΟΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

Πρόκειται για τó περίφημο γαλ-λικό φίλμ στο όποιο πρωταγωνι-στούν ή Αφροδίτη τής άθόνης

ΜΠΕΛΙΝΤΑ ΛΗ
που βρήκε προσφάτως τραγικό θά-νατο σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχη-μα και τρία άλλα λαμπρά άστέρι-α: ό άισθηματικός ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ ό δυνηατικός ΜΑΡΣΙΣ ΦΟΝΕ και ή πακινιδούσα ΝΤΑΝΝΥ ΚΑΡΡΕΛ

Τό νέο αυτό σινερόμάντσο θα σας γοητεύσει από τήν πρώτη στιγμή, τόσο με τήν ήρρα του φωτογραφία, όσο και με τó εξαιρετικό ένδιαφέ-ρον, που παρουσιάζει ή έρωτική ί-στορία του.

της τών είδωλολατρών τόν όνόμαζαν άνθρωπον πεοίφημο για τήν ευσέβειά του. Ό Ιστορικός Πλίνιος δίνει ά-ποδείξεις τής άθωότητας τών πρώτων χριστιανών, που άκολουθούσαν πιστά τó παράδειγμα τού Σωτήρος. Δεν ύ-πάρχουν φιλόσοφοι στην αρχαιότητα που να μην είχαν έλαττώματα. Κι' οι πατριάρχες άκόμη είχαν τις άδυναμίες τους. Μόνος ό Χριστός είναι άκλήιδω-τος. Είναι ωραίος, άγιος και ήρος και σκορπίζει γύρω του τήν αγάπη στο Θεό και στίους ανθρώπους. Είναι πολύ άνώτερος από κάθε μάταιη δόξα τού κόσμου.

Ό χαοκλήτης του ήταν άξιαγάπη-τος, άνοητός και τρυφερός. Ή ευ-σπλαχνία του άπεριόριστη. Ό Άπό-στολος μάς δίνει μία σχετική ιδέα με δυό λόγια του: «Έβάδισεν ευεργετών». Ή άφοσίωσί του στη βέλση του Θεού λάμπει σε κάθε στιγμή τής ζωής του. Άγαπούσε, γνώριζε τή φίλια. Ό άν-θρώπος που άνάστησε από τόν τάφο του, ό Λάζαρος, ήταν φίλος του. Για τó μεγαλύτερο αίσθημα τής ζωής έκα-νε και τó πιο μεγάλο λάθος. Ή φιλο-πατρία έπίσης έχει στο πρόσωπό του ένα υπόδειγμα: «Ιερουσαλήμ! φώναζε, σκεπτόμενος τήν καταστροφή, που ά-πειλούσε τήν ένοχη αυτή πόλι, πού-σας δεν ήθέλησα να συνθεορώσω τά τέ-κνα σου και συ δεν ήθέλησες!».

Από τó ύψος ένός λυφου, κυττάζον-τας τήν καταδικασμένη αυτή από τις άνομιες τής πόλι, δε μπόρεσε να συγ-κρατήσει τά δάκρυά του: «Είδε τήν πό-λιν, λέει ό Άπόστολος, και έθήρησε». Ή μακροθυμία του δεν ήταν μικρό-τερη. Όταν οι μαθητές του τόν παρα-κάλεσαν να κάνει να πέσι τó πυρ τού ούρανού σε ένα χωριό Σαμαρειτών, που τού είχαν αρνήσι φιλοξενία, απάντησε με άγανάκτησι: «Όυκ οίδατε τί ζη-τείτε!».

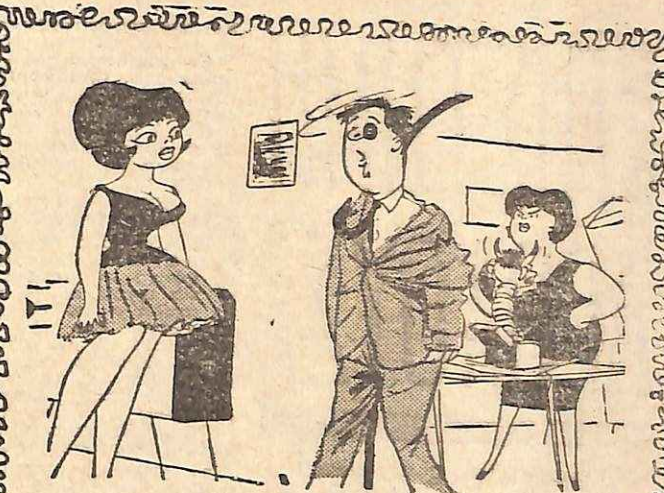
Αν ό Υιός τού Άνθρώπου έμφανίζό-ταν στον ούρανό με όλη του τή δύναμι και όχι ως άνθρωπος, θα κοπιάζε βέ-βαια λιγώτερο για να άσκησι τόσες ά-ρετες και να ύποφέρει τόσα δεινά για τήν ύπόθεσι τής σωτηρίας μας. Άλλ' έδώ είναι ή δόξα τού μυστηρίου: Ό Χριστός αίσθανόταν τόν πένο, ή καρ-διά του ραίει, όπως ή καρδιά τού άν-θρώπου. Ποτέ δε φάνηκε ώς γισμένος, παρό μόνο όταν βρισκόταν μπροστά σε ψυχική σκληρότητα και άνασθησι. Κι' άδίσκοπα έπανελάμβανε: «Αγαπά-τε άλλήλους». Κάτω απ' τά καρδιά τών δημίων τόν έφάνησε: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ού γάρ οίδασι τί ποιούσιν».

Όταν έπρόκειτο να έγκαταλείψι τούς μαθητές του, αναλύθηκε ξαφνικά σε δάκρυα. Προαισθάνθηκε τούς τρ-όμους τού θανάτου, τήν άγνωση τού σταυρού. Ματωμένος ιδρώτας κύλησε στο θείο του πρόσωπο. Παραπονέθηκε τόν τόν είχε έγκαταλείψει ό Πατέρας του. Όταν ό άγγελος τού παρουσίασε τó πατήριό, έίπε: «Παράβέτω, απ' έ-μου άλλ' ούχ ως έγω θέλω, αλλά ως σύ. Γεννηθήτω τó θελήμά σου». Και ή ύ-περοχή τού πένου έκφράζεται στή φά-σι που έξφυγε απ' τó σώμα του: «Πε-οίλμπος έστίν ή ψυχή μου έως θανάτου».

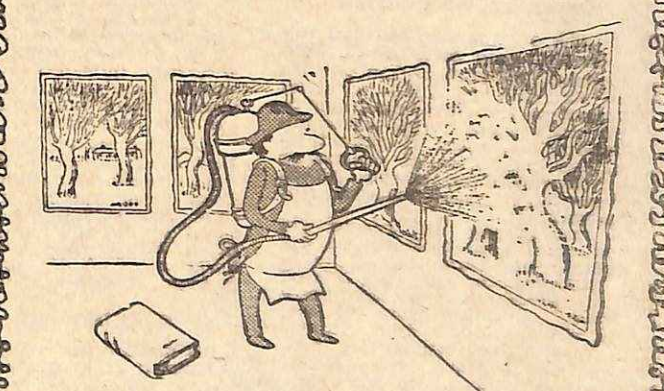
Αν ή άγνώστη ήρική και ή τρυφε-ρώτερη καρδιά, άν μία δολέπλη ζωή, που πέρασε σε άγώνα έναντίον τής πλάνης και στήν ανακούφιση τής αν-θρώπινης δυστυχίας, είναι οι ένδείξεις τής θεότητας, ποίος ή ποσει ν' άνηθή τή Θεότητα τού Ίησού;

Ύπόδειγμα κάθε άρετής, ή φίλια τών βλέπει κοιμώμενο στίους κόλπους τού Ίωάννου, στον όποιον κι' έμπιστεύεται τή μητέρα του. Ή ευσπλαχνία τόν θαυμάζει στήν κρίσι του για τή μοιχα-λίδας. Πακτού ό οίκτος τόν βλέπει να ελλογά τά δάκρυα τών δυστυχών. Μα ή αγάπη του για τά μικρά παιδιά φα-νερώνει τήν άθωότητα και τήν αγιότη-τα τής φύσεώς του. Ή δύναμι τής ψυ-χής του λάμπει τήν ώρα τού μαρτυρίου του. Κι' ό τελευταίος του στεναγμός εί-ναι στεναγμός βαθύτατου οίκτου. Εκεί-νος που είχε τή δύναμι να λατρεύει ένα σταυρό, Έκείνος που πρόσφερε στίους ανθρώπους ως αντίκειμενο λατρείας τήν πάσχουσα ανθρωπότητα αυτός εί-ναι βέβαια ό άληθινός Θεός!...

Ε. Σ.

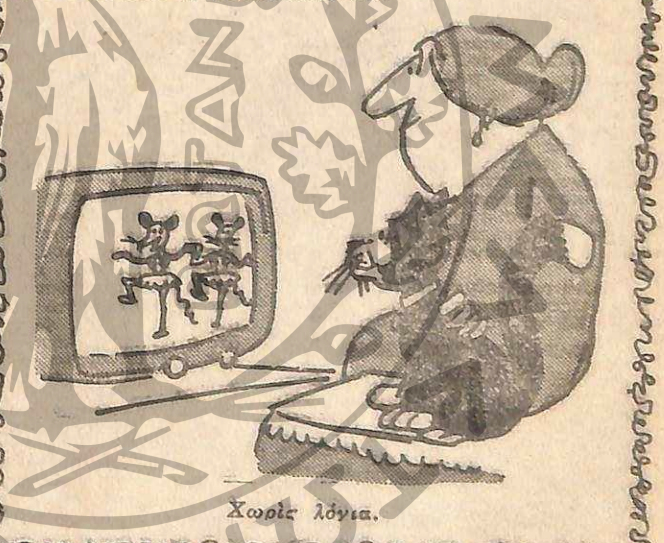
Λοιπόν, Λίλια, ή καρδιά τής μάνας σου άν-τεχει πολύ περισσότερο απ' όσο ισχυρίζεται!...

Στήν εκθεσι ζωγραφικής.

Τί κάνουμε, κύριε πρίσταν;... Γνωούμε μια θεσί για να τó παρηάσουμε!

Χωρίς λόγια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο καρκίνος μπορεί να προληφθῇ

Ποιά είναι τα απαραίτητα προστατευτικά μέτρα

Το 1900, ο καρκίνος κατείχε την 5η θέση στις στατιστικές θνησιμότητας. Το 1925, πήρε την 4η θέση. Κι' από το 1955, κατέχει σταθερά τη 2η. Αυτό σημαίνει ότι τα κρούσματα του καρκίνου αυξάνουν συνεχώς. 'Η αύξηση, όμως, δεν οφείλεται σε άγνωστες και μυστηριώδεις αιτίες, αλλά, τουναντίον, σε πολύ γνωστές και καθορισμένες.

Οι κυριότερες απ' αυτές τις αιτίες είναι δύο. Πρώτον, το ότι ο ρυθμός της σημερινής ζωής έχει πολλαπλασιάσει τις αιτίες που μπορούν να προκαλέσουν καρκίνο. Και δεύτερον το ότι, λόγω των προόδων της επιστήμης και της βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης, οι άνθρωποι πεθαίνουν όλο και πιο γέροι από άλλοτε. 'Αλλ' η παρόταση της ζωής έχει ως συνέπεια τη φθορά του οργανισμού και τη διαταραχή των λειτουργιών του. Με τον τρόπο αυτό, προπαρασκευάζεται το κατάλληλο έδαφος για την εμφάνιση του καρκίνου. (''Αν υπορούσαμε να ζούμε απεριόριστα, έρραψε ο 'Ιταλός καθηγητής Ραντίνι, όλοι θα παθαιώνα μια μέρα καρκίνο, που θα έδαζε τέρμα, στις ημέρες μας).

Οι επιστήμονες παραδέχονται σήμερα ότι ο καρκίνος δεν είναι κληρονομικός, καίτοι αναγνωρίζουν ότι, ο' ώριμμένες περιπτώσεις, τα παιδιά, μπορεί να κληρονομήσουν από τους γονείς ένα έδαφος που να ευνοεί την ανάπτυξη της ασθένειας.

'Αλλ' αν ο καρκίνος δεν είναι κληρονομικός, αυτό σημαίνει ότι τὸν αποκτούμε κατά τη διάρκεια της ζωής μας. 'Αντί να περιμένουμε, λοιπόν, την ανακάλυψη του θαυματουργού φαρμάκου που θα θεραπεύει τὸν καρκίνο, θα ήταν πιο σωστό αν προσπαθούσαμε να τὸν αποφεύγουμε.

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι, αν ο καρκίνος των πνευμόνων έφτανει σε συγκεκριμένη κατάσταση κατά τα τελευταία χρόνια, άλλοι καρκίνοι, τουναντίον, όπως εκείνοι του δέρματος, της γλώσσας και των χειλέων, παρουσιάζουν μείωση. Σχετική κόμψη παρουσιάζουν επίσης και οι καρκίνοι του στήθους και της μήτρας στις γυναίκες. Αυτή η μείωση δεν είναι τυχαία. 'Οφείλεται, τουναντίον, στο ότι οι άνθρωποι, τρωμοκρατιμένοι από την εξέλιξη της ασθένειας, άρχισαν να παίρνουν ώριμμένες προφυλάξεις, να υποβάλλωνται σε εξετάσεις κτλ.

'Αλλά ποιά είναι τα προστατευτικά μέτρα, έναντι του καρκίνου; Νά τα κυριότερα απ' αυτά:

1) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Πρέπει ν' αποφεύγεται η έκθεση με τα διάφορα προϊόντα του άνθρακος, το άρσενικό, το καράμι και τα έλαια παραφίνης. Οι ακτίνες Χ, καθώς και οι υπεριώδεις, παρουσιάζουν επίσης να προκαλέσουν καρκίνους του δέρματος. 'Εκείνοι που μπορεί να βλαφτούν ναι ή συνεχώς έπαφθ' οι αυτές τις ουσίες κι' όχι η τυχαία και συμπτωματική. 'Ιδιαίτερως πρέ-

πει να προστατεύονται τα χέρια, τα χείλη και το πρόσωπο. Σε περιπτώσεις που υπάρχουν μελανώματα, άκροχορδόνες (κρεατοελιές) κτλ. είναι απαραίτητο ό άσθενής να υποβάλλεται περιοδικά σε εξετάσεις. Τα μελανώματα ή οι κρεατοελιές πρέπει ένδεχομένως να εξαλειφούνται χειρουργικά.

2) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΗΣ ΣΤΟΜΑΤΙΚΗΣ ΚΟΙΛΟΤΗΤΟΣ.

Το κάπνισμα έρεθίζει τη γλώσσα, τα χείλη κτλ. 'Αν δε μπορούμε να το περιορίσουμε, αποφεύγετε να κρεμάτε το τσιγάρο από τα χείλη ή να το καπνίζετε ως το τέλος (με τὸν τρόπο αυτό καίγονται τα χείλη).

'Αν φορτίτε γέφυρες ή όδοντοστοιχίες, πρέπει να τις διορθώσετε με τρόπο ώστε να μην έρεθίζουν τα ούλα ή τη γλώσσα. Θα αποφεύγετε επίσης ωριμμένες έρεθιστικές τροφές.

3) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΠΝΕΥΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ.

Κι' εδώ επίσης επιβάλλεται ο περιορισμός του καπνίσματος. Μετά τα 15 τσιγάρα την ημέρα, το κάπνισμα πρέπει να θεωρηθεί ως επικίνδυνο. 'Ωριμμένες ούριες, όπως το άρσενικό, τα χρώματα με άνιλίνη, ο ραδιενεργός καπνός, διάφορα έλαια καθαρισμού, το νίκηλ, ή άσβεστος κτλ. μπορούν να προκαλέσουν καρκίνο των πνευμόνων.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, εξ άλλου, ότι ο αέρας των μεγαλούπολεων περιέχει ουσίες που έρεθίζουν τους πνεύμονες (εξατμίσεις των αυτοκινήτων, βιομηχανικοί καυνοί κτλ.). Γι' αυτό, είναι απαραίτητο να πνιναίμε κάθε τόσο να περάσουμε μερικές ημέρες ή εβδομάδες στην εξοχή.

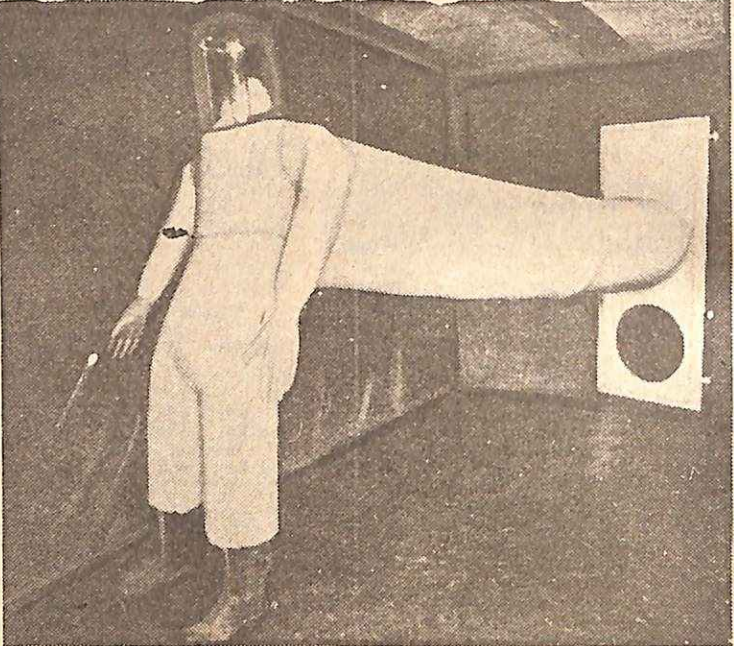
4) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ.

Θα αποφεύγετε τα βαριά και έρεθιστικά φαγητά. Δεν πρέπει, εξ άλλου, να τρώτε πολύ ζεστές ή πολύ παγωμένες τροφές. Το ριπάννυμα, το κάπνισμα, καθώς και διάφορα φάρμακα μπορούν επίσης να προπαρασκευάσουν το κατάλληλο έδαφος για την ανάπτυξη ενός καρκινώδους όγκου. Μην παρασυρόσεθε από το ότι χωνεύετε καλά. 'Η καλή χώνευση δεν αποκλείει την εμφάνιση ενός καρκινώματος, παρατηρούν οι γιατροί.

5) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΩΝ ΕΝΔΟΚΡΙΝΩΝ ΑΔΕΝΩΝ.

Πρέπει να παρακολουθήτε τις μεταβολές της σεξουαλικής ανάπτυξης (πρόωρη ή όψιμη έφηβεια, υπερτοίχωσι, απότομη παχυσαρκία κτλ.).

Σε περίπτωση έπιμόνων κεφα-

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Δεν πρόκειται για καμιά αποκράτική μεταφυσική, ούτε και για άνθρωπο ό οποίος έτοιμάζεται να ταξιδέψει στο διάστημα, αλλά για ένα νέο κοσμοφάνερο, που θα προστατεύει τους επιστήμονες από τη ραδιενέργεια, κατά τη διάρκεια έπειμβάσεων που απαιτούν τη χρησιμοποίηση ραδιενεργών ουσιών. Είναι γνωστό πως η ύγεια των Ισραήλ διατρέχει κατά τις έπειμβάσεις αυτές σοβαρούς κινδύνους και πολλοί επιστήμονες προσπαθώντας να σώσουν τους συνανθρώπους τους, προσέδωσαν οι ίδιοι από ραδιενέργεια και έθηκαν τραγικό θάνατο. Χάρης όμως στη νέα αυτή προστατευτική σκευή από πλαστική ύλη, οι επιστήμονες θα προστατεύονται αποτελεσματικά από κάθε κίνδυνο. 'Ο σωλήν, που συνδέει το σκάφονδρο με τα τοιχώματα του χειρουργείου, είναι αυτός από τὸν όποιο ό επιστήμονας μπαίνει στο έδαλμα, για να καταλάβει τη θέση του μέσας στη σκευή. 'Εχει δέ μεγάλη θερμική σκληρότητα, ώστε να μη δυσχεραίνει τις μετακινήσεις του.

λαλινών, διαταραχών της όράσεως κτλ. πρέπει να συμβουλευέσθε άμέσως το γιατρό. Οι λιποθυμίες, το έντονο αίσθημα πείνας άνάμεσα στα γεύματα κτλ. πρέπει επίσης να κινύσουν την προσοχή σας.

6) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΟΥ ΟΥΛΟΥ.

Κάθε κατάχρηση μπορεί να έχει δυσάρεστα αποτελέσματα. 'Επιβάλλεται επίσης η αυστηρή καθαρότητα των οργάνων του φύλου για ν' αποφευχθῇ κάθε κίνδυνος έρεθισμού. 'Η φειμιοι στους νέους πρέπει να θεραπεύεται με την κατάλληλη ένδειξη. Οι γυναίκες, εξ άλλου, δεν πρέπει να παραμελούν τη θεραπεία των παθήσεων της μήτρας.

7) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ.

Οι διάφορες παθήσεις των μαστών πρέπει να θεραπεύονται πάντοτε με την απαιτούμενη προσοχή.

Θα προσέξετε, εξ άλλου, ώστε ό στήθος σας (συντίεν) να μην έρεθισχ τα στήθη.

8) ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ.

'Αποφεύγετε τις καταχρήσεις στο ζήτημα της διατροφής. Οι άσθενείς και καλινικά ό άσθενείς του ήπατος πρέπει να υπαπαύονται με την απαιτούμενη προσοχή.

Οι έπισημονες συνιστούν, τέλος, τη γενική εξέταση του οργανισμού μία ή δύο φορές το χρόνο.

Μικρά έπιστημονικά νέα

σκληρώσεως βρίσκεται άραγε σ' αυτή την ουσία; Είναι πρόωρο να το πούμε ακόμη. Οι σχετικές έρευνες, πάντως, συνεχίζονται.

Μην κάνετε κατάχρηση σε έρευνήχια ποτά

Τα έρευνήχια ποτά και η σόδα μας προκαλούν ευχαρίστηση όταν τα πίνουμε. Πολλοί άνθρωποι χαίρονται τὸν έρεθισμό που αισθάνονται στο λαιμό (είναι σαν να μας τρυπάνε με μικρές βελόνες). 'Αλλ' η ευεργετική τους επίδραση σταματάει συνήθως σ' αυτό το σημείο. Γιατί τα έαρια που περιέχουν προκαλούν διαταραχές σ' όλα τα άτομα ή ευαίσθητο στομάχι. Οι διαταραχές αυτές συνίστανται σε μετεωρισμούς, σίσηση βάρους μετά τα γεύματα, άναπνευστική δυσχέρεια κτλ. Αυτές οι διαταραχές οφείλονται στα έαρια που άπελευθερώνονται μέσα στο στομάχι και το κάνουν να φουσκώνει. Δυσχεραίνεται τότε η πέψη και το στομάχι που έχει φουσκώσει από τα έαρια συμπιέζει τα γειτονικά όργανα, όπως π.χ. τους πνεύμονες. Σε πολλές περιπτώσεις, άρκει να πούμε να πνιμμε άερισχια ποτά για να εξαφανιστούν όλες αυτές οι άνωμαλίες.

Πέσο τρώμε

"Ενας γιατρός ότι ένας άνθρωπος, σε 70 χρόνια ζωής, καταναλώνει 12 τόνους στερεών τροφών και 15 κυβικά μέτρα ύγρών.

Οι βούβοι των αυτιών

Κατά το Γάλλο Ψυχίατρο δόκτορα Σινώκ, σε πολλές περιπτώσεις, οι βούβοι των αυτιών οφείλονται σε ψυχικές αιτίες. Πρόκειται, δηλαδή, για παρασθήσεις που δύν δικαιολογούνται από καμιά όργανική άνωμαλία. 'Αλλά και όταν υπάρχει όργανική αίτια, η φαντασία μεγαλοποιεί αυτούς τους βούβους και κάνει τὸν άσθενή να νομίζει ότι τους άκούει όλες τις ώρες χωρίς την παραμικρή διακοπή. Γι' αυτό, ο δόκτορ Σινώκ συνιστά τη χρήση των ήρεμιστικών φαρμάκων, που άποδίδουν πολύ καλά αποτελέσματα. Παρατηρεί επίσης ότι, σε ώριμμένες περιπτώσεις, είναι απαραίτητη η συνεργασία του ψυχιάτρου με τὸν ώτολαργγολόγο.

Το κρασί όκωώνει τα μικρόβια

Πειράματα που έγιναν τελευταία έδειξαν ότι ώριμμένα κρασιά, όπως το μπρόντο, προστατεύουν τα τοιχώματα των αιμοφόρων άγγείων, όπως κάνει η βιταμίνη Ρ, κι' έτσι έχουν έπίσης βακτηριοκτόνο επίδραση για το λόγο ότι περιέχουν ουσίες που σκοτώνουν τα μικρόβια.

Ο λυγμός από το σινδνευμική

Οι άνθρωποι που κάνουν κατάχρηση οινόπνευματών ποτών, παθαίνουν πολλές φορές ένα είδος λυγμού, που μπορεί να συνεχιστεί έπί ώρες. 'Εκείνοι αυτό το λυγμό μπορεί να χορηγήσει το διττανθρακικό νάτριο (σόδα) και οι έπιταμινες Β.

ΟΤΑΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗ Ο ΤΟΚΕΤΟΣ

Πού όφείλονται τα «λάθη» στὸν ύπολονισμό

Σε διάφορα βρετανικά μαγειρήρια δοκιμάζεται τώρα από τους γιατρούς ένα νέο φάρμακο, προωρισμένο ν' αντικαταστήσει το καθαρτικό καστορέλαιο που χορηγείται συνήθως στις έγκυους, όταν η πρώτη έγκυμοσύνη τους παρατείνεται περισσότερο από το κανονικό.

Πρόκειται για ένα όπιακτικό, που λέγεται «Μπιζακοντύλ» και φέρνει τὸν τοκετό, χωρίς να εξαντλή τὸν οργανισμό όπως τα καθάρσια.

Η ενεργεία του είναι ήπια. 'Εχει δέ έπιπλέον το πλεονέκτημα ότι έπιδρα στα έντερα έντελώς τοπικά και μηχανικά, χωρίς ν' απορροφάται καθόλου υπ τὸν οργανισμό.

Ο λόγος που άργούν συχνά νάρθουνε στὸν κόσμο τα πρώτα παιδιά, είναι γιατί τα γεννητικά όργανα της γυναίκας—και ιδιαίτέρως ο κόλπος—πρέπει για πρώτη φορά να προετοιμασθούν για το έπίπνο εργο τὸ τοκετό. Μπορεί λοιπόν να μη διαταλούν όσο χρειάζεται για να γεννηθῇ το παιδί χωρίς βοήθεια.

Σε τέτοια περίπτωση, οι γιατροί προσπαθούν συνήθως να βοηθήσουν τη φύση, έχον περάσει πάνω από δύο βδομάδες από την κανονική διάρκεια της έγκυμοσύνης. Για το σκοπό λοιπόν αυτό, χρησιμοποιούν μια δόσι καστορέλαιο, ζεστό λουτρό και κλύσμα.

Αυτή όμως η παλιά και κλασσική μέθοδος άναθεωρήθηκε τελευταίως, γιατί μπορεί να προκαλέσει εξάντληση, πόθο και ψυχικό κλονισμό σε μία νέα έτοιμώγην. Οι γιατροί άναζητήσαν άλλους τρόπους, λιγώτερο δραστήσιους άλλ' εξ ίσου αποτελεσματικούς. Και, σαν άπάντησι στο πρόβλημα, βρήκαν το «Μπιζακοντύλ».

Πώς λογαριάζει όμως ο γιατρός τότε πρέπει κανονικά να γεννηθῇ ένα μωρό; Για να κάνει τὸν ύπολογισμό, ξεκινάει από την πρώτη μέρα της τελευταίας έμμηνου ρύσεως της γυναίκας και μετράει 40 βδομάδες από τότε. 'Ο τοκετός πρέπει να συμβῇ στο τέλος της 40ης βδομάδας.

Σ την πραγματικότητα όμως, είναι άδύ-

νατο να βρεθῇ με ακρίβεια η ημέρα της σύλληψης. 'Ετσι, μπορεί να γίνει ένα λάθος μιας βδομάδας—περισσότερο ή λιγώτερο—απ' τὸν ύπολονισμό.

Άσπασ, η μέθοδος αυτή θεωρείται στην πράξη ακριβέστερη από κάθε άλλη. Προκειμένου για μια γυναίκα με κανονική περίοδο, η πέρας έχει άποδείξει ότι με τὸν ύπολογισμό αυτό βρίσκεται η ημερομηνία τὸ τοκετό, με προσέγγιση λίγων ημερών. Σε ώριμμένες όμως περιπτώσεις, ο σχηματισμός τὸ έμβρύου άπαιτεί, για διαφόρους λόγους, δύο ή τρεις βδομάδες παραπάνω για να συμπληρωθῇ, και συνεπώς ο τοκετός καθυστερεί άλλο τόσο χρονικό διάστημα.

Συχνά ώστόσο, η καθυστέρηση είναι ραινομενική, κι' όχι πραγματική. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν φτάνει τὸν ένα μήνα περίπου. Σε τέτοια περίπτωση, όφειλεται στην κακή μνήμη της έγκυου, που ξεχνάει πως είχε έμμηνο ρύσι κατά τὸν τελευταίο μήνα πριν από τη σύλληψη, και συνεπώς τοποθετεί την άρχή της έγκυμοσύνης της ένα μήνα ωριότερα. 'Η άφρημένα αυτή ραίνεται άπίστευτη, κι' όμως είναι συχνότατη.

'Αλλ' οι γιατροί άνακαλύπτουν συνήθως αυτό το λάθος, τὸν ύπολογισμό κατά τις έτετασεις της έγκυου, μετρώντας τὸ μέγεθος τῶν μιστρών.

Άλλοτε πάλι, ο τοκετός έρχεται ένα ή δύο μήνες πριν απ' την ύπολογισμένη ημερομηνία. 'Η συνθέςτερη αίτια είναι ότι η έγκυος έξακολουθεῖ να έχη κάποτε μία μικρή έμμηνο ρύσι, έπί ένα ή δύο μήνες μετά τη σύλληψη, κι' έτσι δε μπορεί να τέρη πότε άρχισε πραγματικά η έγκυμοσύνη της.

Άσπασ η άνωμαλή αυτή εμφάνισι έμμηνου ρύσεως στην έγκυο δεν πρέπει να θεωρηθῇ άνησυχαστική για την άνάπτυξη τὸ έμβρύου, ούτε και άποτελεί προοίμιο άποβολής.

Τέλος, ένας λόγος που καθυστερεί κάποιον τοκετό, ο τοκετός είναι η έδωμη κύηση. Γιατί, όταν υπάρχουν δύο έμβρυα μαζί στη μήτρα, είναι φυσικό να χρειασθῇ κάπως περισσότερος καιρός για τὸν τέλει σχηματισμό τους.

Η επίδρασι τῶν ιόντων στὸν οργανισμό μας

Απ' αυτά εξαρτάται τὸ κέφι κι' η ύγεια μας

Ο αέρας που αναπνέουμε είναι γεμάτος με ιόντα, ύλαδη ή μικρότατα μόρια ύλης, που φέρουν ώρισμένη ηλεκτρική φόρτιση, θετική ή άρνητική. Οι κομικές ακτίνες, τα ραδιενεργά στοιχεία τὸ έδαφος, οι υπεριώδεις ακτίνες, οι θύελλες, οι όδατοπτώσεις, οι άνεμοι κι' οι προστριβές των μορίων της άιμου ή της σκόνης δημιουργούν άδραστες στρατίες από διασκομιγμένα ιόντων. Κάθε φορά που αναπνέουμε, εισάγουμε μέσα στους πνεύμονες μας και μεταφέρουμε με το αίμα σ' όλα τα κύτταρα τὸν άόρατο μας. Οι έπισημονες μας λένε, λοιπόν, ότι αυτά τα ιόντα βρίσκονται σε άμεση σχέση με πολύριθμα φαινόμενα: με τις μεταβολές του κεφού μας, με τη νευρική δράση που παρουσιάζουν τα ζώα κατά την προσέγγισι μιας θύελλης, με τὸν πόνο των πασχόντων από ρευματισμούς, που οι άρθρώσεις τους τρίζουν όταν καταβάνει το βαρόμετρο, κλπ.

Οι πτώσεις της βαρομετρικής πίεσεως και ώρισμένοι έποχικοί θερμιο άνεμοι γεμίζουν την άτμόσφαιρα με θετικά ιόντα, που την έπιδρασι τους την αισθανόμαστε δού, αλλά με διαφορετικό τρόπο ο καθένας. Οι νέοι, που είναι όγχεις και ρωμαλέοι, προσαρμόζονται εύκολα στη μεταβολή. Πολλά άλλα άτομα, όμως, αισθάνονται διάφορες διαταραχές. Οι ηλικιωμένοι π.χ. αναπνέουν δύσκολα και αισθάνονται πόνο στις άρθρώσεις. Οι άσθματικοί πνιγονται. Τα παιδιά γίνονται άπείθαρχητα και κακά. 'Ο άρθριος τὸν έγκλημάτων και τὸν αυτοκτονιών, εξ άλλου, αψάει κατά τις περιόδους αυτές.

Η όπεροχῇ άρνητικών ιόντων, τουναντίον, δημιουργεί μία ζωογόνο δράση. Νομίζουμε πως έχουμε αναγεννηθῇ. Ο δόκτορ Χάινσελ, που οι έργασίες του σχετίζονται με τα ιόντα έχουν τύχει διεθνούς άναγνωρίσεως, παρατηρεί ότι τα άρνητικά ιόντα είναι μία ένεσι έδεσίας και ρώμης για τὸν οργανισμό μας. Νιώθουμε πως είμαστε με φόρμα. Πολλοί γιατροί, εξ άλλου, τους άποδίδουν θεραπευτικές ιδιότητες. Το βέβαιον, πάντως, είναι ότι μας άνακουφίζουν, κάνουν ευχέστερη την άναπνοή μας και μας δίνουν ένα άίσθημα ευφροσύνης.

Ο δόκτορ Κόρνιμπλεχ, θ έραπέυσε στο φοιτητικό θεραπευτήριο τὸ πανεπιστήμιου της Πενσυλβανίας και στα πειραματικά Φυλάκαφείας έκαστονάδες άσθενών, που έπασχαν από άσθμα χόρτου ή από κοινό άσθμα, χρησιμοποιώντας άρνητικά ιόντα.

Κατά τὸν δόκτορα Κόρνιμπλεχ, τα άρνητικά ιόντα ήρμεθύν τα άτομα που βρίσκον-

ται σε κατάστασι όδείας φρενικής ή νευρικής κρίσεως. Καταπραίνουν επίσης τὸν πόνο.

Σ το νοσοκομείο Νορθβόστερν της Φιλαδέλφειας, οι πάσχοντες από μεγάλα έγκυαματα τοποθετούνται μέσα σε μία αίθουσα χωρίς παράθυρα, που ο αέρας της τροφοδοτείται διαρκώς με άρνητικά ιόντα. Κράτ κανόνα, κι' οι μεγαλύτεροι πόνοι άρχίζουν να ύποχωρούν έπειτα από 10 λεπτά. Οι άσθενείς μεταφέρονται σ' αυτή την αίθουσα τρεις φορές την ημέρα, από δέκα λεπτά την κάθε φορά. Σε 85% τὸν περιπτώσεων δεν παρουσιάζεται άναγκη να χορηγηθούν σ' αυτούς άναλγητικά ή καταπραυντικά φάρμακα. Τα άρνητικά ιόντα έπιδρούν επίσης και στα ίδια τα έγκυαματα, που έπαυώνονται γρηγορότερα κι' άφηνουν λιγώτερα ίχνη.

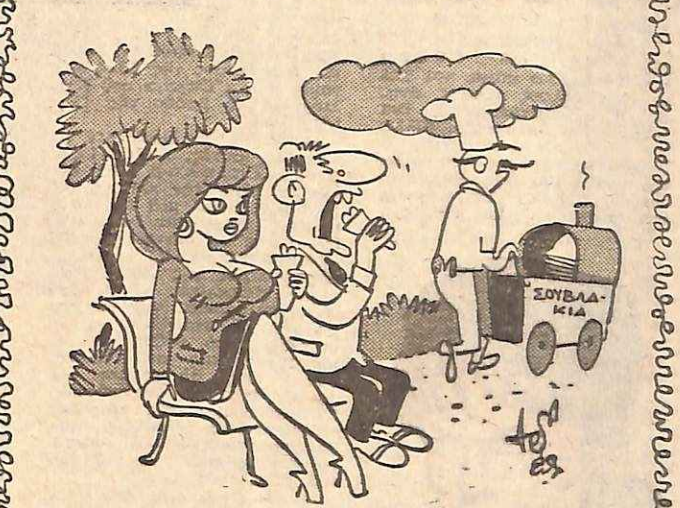
Τα άρνητικά ιόντα χρησιμοποιήθηκαν επίσης έναντι τὸν μέγαν μετεχειρητικών πόνων. Οι έχειρισθέντες έκτιθενται στην έπίδρασι τους κατά τις 48 ώρες που ακολουθούν την έγχειρησι και τα αποτελέσματα τους ύπήσαν έκαιρετα σε πλείστες περιπτώσεις.

Άλλο ευρύ πεδίον χρησιμοποίησε των άρνητικών ιόντων είναι οι άλλεργικές παθήσεις που όφειλονται στην έπίδρασι διαφόρων άτμοσφαιρικών παραγόντων. Άρκει να τοποθετηθῇ ο άσθενής έπί μερικά λεπτά μέσα σ' ένα θάλαμο με άρνητικά ιόντα, για να εξαφανισθούν άμέσως όλα τα άλλεργικά φαινόμενα.

Οι καπνιστάι, έξ άλλου, ότι σε ώριμμένες στιγμές τὸ τσιγάρο τους φαίνεται πὸς εύχρηστο. Χαίρονται τότε το κάπνισμα. 'Ενν, άλλες στιγμές, το κάπνισμα τους ένοχλεί. Την εξήγησι αυτού του φαινομένου την έδωκε ο δόκτορ Κρόνγερ. Μαζί με τὸν καπνὸ καταπνιμμε και άτμοσφαιρικά ιόντα. 'Αν σ' αυτά ύπερισχύουν τα θετικά, ο καπνός μας ένοχλεί, γιατί τα έένα στοιχεία που περιέχει (και που μερικά απ' αυτά πιθανόν να είναι καρκινογόνα) παραμένουν στους πνεύμονες. 'Ενν τα άρνητικά ιόντα άποσπών τὸν καπνὸ από τὸν πνεύμονα και βγάλουν τα βλάβερα στοιχεία που βρίσκονται σ' αυτούς κατ'συνήθειαν τους καθαρών.

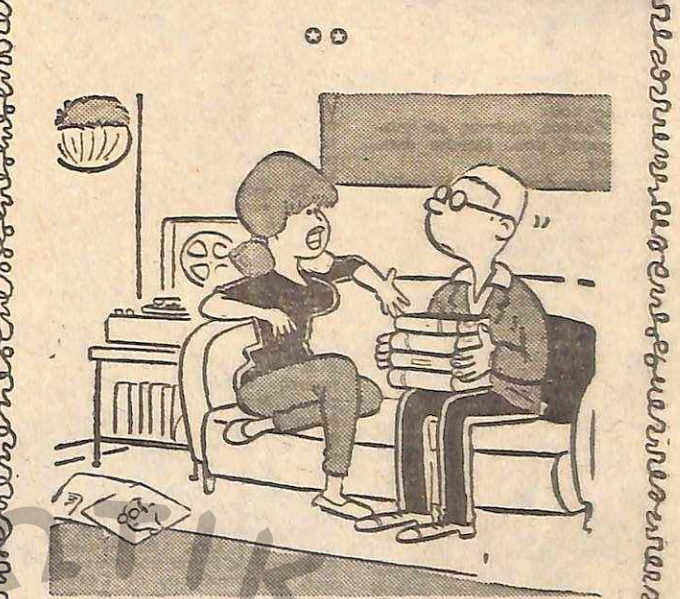
Όσον άφορά την ευεξία που μας φέρνουν τα άρνητικά ιόντα, πολλοί επιστήμονες πιστεύουν ότι όφειλεται στο ότι όποιοι έπιδρούν άδραστε μας ν' απορροφώδωθουν τὸν πνεύμονα και να τὸ χρησιμοποιούν καλύοντα. Τα θετικά ιόντα, τουναντίον, παρεμποδίζουν την άπορροφή τὸν πνεύμονα και περιορίζουν στο ελάχιστο τη χρησιμοποίησι του. Γι' αυτό η έπίδρασι τους είναι καταθλιπτική.

Ποιες Τεχνοθεραπείες

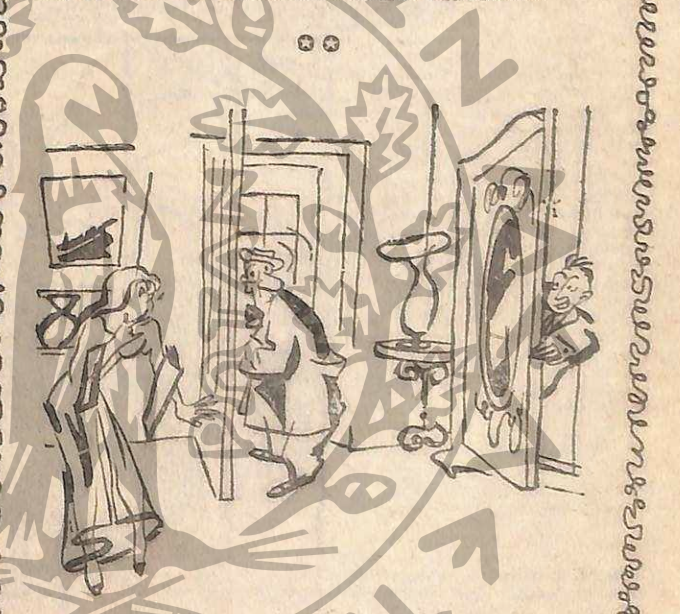

Αυτό ήτανε. Θέμο, που θα τούναμε άπόψε έξω;

(Του 'Αρχέλαου)

Που θές να έξω έγώ τὸν Παλαμά;... Κα- νείς δε μὸν τὸν παρουσίασε μέχρι σήμερα!...

Ζανάφους;

Η ΥΓΕΙΑ του Γκάρο Κούπερ κάνει και πάλι τους φίλους του να ανησυχούν. Έπιστρέφοντας ένα βράδυ στην υπέροχη βίλλα του, στο Μπέρκλεϊ Χιλς, ο άδελφός του σερφίστ του φίλου «Το τραγικό θα συμβεί τρεις φορές», άρχισε να βογγάζει από τους πόνους και είπε στη

Η Πασκάλ Πετρί

γυναίκα του:

— Κάλεσε άμέσως το γιατρό, χρυσή μου. Πονάω άσχημα!

— Ύστερα από λίγο, ο καθηγητής Μάρκου Ράμπιν προσηύχθηκε για τον Γκάρο, προσέκρινε, του έκανε μια ένεση, μορφίνη και είπε: — Πέντε μήνες άπολυτου άναπαύσεως είναι άπαραίτητη. Ένας από τους σπονδυλικούς παρυσιαίους μιά ραγική και κάποιο νεύρο παγιδεύτηκε μέσα σ' αυτή. Δεν είναι άσχημα, αλλά θα μείνεις σε νοσοκομείο, αλλά θα μείνεις τελείως άκίνητος.

Πριν από ένα χρόνο, ο «Βασίλειος του γουέστερν» που είναι σήμερα 59 χρόνων, έμεινε δύο μήνες στην κλινική «Κέδερ» του Λιβάνου, όπου του έγιναν δύο χειρουργικές επεμβάσεις: μία στον προστάτη και μία δεύτερη, κατά την οποία του άφαιρέθηκε έντερο μήκους 15 εκατοστών. Ο Γκάρο άυτός έχει φέρει έναν παρυσιαίο πόνος όσον άγέρastos Γκάρο είχε προσλάβει από καρκίνο.

Στις 31 Μαΐου όμως ο Γκάρο έβγαλε από την κλινική εύδιάθετος και δεν άργουσε να ξαναγυρίσει στα σποιντίν, αποδεικνύοντας πως δίνει καλή άποψη, γιατί αότρωτος. Σήμερα όμως η κατάσταση του κάνει και πολύ άδύνατο ν' άνασταθούν. Οι έφημερίδες έναρμόσειον τον άνόστο δάον έκεινον τον άναδέλφον του, το άστρο των όποιον έθεσε προσάτω: Κλάρκ Γκέμπλ, Έρσολ Φόντν, Χάιφρεν Μπαγκάρ, Τάδρον Πάουερ, και τσού άλλοι. Μα ο Γκάρο, έπαύτως σ' ένα άναπαύσι, καί γι' αυτό, τού άδελφού του, άδελφής του, άδελφού του, έλεγε με το χέρι, που ποτέ δεν τον έγκαταλείπει:

— Ήρθε καλή τις σκέψεις σου. Πολλοί από τους καλύτερους φίλους μου μ' άσπασαν χρόνια. Θα περιμένουν όμως πολύ άκόμα, άσπου να πάω να τούς συναντήσω. Πιστεύω πως δε θα μ' άκρατήσουν κακία γι' αυτό!...

Μεταξύ των μελών της έλληνοβόσκου επιτροπής του Φεστιβάλ των Κανών (3-16 Μαΐου) συγκαταλέγονται και οι σκηνοθέτες Φόντ Τζένιμαν («Όσο θ' άπάρχουν έθελοντες») και Άλφρεντ Μπράντ («Φαντασία»).

Ο Άμερικανός σκηνοθέ-

της Βινσέντε Μινέλι, θα είναι ο πρόεδρος της 33ης διακοπής των «Όσκαρ» στο Χόλυγουντ, το βράδυ της 17ης Απριλίου.

Όταν θα διαβάσει τις γραμμές αυτές, η Έλίζαμπετ Τάιγλορ θα έχει έγκυρα έλθει την κλινική του Λονδίνου, όπου μιά σταφυλόκοκκη πνευμονία έκανε την ύγεια της να διατρέξει σοβαρά κίνδυνο. Ο προσωπικός γιατρός της Λίζ, Ρέε-φορντ Κεννέμυ, ήρθε από την Καλιφόρνια, για να προσλάβει τη στάρ και να τη συνοδεύει στο ταξίδι της έπιστροφής της στο Χόλυγουντ, όπου θα περάσει μιά μακρά περίοδο άναπαύσεως. Οι παραγωγοί της μοιραίας «Κλεοπάτρα» έλπίζουν πως θα μ' άπορρώσουν, τον Άλφονσο, να ξαναρχίσουν το γύρισμα του φιλμ τους.

Η ύγεια της Μαίρι-λυν Μονρόε εξακολουθεί να παρουσιάζει άσχημη βελτίωση. Η στάρ, που περνά μιά περίοδο άναπαύσεως και ξεγνοιασιάς στο Ρέντικτον Μπίτς, της Φλαριδος, συναντήθηκε εκεί με τον πρώην σύζυγό της Τζο Ντι Μάρσι.

Απαυτώντας στις έρωτικές της δημοσιογράφους, ο Τζο δήλωσε πως βρισκόταν στο Ρέντικτον Μπίτς για κάποια άθλητική συνάντηση, και πως έντελως τυχαία (!) συναντήθηκε εκεί με τη Μαίρι-λυν.

Το γεγονός είναι πάντως πως η παρουσία του Τζο βοήθησε τη Μαίριλυν να ξαναβρεί το κέφι της και να συνέλθει από τη νευρική κατάσταση, που της προκάλεσε ο χωρισμός της από τον Άρθουρ Μίλλερ.

Ο Κυκλοφορούν δλο και της έπιμωσαν φήμες, πως ο Βάλτερ Κιόρι θα παντρευτεί τη Βαλερία Φομπέρ. Μέχρι πρό όλίγον έμειναν, όλοι πιστεύουν πως η Βαλερία θα παντρευόταν τον Τάττα Τζακομπέτι, του κουαρτέτου Τσέτρα.

Στις 12 Απριλίου, η Σοφίε της Αιγύπτου θα μιλήσει για πρώτη φορά, κατά τη διάρκεια ενός έπιθλητικού θεάματος «Έγχοι και Γάλλοι», που διοργανώνουν οι Γάλλοι τεχνικοί στην περιοχή των Πουαυλιδών. Η κυδέρνισή της Αιγύπτου δίνει μεγάλη σημασία στο νέο θέαμα, που καθώς πιστεύει θα προκαλέσει άσχηρη ξένοια έπισκοπήτων στη

Σύντομες ειδησούλες

χώρα. Για την πρεμιέρα έχουν σταλή προσκήσεις στην πριγκίπισσα Μαργαρίτα και τον Άρμπαρτονγκ Τζόνσον, στη σύζυγό του Άμερικανού Προέδρου Ζανκλίν Κέννεντυ, στη Μπριζίτ Μπαρντ, στη Σοφία Λόρεν, στη Φρανσουά Σαγκάν, στον Πικασσό, στο Ζαν Κοκτώ, στο Σώμερσετ Μάου, κ. ά.

Ο Ρενάτο Σαλβατόρι θα μείνει επί 20 μέρες άκίνητος στο κρεβάτι. Υπάρχοντας μιά σκηνή του φιλμ «Μιά μέρα άνάμεσα στα λόγια» ο συμπρωταγωνιστής άλλοτε καλλιτέχνης χτύπησε στο γόνατο, που πρήστηκε άμέσως και άπαιτεί τώρα μερικόν έδωμάδων άκίνητας. Το γύρισμα του φιλμ διεκόπη, άσπου ο Ρενάτο να είναι και πάλι σε θέσι να άρπάσει.

Στη Ρώμη, όπου ο Ζάκ Σαρρί έπληξε να συζητήσει με τους παραγωγούς τους άδους φιλμ, ο σύζυγος της Μπριζίτ Μπαρντ, δήλωσε στους δημοσιογράφους: — Η Μπριζίτ κι' έγω ζούμε χωριστά, δεν πάμε όμως

Η Ζαν Βαλερί

να είμαστε δύο πολύ καλοί φίλοι!

Ο Τζέιμς Κάγκνεβύ έχει μία άδελφή, την

Τζένν, την όποια λατρεύει. Η Τζένν έχει τρία παιδιά κι' έπειδή δεν κατορθώνει να βρει έδωμάδα πηγαίνει στην τηλεόραση, για να πάρει μέρος στην έκπομπή «Βασίλισσα για μιά μέρα», ο Τζέιμς μείνει στο σπίτι με τ' άνηψία του και έκτελει χρέη νταντάς...

Η Πασκάλ Πετρί είναι φανερή χορογράφος. Η κουζίνα του διαμερίσματος της είναι γεμάτη ράφια και τ' άρφα άστα θυμίζουν μπαλάντες για έβλεπε και έβλεπε άραδισμένα σ' αυτά διάφορα πολύχρωμα κουτιά με κουσενθριασμένα λαχανικά και φρούτα. Η Π. Π. πινατεύει πως, όταν τρώει γυναίκα λαχανικά και φρούτα, δε χρειάζεται καμιά άλλη διαίτα για να διατηρήσει τη σιλουέττα της.

Αν σ' άρξουν άμέσως να μ' άπτε ποιά είναι η στάρ, που περισσότερο άπ' όλες τις άλλες, άναγκάζει, με διάφορες τολμήτες σκηνές των φιλμ της, να έπιμω η ψαλίδα της λογασιόνας; Η άπαντούσα άραδία: — Άν άπαιτούνται άραδία, Κι' όμως δεν είναι η Μπέ-Μπέ, αλλά η νέα στάρ Ζαν Βαλερί, που δε διατάζει καθόλου να έναρμόσει γυμνή μπροστά στο φακό, σε στάσεις πολύ πιο άσχημες (δείτε σκανδαλιστικές).

Η Μαρίνα Βλαντύ, της όποιος η έιδιότητα ζωής περιβάλλεται από μυστήριο, από τότε που χωρίσε το Ρομπέρ Ο' Σάβεν, έ άρχισε στα τέλη Απριλίου του γύρισμα του φιλμ «Η ψεύτρα», σκηνοθετής του όποιου θα είναι ο πρώην σύζυγός της.

Ο Γκλέν Φόρντ χίτσει στην Καλιφόρνια μιά άραία βίλλα για έργα, με δύο μόνο κρεβάτιακάμαρες. Και όλοι άναρωτιούνται τι γίνεται το είδωλό του με τη Χόπ Λάντς; Η άλήθεια είναι πως έκανε παραμυθία σύζυγος του Ντόν Μάρσαλ και δε δέχθηκε τελευταία καμιά διάθεση να έπισπείση το διαζύγιο.

Η Τζόαν Κόλλινς έπιδεικνύει τώρα παντού το άσάο και πανάκριβο άαχτύχο, (των άρραδών), που πέρασε στο άτύχο της ά Γουάρεν Μπίτς. Οι δύο άραδισμένοι πάντως δηλώνουν ρητά πως δε θα παντρευτούν πρ' ό το 1964, γιατί θέλουν να είναι άπόλυτα βέβαιη για

τη σταθερότητα των άισθημάτων τους.

Ο Βάλτερ Κιόρι

ζι, είναι δύο χαμόγελα και τρυφερότητες, άσπου δε την έντύπωση του πιο εύχρηστου ζευγαριού.

Η Άνν Μίλλερ, που πήρε πρ' ό έμερον διαζύγιο από τον Ουίλλιαμ Μόρς, κατορθώσε να πείσει το δικαστήριο ν' άπαγορεύσει π' όν Μόρς να ξαναπατήσει το πόδι του στο σπίτι της (το πρώην σπίτι τους). Άν ξαναδώ μπροστά μου αυτό το άποκεμένο κι' έγω δεν έξω τι θα κάνω!, δήλωσε η στάρ.

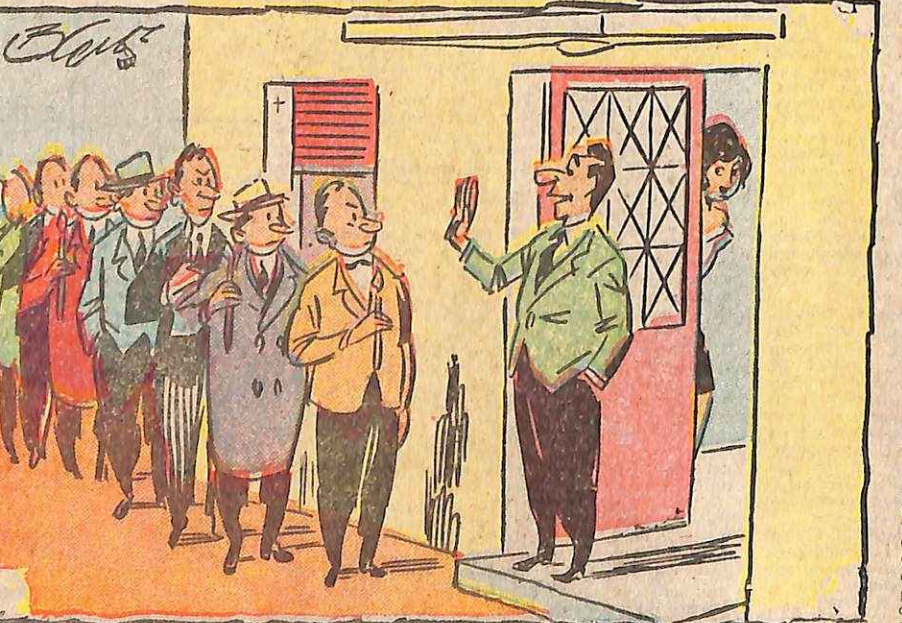
Ο Τρέινινγκ είναι ο νέος έυνομένος και άγέρastos άνταρτος της Άδα Γκάρντνερ. Είναι ένας Άρτουρ Σάουερς κλαρινέτο, δήλωσε η Άδα, μιλώντας για τη νέα της κατάντη.

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζυλιέν Ντυβιέ, που στήριξε το γύρισμα του φιλμ «Οι λιποτάκτες», άλγες μέρες μετά την έναρξή του, διατάζει να γυρίσει ένα τέταρτο «άον Καμύ», στο όποιο ο συμπρωταγωνιστής Φερνάντς και ο Πιόπις Τζέινο Τσέρβι — βουλευτής. Ο Ντυβιέ, που είχε γυρίσει τους δύο πρώτους «άον Καμύ», είχε ήδη άρνηση να γυρίσει και τον τρίτο.

Ο Λουί Ζουρντάν έναρμόσει κι' αυτός άπο περισσότερο στην Εύρώπη. Άποφάσεις λοιπόν ν' άκολουθήσει το παράδειγμα των συναδέλφων του Γκούλ Μπράννερ, Ντεμάρ, Κέρρ, Ουίλλιαμ Χόλντεν, Τσάρλυ Τσάπλιν, Σοφία Λόρεν, κ. ά. και ν' άρραση μιά βίλλα στην Έλβετία. Οι άσπότες βρίσκουν πολύ εύχάριστο το κλίμα της χώρας αυτής, ίδια από άποφωσ... φολογίας.

Η Σουλβάν Μάνγκανω περιμένει ένα τέταρτο παιδί, που θα γεννηθεί μέσα στον Απρίλιο. Η στάρ, που έχει ήδη δύο κορίτσια Κι' ένα άγόρι, δήλωσε, για μιά άκόμα φορά, πως είναι άποφασισμένη να έγκαταλείψει τον κινηματογράφο, κι' όμως ο σύζυγός της, ο παραγωγός Ντιν γι' Άλουρεντί, περιμένει άναρμόσει την στιγμή που η γυναίκα του θα μ' άπορρώσει επανέλθει στο σποιντίν, για να ξαναρχίσουν το γύρισμα της υπεραρραγωγής του «Βασίλειος», στην όποια η Σουλβάν υποδύεται την Ραχήλ, μια άραία γυναίκα με ζωή και άσάο παρά άποδεδιγμένη, που θα λάβει τον Χριστό την άραδισμένη στον ίδιο άρρο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΜΤΥ

Έρμα Φέτος τα «φιλιά της Άγάπης», κύριοι. Παντρεύτηκε!... (Τού Άρχέλαου)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

σούλα κι' ο παπάς άρχισε με τη βραχνή φωνή του, σε λίγο, τ' Αναστάσιμα.

Η Φωτεινή, που είχε μείνει πίσω, κύτταξε από πολλή ώρα αυτή την κουρασμένη γυναίκα, που τα χείλη της ψιθύριζαν διαρκώς:

— Συγχώρεσέ με, Κύριε, την άμαρτωλή. Ο παπάς έψαλε το «Χριστός Άνέστη» κι' όσοι παρακολουθούσαν τη λειτουργία έβαλλαν μαζί του, για να τον βοηθήσουν.

Σιγά-σιγά, όμως, έφευγαν για το μαγαζί και τελευταίο έμειναν ο παπάς και η άγνοστη γυναίκα. Έπειτα έφυγε κι' ο παπάς. Η ξένη που καθόταν άκόμη στην καρέκλα, έμεινε μόνη, με τα δακρύα της, που πλημμύριζαν τα μάτια της.

Θέχε περάσει μιά ώρα και παραπάνω, οι πελάτες του μαγαζιού είχαν φύγει. Μιά κούρσα είχε φιλοξενηθεί τον παπά να τον πάει ως το χωριό, κι' η Φωτεινή, μόνη, κουρασμένη, άρχισε να συμμαζεύει και να συγκομίζει το μαγαζί από την άκαταστασία, όταν, ξαφνικά, θυμήθηκε την ξένη, που δεν την είδε καθόλου σ' όλο αυτό το διάστημα.

Άνοιξε, λοιπόν, την πόρτα κι' έβριξε μιά ματιά ως το έκκλησιάκι. Τα πόδια της κατόπιν τη φέρναν βιαστικά ως εκεί. Μπήκε μέσα και τότε άντίκρισε την ξένη στο κάθισμα να κοιμάται.

Πήνε κοντά, την ξύπνησε και, βοηθώντας την,

— Είμαι μιά άμαρτωλή, κόρη μου. Ο Θεός να με άρπάξει... της είπε η μητέρα της.

θουσα συμπληρωματική με τζαμόπορες και πολ-λά, τραπεζία.

Δεν είπαν τίποτα. Μιά τρεμούλα είχε πιάσει τη Φωτεινή, καθώς έτοιμαζε το τραπεζάκι, βάζοντας δύο πιάτα. Κι' όταν άδειασε τη μαγειρίτσα σ' αυτά, πλησίασε την ξένη και της είπε:

— Χριστός Άνέστη! Η γριά σήκωσε τα μάτια της, την κύτταξε μιά στιγμή και πρόφερε:

— Χριστός Άνέστη, Φωτεινή! Μαννά! Έσύ είσαι; φώναξε εκείνη. Άγκυλιασμένες οι δύο γυναίκες, βύλιναν τώρα, ενώ τα χείλη της γριάς ψιθύριζαν:

— Συγχώρεσέ με, Κύριε, την άμαρτωλή. Και, γυρίζοντας πρ' ό την κόρη της, της είπε, ενώ το κουτάλι έτρεψε στο χέρι της:

— Είμαι μιά άμαρτωλή, κόρη μου! Ο Θεός να με άρπάξει!

Την έφερε στο παλιό μαγαζί με το τζάκι. Δέν είπαν τίποτα. Μιά τρεμούλα είχε πιάσει τη Φωτεινή, καθώς έτοιμαζε το τραπεζάκι, βάζοντας δύο πιάτα. Κι' όταν άδειασε τη μαγειρίτσα σ' αυτά, πλησίασε την ξένη και της είπε:

— Χριστός Άνέστη! Η γριά σήκωσε τα μάτια της, την κύτταξε μιά στιγμή και πρόφερε:

— Χριστός Άνέστη, Φωτεινή! Μαννά! Έσύ είσαι; φώναξε εκείνη. Άγκυλιασμένες οι δύο γυναίκες, βύλιναν τώρα, ενώ τα χείλη της γριάς ψιθύριζαν:

— Συγχώρεσέ με, Κύριε, την άμαρτωλή. Και, γυρίζοντας πρ' ό την κόρη της, της είπε, ενώ το κουτάλι έτρεψε στο χέρι της:

— Είμαι μιά άμαρτωλή, κόρη μου! Ο Θεός να με άρπάξει!

Χάραξε... Μιά καινούρια ημέρα άρχισε για τις ψυχές της Φωτεινής και της μητέρας της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η Φωτεινή είναι τώρα σαράντα χρόνων. Το μαγαζί, ο παλιός αυτός μύλος, έχει μεγαλώσει και πλάι του έχει χτισθεί μιά μεγάλη αί-

— Χωροσέ με, κύριε, την άμαρτωλή! ΟΙ πελάτες του μαγαζιού γέμισαν την έκκλη-

ΑΛΙΚΗ
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ
ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ
ΣΙΑΒΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ
ΦΟΥΝΤΑΣ

ΤΖΕΝΗ
ΚΑΡΕΖΗ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Ηηστεύσαντες και μη ηηστεύσαντες
πάντες εὐφρανθήτω...»

ΑΛΛΟΤΕ, σε παλιούς καιρούς, στα «παλιά» όρατα χρόνια, το πασχαλινό «Ευφρανθήτω» που το εξέπεμπε σαν τηλεγράφο ο παπας μπροστά στην «Ραία Πύλη» σφάνοντας πανηγυρικά τη λαμπάδα της «Αναστάσεως» ήταν στ' αλήθεια «εὐφρανθήτω» με τὰ βλα του.
Κι' οι παλιοί «Αθηναίοι», ύστερα από μία βδομάδα ησυχίας, προσευχής και δροσιστικής για το Θείο Δράμα, ήσαν ενά το γλεντάνε. Με κόκκινα αυγά, με τον πατροπαράδοτο όθελια, με τσουρέκια και άφθονη οινόπνοια. Κυρίως όμως με τον εγκαίνισμό του θερινού μεσημεριάτικου ύπνου.
Το Πάσχα ήταν γιορτή του σπιτιού, γιορτή του «καθιστού».
Τώρα; Νέοι καιροί, νέα ήθη. Τώρα έγινε γιορτή της «φρυγάδας». Η για να μεταγειριστούμε την όρθη λέει, γιορτή της έκδρομης. Λίγα κόκκινα αυγά. Ένα παγούρι με ούζο. Ένα σόρτς και... βίρα τις άγριες για το χωριό, για το βουνό, για τη θάλασσα, για τον κάμπο.
Πρώτα και καλύτερα σ' αυτή τη γενική έξορμη, με ελάχιστες εξαιρέσεις, τ' «άσπερια» μας του θεάτρου και του κινηματογράφου.
Κάθε Πάσχα παύουν νάναι «άσπερια» και χλινονται... χελιδόνια. Και ποός άποδείξειν, ιδού:

★ Η ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ θα κάνει «Ανάστασι» στην «Αθήνα» με τους δικούς της. Μόλις όμως ο παπας ψάλλει το «Χριστός «Ανέστη» κι' οι πιστοί ανάψουν τις λαμπάδες τους, η Τζένη, που θάχει έτοιμα τὰ μπαγκάζια της, θ' «ανάψει» τη μηχανή της λιμουζίνας της και... δράμα.
— Πού θα πάς, Τζένη; τη ρωτάει προχτές σε μία τηλεφωνική συνομιλία με την Καλαμάτα, όπου βρισκόταν με το θάσσο της, με τόν όποιο συνεχίζει τη θρησκευτική τουρνέ της στην Πελοπόννησο.
— Σε πάω στην Πάτρα.
— Εκδρομούλα;
— Πές το έτσι, αν θές. Πάντως, το βράδυ του Πάσχα, θα δουλέψω. Θα δώσω την «πρεμιέρα» στην «Αγνίστρια» του Πατραϊκού, στο θέατρο «Ρέξ», του Εργου του «Ιακ». Καμπανέλη «Ηταν ένα κοινό κορίτσι».
★ Μακρότερη έκδρομή και μάλιστα χωρίς «πρεμιέρες», θα πραγματοποιήσει ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ.
— Θα πάω με μία παρέα φίλους στη Βόρεια «Ελλάδα»: Θεσσαλονίκη, Βέροια, Νάουσα, Παναγία του Σουσιελά, μας λέει.

— Και πόσο θα μας λείψης;
— Ως την Παρασκευή.
— Άς κάνουν, λοιπόν, υπομονή οι άπειροπληθείς θαυμάστριες του Νικολινακού «Παρασκευή... κοινή γιορτή» που λέγαμε κι' οι... άρχαίοι.
★ Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ και η ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΣΙΑΒΑ, θα βρίσκον-
ται κι' αυτοί μακριά απ' την «Αθήνα» άλημερα του Πάσχα.
— Πού ακριβώς;
— Στη Βυτινά.
— Εκδρομούλα;
— Και γυρίσιμα. Το τεσσόν μετά του όφελιμου, βλέπεις, λέει, η δ-
μορφή «γλιανομάτα» σταν. Θα γυρίσουμε μερικές σκηνές της ταινίας «Ο τε-
λευταίος γυριμός».
★ Και η ΜΑΡΩ ΚΟΝΤΟΥ... έκδρομη κι' αυτή.
— Για πού, Μάρω;
— Δεν έχει σημασία. «Εκείνο που έχει σημασία είναι πώς μονάχα το Πάσχα
μού αφήνει περιθώρια ή δουλειά μου να ξεσκάσω λιγάκι. Θα επαφελθώ, λοιπόν!»
★ Η ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ βρίσκεται από τώρα σε έκδρομη και
μάλιστα μακρινή. Μία μικρή άδεια της έδωσε την ευκαιρία να «επισκεφτεί» ως
το Λονδίνο, όπου σπούδασε κι' όπου ζουν οι φίλες της. Θα επιστρέψει όμως
τη Μεγάλη «Εβδομάδα» και θα «επιτεράσει»
τη μητέρα της μας έδωσε την πληροφορία:
— Θα πάω με φίλες της στο Γκίολι.
★ Κι' ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ δε θα μείνει πίσω στη γενική αυτή άσπερη-
όρμη, για την υπαίθρο, τώρα μάλιστα που άπόχτησε μία καμιοόγρια αερο-
δυναμική κούρσα.
— Ο Γιώργος, που είναι πολύ προσεχτικός και συνετός στο σφάρισμα, θα
τραβήξει κατά το Λιβαρικό.
— Μα... άκουσα πως εκεί οι δρόμοι δεν είναι και τόσο καλοί. Μπορεί να
σου ανοίξουν δουλειές... με φούτες.
— Ο Γιώργος γέλα καλοκάρδα.
— Καλύτερα, λέει, «Αλλού, τι φούντας θέμουν».
★ Η ΑΝΝΑ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ είναι η πιο θεϊστένις σφαιρίνα, που έχωμε δη, Μπο-
ρεί να τρέξει με 140 χιλιόμετρα και να συζητά ταυτόχρονα με άνεσι και να
χαμογελά, λές και βρίσκεται σ' ένα τραπέζι του Ζαβρόρη. Θα γίνη, λοιπόν,
και η «Αννούλα» τώρα το Πάσχα... πάραυτος.
— Για τη σελήνη, «Αννούλα»;
— Μαντεύουμε στην άλλη άκρη του σύρματος την περιφροντική γκριμάτσα.

Σωστά. Η «Αννα» σάν «άσπερη» που είναι, βρίσκεται κάθε μέρα εκεί ψηλά
«Αέ» θάχει και καινούργιο. Μία έκδρομη ως... το Διακοπτό, να τοίμε.
★ Και η ΝΑΝΑ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ θα λείψει το Πάσχα απ' την «Αθήνα» θα
πραγματοποιήσει με τον άντρα της το «ταξίδι» του μέλιτος σ' ένα διαμφο η-
σάκι, που τ' όνομά του το κρατάει μυστικό.
— Μα έσύ, Νάνα, παντρεύτηκες πέρσι. Ταξίδι του μέλιτος τώρα;
— Κάλιο άργά, παρά ποτέ, λέει η πολυδραβμένη μας τραγουδίστρια. «Η
δουλειά μου είναι, τέτοια, που δε μου άφνει, καθόλου καιρό. Άκουα και την
έβδομάδα που παντρεύτηκα, τραγουδούσα. Γιατί να μην επαφελθώ τώρα;
★ Η ΚΑΚΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ κι' ο ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ άνηκον στις εξαί-
ρέσεις του κανόνος. Δε θα έξορμησουν το Πάσχα για την έπαρχία.
— Γιατί, βρέ παιδιά; Σας άρέσει τόσο η «Αθήνα» έσας;
— Όχι, ακριβώς. Άλλά, νά, έχωμε εδώ πέρα μία δουλειά εμπιστευτική
το βράδυ της Ασημάς.
— Επιτρέπεται να τη μάθω;
— Ναι. Θα παίξουμε στην παράσταση «Εμπιστος σύζυγος». Μόλις άνέθηκε
το έργο, βλέπεις. Πώς να παρατήσουμε τούς ρόλους, που μας εμπιστεύτηκαν;
★ Ο βετεράνος του ελαφρού μουσικού μας θεάτρου, ο ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ,
είναι κι' αυτός απ' τούς ελάχιστους «εξαιρέτους».
— Δε θα πάς πούθενά έσύ, κύρ-Ορέστη;
— Θα πάω, θα πάω.
— Πού θα πάς;
— Στη... Βαρβάρα.
— Η κυρία Βαρβάρα είναι η αγαπημένη σύντροφος του βίου του βετεράνου
της ράμπας. Οι δυο τους, μαζί με τα παιδιά τους και τὰ έγγονά τους, τους
θα... έμεινουν στην πατροπαράδοτη έννοια του «Ευφρανθήτω», που αναφέρουμε
στην άρχή. Θα κάνουν Πάσχα στο διαμφο σπιτάκι τους στο Μαρούσι, με όθε-
λια και κόκκινα αυγά.
★ Αφίσαμε τελευταία την ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ, όχι γιατί αυτή είναι
η θεία της, αλλά γιατί δεν έόρμησε τί να σάς πούμε. Στο τηλεφώνήμα μας, η
μητέρα της παρακάλεσε να μην έπιμείνουμε στην έρώτησή.
— Είναι μυστικό.
— Άς σεάστουμε λοιπόν, την έπιθυμία. Στο κάτω-κάτω, δε μας μένει και-
ρός πιά. Πάμε, κι' έμεις και σεις να βιαστούμε.
Για ποιά πράγμα; Μα για ποιά έλλα; Για την... Πασχαλινή έκδρομη μας.

ΚΑΚΙΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

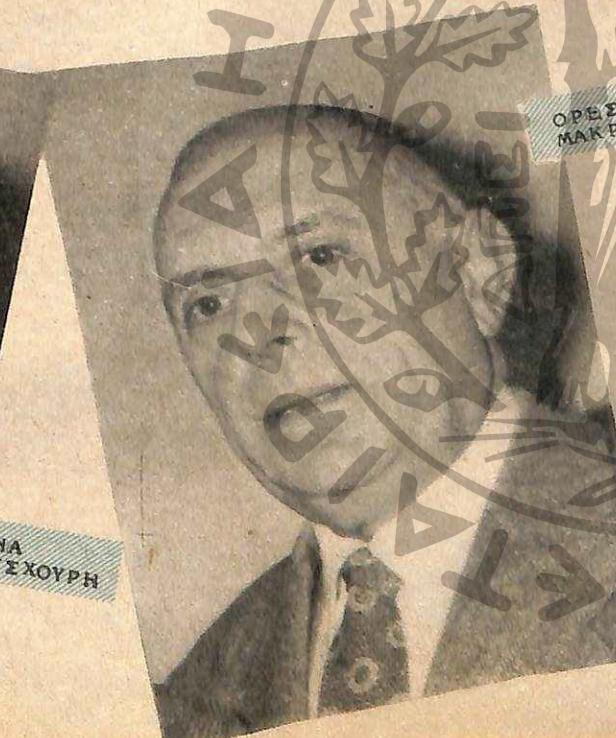
ΜΙΧΑΛΗΣ
ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ

ΝΑΝΑ
ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ

ΜΑΡΩ
ΚΟΝΤΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ
ΜΑΚΡΗΣ

Νύχτα ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΜΑΤΗ καὶ μέσα κι' ἀπ' ἔξω ἡ ἐκκλησιά,
γεμάτοι κι' οἱ δρόμοι τριγύρω.
Κι' ἀπλώνεται ὁλοῦθε τοῦ Ἀπρίλη ἡ δροσιά,
μαγιάτικων ρόδων τὸ μύρο.

Χαρούμενες, θεῖες, γλυκεῖες ψαλμουδιές
δονοῦν ἀπαλὰ τοὺς αἰθέρες,
τὰ βλέμματα λάμπουν, χτυποῦν οἱ καρδιές,
δακρύζουν παιδιὰ καὶ μητέρες.

Ὀλάσπρες λαμπάδες, λουλούδια νωπὰ
καὶ μιά χρυσογάλαζή ἀχτίδα.
Κι' ἀπ' τ' ἄσαρκα χεῖλη τοῦ γέρου παπᾶ
κρεμιέτ' ἡ ἀνθρώπινη ἐλπίδα.

Ψυχές ποὺ ἕνας πόθος τίς καίει κροφός
τὸ «Λάθετε φῶς» ν' ἀντηχήσῃ.
Κι' ὦ! δεῦτερο θαῦμα! Στὸ θεῖο τὸ φῶς
νὰ λυώσουν τ' ἀνθρώπινα μίσῃ.

Τὸ νόημα νᾶθρη καθεῖς τὸ βαθὺ
—Κινέζος, λευκὸς ἢ ἀράτης.
Καὶ πιά νὰ μὴν κλάψῃ, νὰ μὴν πικραθῇ
ὁ πρῶτος Θεὸς τῆς Ἀγάπης.

Κι' ἀπλώνεται ὁλοῦθε τοῦ Ἀπρίλη ἡ δροσιά,
μαγιάτικων ρόδων τὸ μύρο.
Γεμάτη καὶ μέσα κι' ἀπ' ἔξω ἡ ἐκκλησιά,
γεμάτοι κι' οἱ δρόμοι τριγύρω.

Προσμένουν — μελίσσι πιστῶν ταπεινὸ,
ποὺ κρύβουν τὴν Πίστι στὰ στήθη —
τὸ Μήνυμα νᾶρθη ἀπ' τὸν οὐρανὸ,
ὁ Κύριος ὅτι ἀνεστήθη.

Σὰν θᾶρθη — τὸ ξέρουν — τὸ Μήνυμα αὐτὸ
τὴν κάθε καρδιά θὰ ζεστάνῃ,
τὸν κόσμον θὰ κάνῃ καλὸ, ζηλευτό...
Καὶ νάτο τὸ μῆνυμα! Φτάνει!

Τῆς Πίστεως, τότε, καρπίζει ὁ ἀνθός,
ἐνῶ ἀλαλάζουν τὰ πλήθη:
— «Ὁ Κύριος ἀνέστη! Ἀνέστη ἀληθῶς!»
Κι' ἡ Γνώσις θερμαίνει τὰ στήθη.

Χιλιάδες, μυριάδες καμπάνες ἀκοῦς,
ποὺ κάθε τιμὴ τοὺς ἀνήκει.
Καμπάνες ποὺ ὕμνους τονίζουν γλυκοὺς
στὴν Πρώτῃ τοῦ Πνεύματος Νίκη.

Τῇ Γῇ μιά καινούργια τυλίγει πνοή,
πνοὴ ποὺ ποτὲ δὲ θὰ σθύσῃ.
Ὁ Κύριος Ἀνέστη! Κι' ὦ! θαῦμα! Ἡ Ζωὴ
τὸν θάνατον ἔχει νικήσει.

Ὀλάσπρες λαμπάδες, λουλούδια νωπὰ
καὶ μιά χρυσογάλαζή ἀχτίδα.
Κι' ἀπ' τ' ἄσαρκα χεῖλη τοῦ γέρου παπᾶ
κρεμιέτ' ἡ ἀνθρώπινη ἐλπίδα.

Κι' οἱ ἄνθρωποι λένε: — «Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!
Καί, θέλοντας δρόμους ν' ἀνοίξῃ,
ἐπάνω ἀπὸ πάθῃ ἀνθρώπων μικρῶν
ἐπέρασε δίχως ν' ἀγγίξῃ».

Κι' ἐλπίζουν πιά ὅλοι — παιδιὰ καὶ γονεῖς,
παπποῦδες γεμάτοι ρυτίδες.
Δὲ χάνουν τὸ θάρρος, δὲ μένει κανεὶς,
χωρὶς προσδοκίες κι' ἐλπίδες.

Κι' ἂν ἐξέσπασαν μπόρες γερὲς καὶ πολλές,
κι' ἂν θέρειψεν ἡ παραζάλη,
θάρθουν, δίχως ἄλλο, καὶ μέρες καλές
κι' ὁ ἥλιος θὰ λάμπῃ καὶ πάλι.

Θὰ πάψουνε νᾶναι σὰν πρῶτα βαρυὰ
τὰ πένθιμα μαῦρα μαντήλια.
Καὶ τὸ χαμογέλιο, σὰν παρηγοριά,
θ' ἀνθίσῃ σὲ γέρικα χεῖλια.

Παιδάκια, κορίτσια κι' ἀγόρια ὀρφανὰ,
τὰ νειάτα τοὺς θὰ τὰ χαροῦνε,
κι' οἱ χαροκαμμένες μαννάδες, ξανά
σκοπὸ στὴ ζωὴ τοὺς θὰ βροῦνε.

Θὰ δῇς ὅτι ἔχεις πολλὰ νὰ χαρῇς,
κι' ἂς σ' ἔχουν οἱ πίκρες μαράνει.
Κι' ὁ πόνος τ' ἀρρώστου, ὁ τόσο βαρὺς,
σὲ λίγο κι' αὐτὸς θὰ γλυκάνῃ.

Τὸ νόημα θᾶρθη καθεῖς τὸ βαθὺ
—Κινέζος, λευκὸς ἢ ἀράτης.
Καὶ πιά δὲ θὰ κλάψῃ, δὲ θὰ σταυρωθῇ
ὁ πρῶτος Θεὸς τῆς Ἀγάπης.

Τὰ στόματα ὅλων, μεγάλων, μικρῶν,
θὰ ποῦνε τὸ Μήνυμα πάλι.
— «Ὁ Κύριος ἀνέστη! Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!
Αὕτῃ ναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Μεγάλη!»

Μὲ δέος καρφώνουν τὰ μάτια οἱ πιστοί,
ἐκεῖ, πρὸς τὸν Τόπον τοῦ Θρήνου,
ἀπ' ὅπου ἀπόψε ξανά θ' ἀκουστῇ
τὸ μέγα τὸ διδάγμα Ἐκείνου.

Χαρούμενες, θεῖες, γλυκεῖες ψαλμουδιές
δονοῦν ἀπαλὰ τοὺς αἰθέρες,
τὰ βλέμματα λάμπουν, χτυποῦν οἱ καρδιές,
δακρύζουν παιδιὰ καὶ μητέρες.

Καὶ τρέμοντας σκύβουν οἱ ἁμαρτωλοὶ
τῇ νύχτᾳ ἐτούτῃ τὴν ἁγία,
βελούδινη νύχτα, θερμὴ κι' ἀπαλή,
σπαρμένη μὲ φῶς καὶ μὲ μάγια.

Τῇ Γῇ μιά καινούργια τυλίγει πνοή,
πνοὴ ποὺ ποτὲ δὲ θὰ σθύσῃ.
Ὁ Κύριος Ἀνέστη! Κι' ὦ θαῦμα! Ἡ Ζωὴ
τὸ θάνατον ἔχει νικήσει...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ

Ξέρετε να κάνετε ΕΝΕΣΕΙΣ;

Οι ένεσεις είναι σήμερα στην ημερησία διαταγή και πολλοί ασθενείς τις προτιμούν από τα χάπια και τις σταγόνες, που ή επιδράσει τους άγει να εκδηλωθεί και πού, έξω από το σώμα, βραδύνουν το στομάχι και προκαλούν διάφορες άλλες διαταραχές. Κατά κανόνα, οι ένεσεις πρέπει να γίνονται από το γιατρό ή από μια έμπειρη νοσοκόμο. Αλλά και κάθε άνθρωπος που έχει ψυχραιμία και κάποια επιδεξιότητα μπορεί επίσης να κάνει μια ένεση. Κι ίσως όλοι οι άνθρωποι θα πρέπει να μάθουν να κάνουν ένεσεις, για να μπορούν να βοηθήσουν έναν οικείο τους ή οποιοδήποτε άλλο, σε περίπτωση ανάγκης.

Αλλά ποιά είναι η τεχνική των ένεσεων; Προτού αποφασίσετε να κάνετε μια ένεση, πρέπει να πάρετε ώρισμένες προφυλάξεις, που είναι οι εξής:

1) **Αποστείρωση:** Κατά κανόνα, η αποστείρωση της σύριγγας και της βελόνας πρέπει να γίνεται μέσα σε κλίβανο. Μπορείτε, όμως, να τις βράσετε και μέσα σε μια κατσαρόλα. Το βράσιμο θα γίνει ως εξής: Θα πάρετε ένα καθαρό πανί και θα βάλετε μέσα σ' αυτό τη σύριγγα και τις βελόνες. Από τη σύριγγα θα βγάλετε το έμβολο. Δε θα βγάλετε, όμως, τα συστατικά από τις βελόνες. Θα βέσετε κατόπιν τις τέσσερες άκρες του πανιού και θα βάλετε το μικρό δέμα μέσα στην κατσαρόλα με το νερό. Το βράσιμο πρέπει να παραταθεί επί 15 τουλάχιστον λεπτά.

2) **Μοντάρισμα της σύριγγας:** Αφού σαποουνίσετε καλά τα χέρια σας και τα απολυμάνετε με λίγο οινόπνευμα, θα πιάσετε τον κύλινδρο της σύριγγας από τη μέση και θα βάλετε μέσα το έμβολο. Θα περάσετε κατόπιν το μετάλλιο επίστομο, χωρίς να αγγίξετε με το χέρι σας ούτε την άκρη της σύριγγας, ούτε την άκρη του επίστομου. Θα βάλετε, τέλος, τη βελόνη στην άκρη του επίστομου, αφού βγάλετε το συστατικό.

3) **Έμεισμα της σύριγγας:** Θα χαράξετε με τη λίμα την άκρη της σύριγγας κι' αφού την περάσετε με λίγο οινόπνευμα, θα την κόψετε πιάνοντάς την με μια αποστειρωμένη γάλα ή με λίγο βαμβάκι. Θα γυρίσετε κατόπιν τη σύριγγα προς τα κάτω και θα περάσετε από το άνοιγμα τη βελόνα. Τραβώντας το έμβολο προς τα κάτω, θα κάμετε το υγρό να περάσει μέσα στη σύριγγα. Θα πιέσετε κατόπιν ελαφρά το έμβολο προς την αντίθετη κατεύθυνση, για να βγάλετε τις φυσαλίδες του αέρα, που έχουν σχηματιστεί στο έσωτερο της σύριγγας.

Η σύριγγά σας είναι έτοιμη. Θα την βάλετε πάνω στο πανί που χρησιμοποιήσατε για το βράσιμο, με τη βελόνα προς τα έξω, αφήνοντας πάνω σ' αυτή την αδειανή σύριγγα.

Προτού κάμετε την ένεση, θα απολυμάνετε το δέρμα του ασθενούς με καθαρό οινόπνευμα. Υπάρχουν πέντε είδων ένεσεις.

1) **Οι ενδοδερμικές:** Χρησιμοποιούμε γι' αυτό το σκοπό μια βελόνα πολύ κοντή και πολύ λεπτή. Αφού πιάσουμε το δέρμα ανάμεσα στον αντίχειρα και το δείκτη, θα φέρουμε τη βελόνα παράλληλα σ' αυτό και θα τη γώσουμε με μια γρήγορη κίνηση. Οι ενδοδερμικές ένεσεις γίνονται κυρίως για την καταπολέμηση ενός τοπικού πόνου, χρησιμοποιούνται δε γι' αυτό το σκοπό αθροιστικά προϊόντα. Στο σημείο όπου έγινε η ένεση σχηματίζεται μια έντονη κοκκινίλα, που συνοδεύεται κι' από μια αίσθηση θερμότητας.

2) **Υποδόριες ή υποδερμικές:** Γίνονται μέσα στον ιστό που βρίσκεται κάτω από το δέρμα, συνεπώς πιο βαθιά από τις ενδοδερμικές. Μπορεί να γίνουν στα πλευρά, στην κοιλιά, στην ώμοπλάτη (αντιδιαφρενικό και αντιταξικό έμβολιο) ή στην εξωτερική επιφάνεια των μηρών. Πιάνουμε το δέρμα με τον αντίχειρα και το δείκτη και γώνο-

με τη βελόνα μέσα στη μάζα, που ανασπώσαμε, με ελαφρεία κλίση προς τα κάτω.

3) **Ενδομυϊκές:** Γίνονται μέσα στους μύς. Χώνομε τη βελόνα βαθιά, με μια μοναδική κίνηση και κάθετα προς το δέρμα. Το καλύτερο μέρος γι' αυτές τις ένεσεις είναι οι γλουτοί (γίνονται κάποτε και στην εξωτερική επιφάνεια των μηρών). Προκειμένου για τους γλουτούς, θα γίνουν στο ανώτερο μέρος τους, γιατί πιο κάτω υπάρχουν πολυαρθρικά άγγεια και σημαντικά νεύρα, όπως το Ισχιακό, που δεν πρέπει να το εγγίσουμε. Παρόμοιο ένδεχομένο θα μπορούσε να έχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

4) **Περιοστικές:** Γίνονται γύρω και πάνω σ' ένα οστό.

5) **Ενδοφλέβιες:** Γίνονται κατά κανόνα στη φλέβα που βρίσκεται στην έσωτερική πτυχή του άγκυρος.

Οι περιοστικές κι' οι ενδοφλέβιες ένεσεις πρέπει να γίνονται πάντα από γιατρό. Τα νευρικά άτομα δεν πρέπει να κάνουν σε άλλους ένεσεις, γιατί μπορεί να προκαλέσουν ένα ατύχημα ή απροσδόκητο να κάμουν τον άσθενή να υποφέρει χωρίς λόγο.

Προκειμένου να κάνετε μια ένεση, θα διαλέξετε με προσοχή το μέρος και κατόπιν θα γώσετε με μια γρήγορη κίνηση τη βελόνα. Μη γώσετε τη βελόνα κατά δόσεις, γιατί έτσι κάνετε τον άσθενή να πονάει, ενώ στην πρώτη περίπτωση δε θα αισθανθεί παρά ένα ελαφρό τσίμπημα.

Πρέπει, έξω από αυτό, να ξέρετε ποιές είναι οι αντιδράσεις του φαρμάκου που χρησιμοποιείτε και πώς πρέπει να το είξετε, άρα η γρήγορα. Τα έλαιονα προκαλούν αλέργια π.χ. (καμφούρα κλπ.) πρέπει να εισαγονται άρα. Όρισμένα φάρμακα, έξω από αυτό, προκαλούν ένα μικρό πόνο, ενώ άλλα είναι τελείως ανώδυνα.

Οι αντιδράσεις, όμως, δεν εξαρτώνται μόνο από το φάρμακο, αλλά και από τον άσθενή (όπως συμβαίνει με τα νευρικά άτομα). Μπορεί ακόμη να οφείλονται σε λάθος ως προς την έκδοση του μέρους, όπου κάνουμε την ένεση, στην ταχεία εισαγωγή ενός φαρμάκου, που πρέπει να εισαχθεί άρα κλπ.

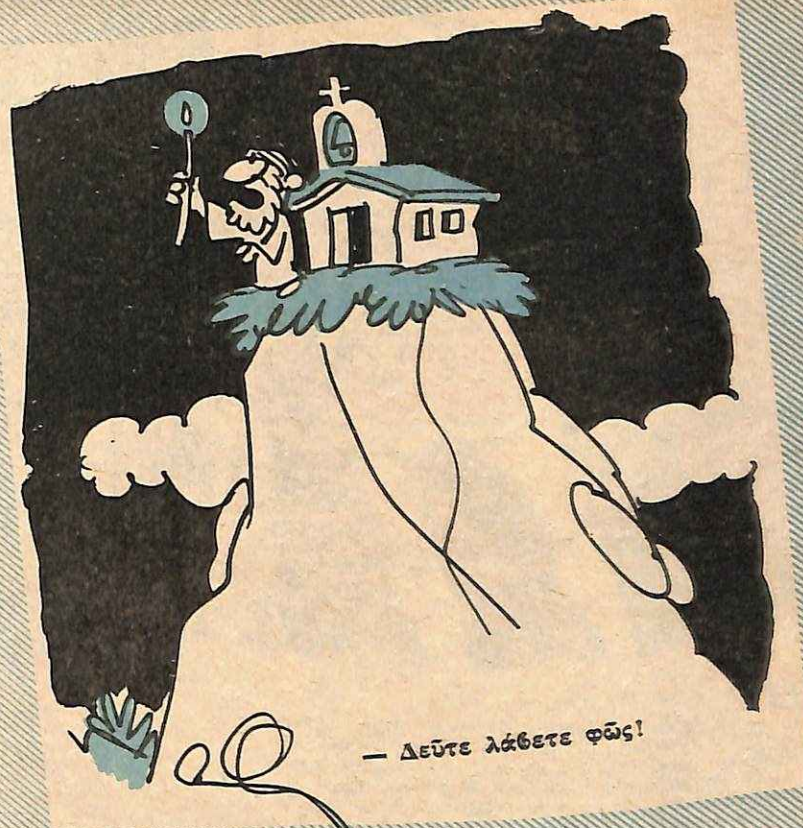
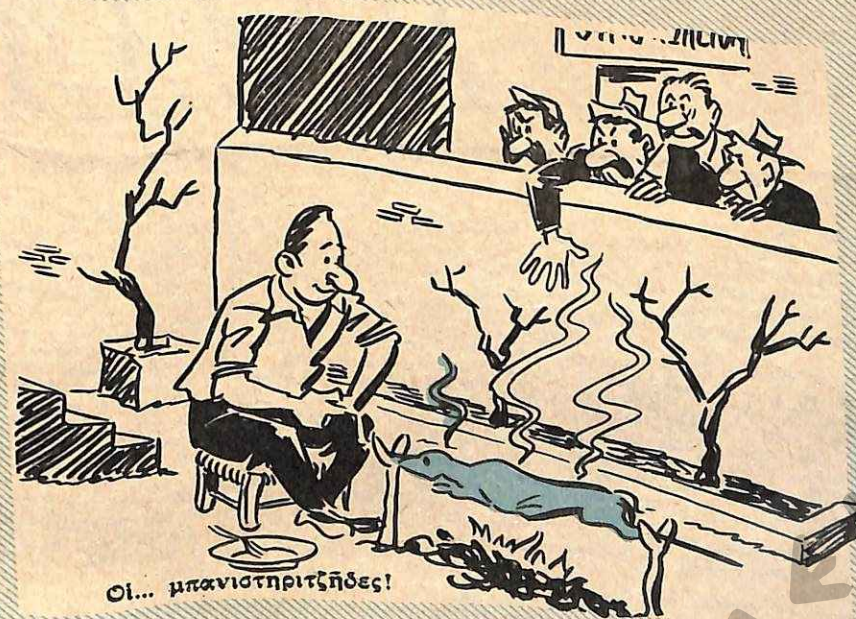
Και μια τελευταία συμβουλή: Προτού κάμετε μια ένεση πρέπει να βεβαιωθείτε ότι η σύριγγα λειτουργεί κανονικά, ότι η βελόνα δεν είναι βουλωμένη κλπ. Γιατί, διαφορετικά, θα ταλαιπωρησέτε χωρίς λόγο τον άσθενή. Δεν πρέπει, έξω από αυτό, να ξεχνάτε ποτέ τις προφυλάξεις που σας υποδείξαμε. Η ένεση είναι μια μικρή χειρουργική επέμβαση.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΡΕΑΣ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΔΕΝ ΤΡΕΦΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Οι επιστήμονες του πανεπιστημίου του Καίμπριτζ έκαναν ένα ενδιαφέρον και πολύ διδακτικό πείραμα. Έδωσαν σε μερικούς ποντικούς να τρώνε μόνον κρέας. Έπειτα από λίγον καιρό, τα όσα αυτά των ζώων έγιναν τόσο εύθραυστα, που έσπαζαν μόλις έκαναν την παραιοική προσπάθεια, ακόμη κι' όταν τα πιέζε κανείς ελαφρά. Οι πειραματιστές προσέθεσαν κατόπιν στη διαίτα τους λίπη. Αλλά τα αποτελέσματα ήταν, πιο καταστροφικά από πριν. Η ανάπτυξη αυτών των ζώων σταματούσε άμεσα και σε λίγο πεθαιναν. Στους τελευταίους από τους ποντικούς αυτούς που είχαν επιζήσει, οι επιστήμονες έδωσαν χορταρικά. Και τα πράγματα άλλαξαν άμεσα. Οι ποντικοί αυτοί άρχισαν ν' ανασταίνουν δυνάμεις ενώ τα όσα τους γίνονταν όλοένα και πιο στερεά. Η εξέγηση αυτού του φαινομένου είναι απλή. Τα όσα για να γίνουν στερεά έχουν ανάγκη από ασβέστιο. Και το ασβέστιο δε βρίσκεται ούτε στο κρέας, ούτε στα λίπη, αλλά στα χορταρικά. Το συμπέρασμα βγαίνει μόνο του απ' αυτό το πείραμα. Οι πρωτεΐνες (κρέας) και τα λίπη είναι καλά, με την προϋπόθεση, όμως, ότι συνοδεύονται και από χορταρικά, που δίνουν στον οργανισμό μας το απαραίτητο ασβέστιο.

— Μωρέ, πόσο γρήγορα πέρασαν τα Χριστούγεννα και ήρθε το Πάσχα!

1) 'Ενδοφλέβιες ένεσι. 2) 'Υποδόριες ένεσι στην ώμοπλάτη. 4) 'Ενδομυϊκή ένεσι στο ανώτερο μέρος του νυοτού.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Θύνετε, φώναζε ο Γκουίντο. Καταλαβαί-
ναι ότι είσατε αδελφοί...

— Μη τὸν σκοτώσης, Γκουίντο, παρακά-
λεσε ἡ Τζιοβανέττα. Διῶσε τὸν ἀπὸ τὸ Πα-
λέριο, ἀλλὰ μὴ τὸν σκοτώσης. Σοῦ δοκίμο-
μαι κι ἐγὼ στὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ σὴν
Ἀνάστασι τὸν πῶς ποτὲ μὰς δὲ μιλήσαμε
γι' ἀγάπη... Ναί, ἐσὶ εἰναι... Ἡ μητέρα σου,
ὅταν ἐμείνα ὀρφανή, μὲ εἶχε πάρει μαζί της.
Μεγάλῳσιν κοντὰ σὰς. Σ' ἀγαποῦσα σὰν ἀ-
δελφὸ, ὅχι σὰν ἀρραβωνιαστικὸ. Μ' ἔρωτα ἀ-
γάπησα μόνον τὸ Ζάν. Ἀλλὰ δὲ θέλησα νὰ σὲ
προδώσω. Προτίμησα νὰ ὑποφέρω σιωπηλά,
παρὰ νὰ σὲ προδώσω. Δὲ φταίμε... Ἡ ἀγάπη
μυῖκε σὴν καρδιά μὰς χάρις νὰ τὸ νοιώσου-
με πῶς. Ὡστόσο δὲν ξέραμε νὰ ὑποκριθούμε.
Εἴμαστε δύο δυστυχισμένοι ἀδελφοί. Μὴ μὰς τι-
μωρήσης σὰν ἐνοχοὺς. Διῶξε τὸ Ζάν. Ἀλλὰ
μὴ τὸν σκοτώσης... Ἡ ἀν. νομίζεις, ὅτι πρέ-
πει νὰ λείψῃ ὁ ἐνας ἀπὸ μὲν, τότε Γκουίντο,
σὲ παρακαλῶ, σκότω' ἐμένα!...

Ἡ τρίτη κι ἡ τέταρτη καμπάνα εἶχαν κιό-
λας χτυπήσει.
Ὁ Γκουίντο δὲν εἶχε πιά καιρὸ νὰ σκεφτῇ
περισσότερο. Σὲ λίγο θὰ χτυποῦσαν ὅλες οἱ
καμπάνες μαζί.

Πῆρε τὸ χερὶ τῆς Τζιοβανέττας τὸ ἔβαλε
μέσα στὸ χερὶ τοῦ φίλου του καὶ εἶπε:

ΠΑΣΧΑ

Ματαιμένο

— Κόμη Ζάν Ντέ Λυέξ, ἡ Τζιοβανέττα
Μπαρέντα εἶναι δική σου. Πῆγανέ την στὴ μη-
τέρα σου... Πῆς της ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα
πὺ διῶλες γιὰ συντροφοῦ τῆς ζωῆς σου. Πῆ-
γανέ την στὴ Γαλλία... Φύγε ὅμως γρήγορα.

Ὁ Ζάν ἔβλεπε νὰ πῇ κάτι.

— Σιωπή, φώναζε ὁ Γκουίντο. Φύγετε!
Καταλαβαίνω ὅτι είσατε ἀδελφοί. Ἀγαπηθῆ-
κατε χωρίς νὰ φταίτε... Ἐνὰ μόνον θέλω. Νὰ
μὲ θυμώσε κάποτε μέσα σὴν εὐτυχία σας.
Μὰ φύγετε, λοιπόν... Γρήγορα!... Ἡ Βάρκα
σὰς περιμένει πίσω στὸν κῆπο μου... Ὑστε-
ρα τὸ πλοῖο θὰ σὰς πᾶν μακριὰ ἀπ' ἐδῶ...
Φύγετε... Μὴν ἀργησῆτε, ἀφοῦ πάτε πρὸς
τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχία...

Οἱ δύο ἀντρες ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθη-
καν. Ἡ Τζιοβανέττα γοῦνεσε καὶ φίλησε τὸ
χερὶ τοῦ Γκουίντο. Ἐκείνος ἀκούμπησε ἐλα-
φρά στὸ ὤριον μέτωπὸ της καὶ χεῖλιν του, τρέ-
μοντας ἀπὸ συγκίνηση. Κι' εἰπετα οἱ δύο ἑ-
ρωτευμένοι ἔφυγον...

Ὁ Γκουίντο τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπ' τὸν
μαυραμένο ἐξώστη του.
Εἶδε τὸ λευκὸ φῶμα τῆς Τζιοβανέττας νὰ
ἐξαφανίζεται. Ὑστερα ἀκούσε τὴν ρυθμικὴ ἡ-
χο τῶν κουτινῶν τῆς Βάρκας...

Κι' ὅταν δὲν ἀκούσε πιά τίποτα ἔβγαλε
ἀπ' τὸ σασκάκι του ἕνα μικρὸ κοτερό μα-
χαίρι καὶ τᾶχωσε βραδεία μέσα σὴν καρδιά
του.

Ἐπεσε μὲ τὸ πρόσωπο κάτω, μὲ τὸ σπῶ-
μα ἀκούμπισμένο στὸ κατῶφλι πὺ λίγο πρὶν
εἶχε περᾶσει γιὰ πάντα ἡ γυναίκα πὺ ἀγα-
τοῦσε, καὶ ξεψύχησε.
Οἱ καμπάνες ἀρχισαν τώρα νὰ χτυποῦν ὁ-
λες μαζί τὴν Ἀνάστασι. Μαζὶ μ' αὐτὲς ἀχι-
σε καὶ ἡ σφαιρὴ τῶν Γάλλων...

ΜΑΡ. ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΠΑΣΧΑΙΝΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Τὸ μεσάινον τὸ Πάσχα γιορταζόταν, πομπωδέ-
νως τὰ «Ἁγία βράματα», τὰ γεγονότα θλασθῆ
Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ πράξεις τοῦ Ἰησοῦ, τῆς Πα-
ναγίας καὶ τῶν Ἀποστόλων.

Παθὼν πὺ παριστάνοντο οἱς δημοσίαις πλατεῖαις.
Ποιητὰ συνέθεταν τὰ δράματα αὐτὰ, πὺ οἱ πα-
ραστάσεις τοὺς διαρκοῦσαν, ἀλόκληρες βδομάδες. Ἡ
σκηρὴ παριστᾶνε τρία πατάματα: Οὐρανόν, Γῆ καὶ
Κόλασι. Παρουσιάζονταν ἄγγελοι καὶ δαίμονες καὶ
στὸ βάθος τῆς σκηρῆς φάνονταν: Ὁ Ἀδὲμ καὶ ἡ
Ἑβὰ. Οἱ ἡθροπὶοι ὑποκρίνονταν θαυμάσια. Διηγούνταν
ὅτι ἐκεῖνος πὺ ὑπέθετο τὸ Χριστὸ καρφωνόνταν
ἀλθρινὰ στὸ σταυρὸ καὶ ἔβλεπεν πολλὰς φορές!...

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΝΟΙΝΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΘΡΑΝΑΤΙΚΟ ΜΥΘΟΠΟΙΗΜΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α'.
Οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς
φώτιζαν τοὺς χιονοσκεπασμένους
λόφους, ὅταν ἡ ἀδελφὴ Νέττα, ἡ
προϊσταμένη τοῦ γυναικείου ψυχια-
τρείου τοῦ Κολένιο, πῆγε σὴν ἐκ-
κλησία γιὰ τὴν πρῶτὴ προσευχὴ
τῆς.

Δὲν ἦταν πιά νέα, ἡ ἀδελφὴ Νέτ-
τα. Εἶχε ὅμως μίαν φυσιογνωμία,
πὺ ἐνέπνεε ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ
συμπάθεια καὶ σεβασμό. Εἶχε γινεῖ
μοναχὴ, γιὰτὶ μίαν ἀκατανίκητὴ
κλίσι τὴν ἐσπῶρχεν νὰ ὑπηρετῇ
τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον της.

Ἀφοῦ εἶχε ἐργασθῇ σὲ διάφορα
νοσοκομεία, χωρίς στοὺς γλυκοὺς
τρόπους της, τὴν ἀντίληψι καὶ τὴ
δραστηριότητά της, τῆς ἐμπιστεύ-
θηκαν τὴ θέσι τῆς προϊσταμένης
στὸ ψυχιατρεῖο τοῦ Κολένιο.

Τὸ ἴδρωμα αὐτὸ στεγαζόταν σ'
ἕνα παλιὸ μοναστήρι, σὴν περι-
οχῇ τοῦ Τουρίνου.

Οἱ ἀρρώστες λάτρευαν τὴν ἀδελ-
φὴ Νέττα. Ἡ ἀρμονικὴ καὶ χαί-
δευτικὴ φωνὴ της καταπράυνε τὶς
κρίσεις τῆς μανίας τους. Μὲ τὸν
καλὸ τρόπο της, κατάρρωνε πολὺ
περισσότερα ἀπ' ὅσα ἄλλοι μὲ τὴν
αὐστηρότητα καὶ τὴν πειθαρχία.

Ἐνὼ ἐξακολουθοῦσε τώρα τὴν
προσευχὴ της, χωρίς νὰ νοιώθῃ τὸ
τσουχτερὸ πρῶτον κρύο, ἐνοίωσε ἕνα
χερὶ ν' ἀκουμπᾷ ἐλαφρά στὸν ὤ-
μο της. Στράφηκε καὶ εἶδε τὸ θυ-
ρωρὸ, πὺ τὴν κύτταξε μὲ σεβασμὸ
κι' ἀμνηνία μαζί.

— Τί συμβαίνει, Ἀντόνιο; τὸν
ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή.

— Θάθελα νὰ σὰς πῶ δύο λό-
για...

— Περιμένε με ἔξω. Ἐρχομαι ἀ-
μέσως.

Ἡ ἀδελφὴ Νέττα εἶχε παραξενευ-
τῇ λίγο. Τί μπορεῖ νὰ τὴν ἔβαλε
ὁ θυρωρὸς;

Ἐκκενὸ τὸ σταυρὸ της καὶ βγῆ-
κε ἀπ' τὴν ἐκκλησία. Ὁ θυρωρὸς
τὴν περιέμενε.

— Λοιπὸν, τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;
τὸν ρώτησε.

— Πρέπει νὰ σὰς εἰδοποιήσω...
γιὰ κάποιο δυστύχημα!

— Δυστύχημα, τί ἐνοεῖς;... ἀ-
νυσῆχε ἡ ἀδελφὴ Νέττα.

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀκούσα δύο
χτυπήματα σὴν καγκελόπορτα, κι'
εἰπετα μίαν φωνή, ἕνα βογγητό,
λυγισμός...

— Καὶ δὲν ἀνοίξες ἀμέσως;
— Περιμένα λίγο, ἀφουγκράστη-
κα, ἀλλὰ δὲν ἀκούστηκε πιά τί-
ποτε.

— Ὅ,α γελάστηκες, καλὲ μου
Ἀντόνιο.

— Ὅχι, ὅχι, εἰμαι σίγουρος.
ὅτι τ' ἀκούσα! Ἐρποντας πῶς ἤσ-
ατε πάντα σὴν ἐκκλησίαν, αὐτὴ τὴν
ῶρα, ἦρθα νὰ σὰς βρῶ, γιὰ νὰ ζη-
τήσω τὴ συμβουλὴ σας.

— Ἡ συμβουλὴ μου εἶναι νὰ πᾶ-
με ἀμέσως μαζί καὶ νὰ βεβαιωθῶ-
με ἂν γελάστηκες ἢ ὄχι.

— Πᾶμε, ἀδελφὴ! Μὰ εἰμαι βέ-
βαιος γι' αὐτὸ πὺ σὰς λέω...

Πραγματικὰ, μόλις ἀνοῖσαν τὴν
καγκελόπορτα, εἶδαν μίαν γυναίκα
κοιμωμένην, ἀλλὰ χωρίς κατῶ-
φλι, σωριασμένη πάνω στὸ χιόνι, μ'
ἕνα κοριτσάκι σφιγμένο πάνω στὸ
στήθος της. Τόσο αὐτὴ, ὅσο καὶ
τὸ παιδί δὲν εἶδον σημεῖα ζωῆς.

— Γρήγορα! εἶπε ἡ ἀδελφὴ στὸ
θυρωρὸ. Πρέπει νὰ τὴν πάρουμε ἀ-
μέσως μέσα!

Ἐκείνος δίστασε.
— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸ δι-
ευθυντὴ, παρατήρησε. Ὁ κανονι-
σμός μὰς ἀπαγορεύει νὰ δεχόμα-
στε ξένους...

— Δὲ μποροῦμε νὰ χάσουμε οὕ-
τε λεπτό! δέχοιμε ζωὴν, ἀλλὰ ἡ ἀδελ-
φὴ, ἴσως προφταίνουμε ἀκόμα νὰ
φῇ. Ἰσως... Σὲ λίγο ὅμως, θάναί
τὴ σώσουμε. Ἐσὺ θ' ἀναλάβης
πᾶ πολὺ ἀσφα... Ἐσὺ θ' ἀναλάβης
τὴ γυναίκα κι' ἐγὼ τὸ κοριτσάκι.
Ὅ,α τίς μεταφέρουμε προσωρινὰ στὸ
θυρωρεῖο κι' ὅτερον θὰ δοῦμε τί
θὰ κάνουμε. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν
ἐδῶ.

Δίχως ἄλλες ἀντιρρήσεις, ὁ θυ-

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ρῶρὸς ἔσκυψε γιὰ νὰ πιάσῃ ἀπ' τὶς
μασχάλες τὴν ἀναισθητὴ γυναίκα.
Μ' ὅλο πὺ ἦταν ἀκετα γερὸς, κο-
πίασε ὥστόσο ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴ
σηκώσῃ καὶ νὰ τὴν πᾶρῃ μέσα στὸ
θυρωρεῖο.

Ἡ ἀδελφὴ εἶχε καθήσει, στὸ με-
ταξύ, κοντὰ σὴν ἀναμμένη θερμά-
στρα, μὲ τὴν κοπελλίτσα πάνω στὰ
γόνατά της.

— Εὐτυχῶς εἶναι ζωντανὴ ἡ κοῦ-
μένη ἡ μικρούλα! εἶπε. Δὲ χρειά-
ζεται παρὰ ἕνα καλὸ καὶ ζεστὸ
κορεβάτι, γιὰ νὰ συνέλθῃ τελείως...

Κι' ἡ γυναίκα...

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός!
Ἡ ἀδελφὴ Νέττα ἀκούμπησε μα-
λακὰ τὸ κοριτσάκι πάνω στὸ κε-
βάτι τοῦ θυρωροῦ. Ὑστερα πῆρε
ἕνα μαξιλάρι καὶ τᾶβαλε κάτω ἀπ'
τὸ κεφάλι τῆς ἀγωνιστῆς, πὺ τὴν
εἶχε ἐσπῶρσει ὁ Ἀντόνιο κοντὰ
στὴ θερμάστρα.

Παρατήρησε τότε πῶς ἡ γυναίκα
αὐτὴ ἦταν νέα, ὁμορφὴ, μὲ ἕντονα
χαρακτηριστικά, μελαχροινὸ πρόσω-
πο καὶ θαυμάσια μαύρα μαλλιά.

Φορούσε πράσινο φόρεμα καὶ παλ-
τό μὲ γούνινο γισὰ κι' εἶχε στο-
λισμένα τὰ δαχτυλὰ της μὲ πολὺ-
τιμα διακοσμητικά.

Ἡ μικρούλα ἦταν ντυμένη ὁλόα-
σπρα. Εἶχε μαλλιά χρυσοῦσινθα. Λε-
πτὴ φυσιογνωμία καὶ λεπτοκαμω-
μένο κορμάκι.

Ἡ ἀδελφὴ Νέττα δὲν κόησε ν'
ἀνασπᾷ πῶς εἶχαν βρεθῇ ἐκεῖ,
τέτοια ῶρα, κι' ἀπὸ πὺ ἔρχονταν.
Σκέφθηκε μόνον πῶς νὰ τὶς βο-
θήσῃ.

— Ζοῦνε... εἶπε στὸ θυρωρὸ. Ἀλ-
λὰ χρειάζονται περαιοποῖσι. Δὲ
μποροῦμε νὰ τὶς ἀφίσουμε σ' αὐτὴ

τὴν κατάστασι... Πηγαίνω νὰ φον-
τίσω νὰ τοὺς ἐτοιμάσουν ἕνα δα-
ματίο.

Πραγματικὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέ-
ταρτο, ἡ ἀγωνιστὴ κι' ἡ μικρούλα
ἦσαν ἐπαλωμένες σὲ δύο ζεστὰ κρε-
βάτια, σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀδελφὰ δω-
μάτια τῆς πρῶτης θέσεως.

Ἡ εἰδησιὶ διαδόθηκε ἀμέσως ἀ-
νέμεσα στὸ προσωπικὸ τοῦ ψυχια-
τρείου καὶ προκάλεσε κάθε εἶδους
σχόλια.

Ἀποκλείσθηκε ὥστόσο ἀπ' τὴν
πρῶτὴ στιγμὴ ἡ ὑπόθεσι ἐγκλήμα-
τος, γιὰτὶ οἱ νοσοκόμες, πὺ ἐ-
γῶσαν τὴν ἀγωνιστὴ καὶ τὴν μικρὴ,
δὲ βρῆκαν κανένα τραῦμα ἢ ἄλλο
σημαδὶ πάνω στὸ σῶμα τους. Ὁ
γίατρος πὺ τὶς ἐξέτασε, γνωμά-
τευσε πᾶς ἡ λιποθυμία τους ὀρεῖ-
λῶταν στὸ κρῶ καὶ σὴν κούρασι.

Εἶχαν λοιπὸν κάνει πολὺ δρόμο
μὲ τὰ πόδια, μέσα σὴ νύχτα καὶ
στὰ χιόνια.

Περιμέναν ὅλοι ἀνυπόμονα ν' ἀ-
νοίξῃ ἡ γυναικα τὰ μάτια της, γιὰ
νὰ διαφωτισθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον.
Ὁ ἀρχίατρος τοῦ ψυχιατρείου ἔ-
κανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν ἐκ-
ναφῇ στὶς αἰσθήσεις της, ἐνὼ δύο
νοσοκόμες φροντίζαν ἀποκλειστικά
γιὰ τὴν μικρὴ.

Κάποια στιγμὴ, μῆκε ἕνας
βοήθος τοῦ ἀρχίατρο, ὁ γίατρος
Τζούλιο Μπαρέντο. Ἦταν νέος, ὡς
30 χρονῶν, χλωμός, σαβαρὸς καὶ
μελαγχολικὸς πάντα, μὲ καστανὰ
μαλλιά καὶ κριζὰ ἐκφραστικὰ μά-
τια, μὲ ἐκφρασι τίμια καὶ εἰλι-
κρινή.

— Καλὴμέρα, Τζούλιο, τοῦ εἶπε
ὁ προϊστάμενός του. Ἦρθες καὶ σὺ
νὰ δῆς αὐτὴ τὴν δυστυχισμένη, πὺ
βρῆκαμε λιποθυμὴν στὰ χιόνια, ἐδῶ
ἀπ' ἐξῶς.

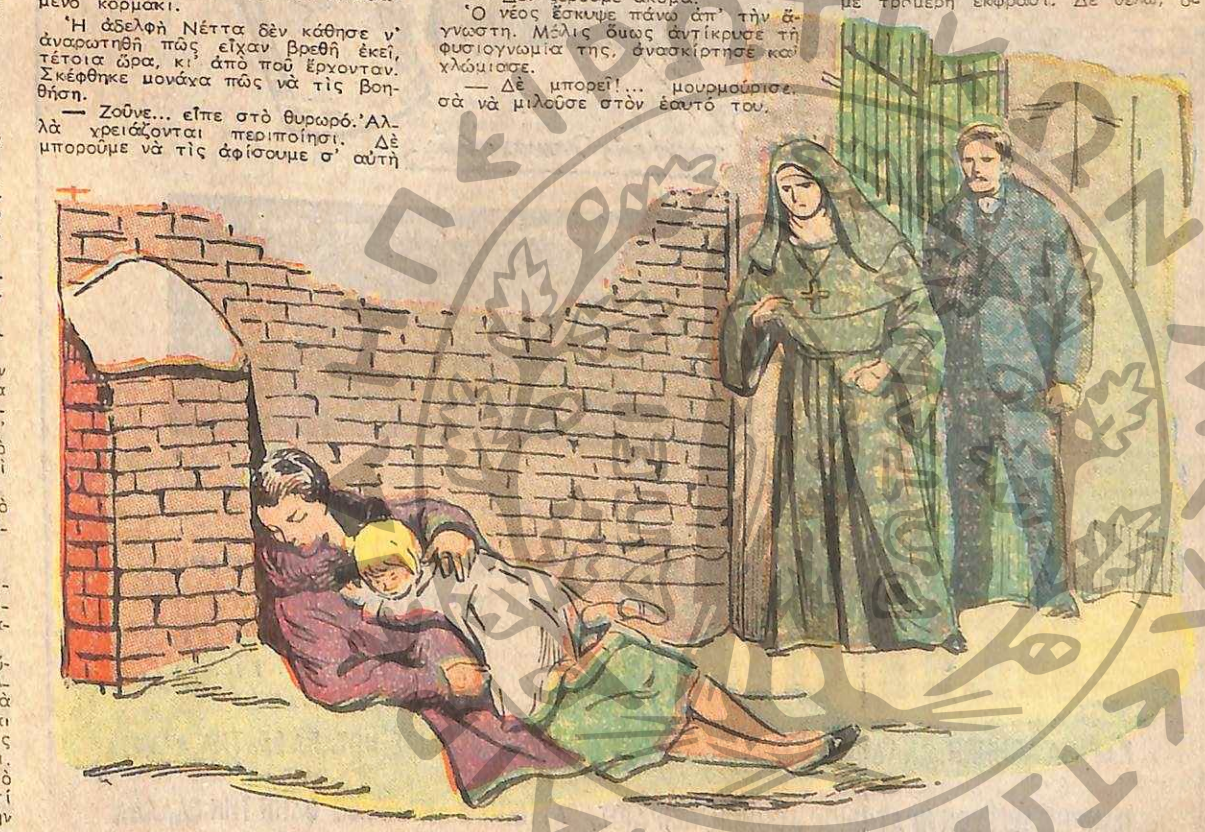
— Ναί, τ' ἀκούσα... Ποῖα εἶ-
ναι;

— Δὲν ξέρομε ἀκόμα.
Ὁ νέος ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν ἀ-
γωνιστὴ. Μόλις ὅμως ἀντίκρυσε τὴ
φυσιογνωμία της, ἀνασκόρπησε καὶ
χλωμίωσε.

— Δὲ μπορεῖ!... μουρμούρισε,
σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του.

Ἡ ἀγωνιστὴ εἶχε συνέλθει πάλι
κι' εἶχε ἀνασπᾷ στὸ κορεβάτι.
Τὰ μάτια της ἦσαν ὀρθῶνιστα καὶ
ἀπλανή, τὰ δόντια της σφιγμένα
κι' ἡ φυσιογνωμία της ἀλλοιωμένη.

— Πᾶρτε τὸν ἀπὸ δῶ... φώναξε
μὲ τρομερὴ ἐκφρασι. Δὲ θέλω, δὲ

Εἶδαν μίαν γυναίκα σωριασμένη πάνω στὸ χιόνι μ' ἕνα κοριτσάκι σφιγμένο πάνω στὸ στήθος της...

Ὁ Τζούλιος τὴν ἀκούγει, τρέμων-
τας, πρὶο χλωμὸς κτ' ἀπὸ πεθαμέ-
νος.
— Μὰ αὐτὴ εἶναι τρελλή, εἶπε
στὸν ἄρχιστρο.
— Δὲν τὸ ξέρουμε ἀκόμη. Μπο-
ρεῖ νὰναι παραλήρημα τοῦ πυρε-
τοῦ... Καταλαβαίνεις τί θέλει νὰ
πῇ;

Ξανάπωσε στο κρεβάτι, ξεαντλημένη, προφεροντας ακόμα βραχνές κι' ασυνάρτητες λέξεις, σά μουγκρητά.

Ἡ κρίσι αὐτὴ δὲν ἔκαμε πολλὴ ἐντύπωσι στὸν ἀρχίατρο, γιατί ἦταν συννησιζόμενος σὲ τέτοια φριχτά θέαματα. Ἀλλ' ὁ Τζούλιο φαινότανε καταταρροζόμενος.

— Έχετε δικιο, κι' είμαι έτοιμος να σας πω όσα ξέρω γι' αυτήν! μουρμούρισε ο Τζούλιο με θλιμμένο ύφος, περνώντας νευρικά το χέρι του πάνω άπ' τό μέτωπό του.

Εικοσιτριών χρονών τότε
Τζούλιο ήταν γιός ενός
κτηματία, που έκανε μεγάλες
σίες για να τον σπουδάσει
Τουρίνο. Είχε καταλάβει έγκυ-
πώς μονάχα από τις προσπά-
θειες του μπορούσε να περιμένη
πραγματοποιηθεί των όνειρών.

— Θέλεις συντροφιά, άγαπητέ μου άρλεκίνε; φώναξε ή πρώτη στον Ιρζόπερο. “Έλα, πάμε νά κάνουμε ααζί μια βόλτα καί νά χορέψουμε ντε βάλε.

— Περσιστότερο ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε. Ξέρω πῶς εἶσαστε μελαγχολικός τύπος, ὄνειροπλός, πῶς ἀποφεύγετε τὶς φιλικὲς συντροφίαις, πῶς δὲν εἶγατε ποτὲ φιλόνειδα κ' ἔχετε μάλιστα ὀρκισθῆναι μὴ ἀγαπήσετε ποτὲ, ὥσπου νὰ παύετε τὸ τίπλωμα σας.

— Όχι, δε σάς τὸ ἐπιτρύ-
χῃ ἀνέσω, καὶ θά πᾶμε στο
Θά πάρομαι τὰ παλὰ μοῦ

— Θέλεις νὰ πάρουμε ἓνα ταξιόδρομο;

ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ

ΑΝΟΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΥΔΡΟΓΟΝΑΝΘΡΑΚΩΝ ΑΕΡΙΩΔΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 61
ΤΗΛ. 612.076 - 77 - 78

ΚΑΤ/ΜΑ ΑΘΗΝΩΝ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 32 - ΤΗΛ. 626.328 • ΚΑΤ/ΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΝΟΤΑΡΑ 53 - ΤΗΛ. 473.474

ΠΛΗΡΗΣ ΔΙΚΤΥΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΑΤΤΙΚΗΣ & ΑΝΤΙΠΡ. ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Β'.

Ἐπτά χρόνια κορίτρε, με-
τὶς τελευταίες βραδιές τῆς
κρίας, ὁ Τζούλιο Μάπρινο βί-
ων μονὸς στὴ φοιτητικὴ κα-
λα του, στὸ τέταρτο πάτωμα
λαϊκῆς πολυκατοικίας.

Δὲν ἔδινε καμμίαν προσοχή
θερῶν καὶ στὶς φωνές τῶν
σκαρδαῶν, ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ
πάνω. Ἦταν ἀπορροφημένος
τῇ μελέτῃ του.

Εἰκοσιτρεῖς χρόνων τότε
Τζούλιο ἦταν γυῖος ἑνὸς ἐ-
κπαιδευτοῦ, ποὺ ἔκανε μεγάλας
σῖες γιὰ νὰ τὸν σπουδάσει
Τουρίνου. Ἐίχε καταλάβει ἔτσι
πὺς μονάχα ἀπὸ τὶς προσπά-
σιες του μποροῦσε νὰ περιμένῃ
πραγματοποίηση τῶν οὐνείων,
εἶπε πλάσει ἡ νεανικὴ φαν-
τασία. Μελετοῦσε, λοιπὸν, με-
τὰ ζήλους ἥσυχας, δίχως συντροφί-
α γλεντία, κι' ἐτοιμαζότανε γιὰ
ἐξετάσεις μετ' τὴν ἐπιμονὴ τοῦ
βράβιου ποὺ θέλει νὰ φτάσῃ
σκοπὸ του.

Οἱ συμφοιτῆται του τὸν ἐ-
πόσαν — κι' ἄς μὴν ἐπαινε-
τὲ μέρος στὶς διασκεδαστικὲς
ἐκδηλώσεις.

Ἐίχε κρατήσει ὡς τότε κλει-
στὴν καρδιά του, γιατί καταλά-
βει πὺς ἕνας ἐρωτᾶς βαθὺς καὶ
βαρὺς θ' ἀποτελοῦσε ἐμπόδιο
τὸ μέλλον του.

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, οἱ εὐκ-
εῖαι σχέσεις καὶ τὰ περαστικὰ κα-
ταστάματα δὲν τὸν ἱκανοποιούσαν.
Ἀφῆναν ἕνα συναίσθημα ναυτί-
ας.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, εἶχε δυὸ ἀ-
πὸ τοὺς μελετοῦσες, ὅταν ἀκούσε νὰ
παῖνε τὴν πόρτα του.

Σηκώθηκε, στενοχωρημένος
αὐτὴ τὴ διακοπὴ, καὶ πῆγε νὰ
νοήσῃ.

— Τόδερα πῶς θὰ σ' εὐρί-
σκω! ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω μὴς
τῆς γειασίας.

Ὁ ἐπισκεπτὴς ἦταν ἕνας με-
τὰ χρόνιους νέος, μετὰ συμπαι-
δικὰ πρόσχαρ φαισιγνώμια, μασκαρε-
νὸς μετὰ κομψὸ κοστούμι ἀρκετὰ
δίχως μάρκα. Ἦταν ὁ καλύτε-
ρος φίλος καὶ συνάδελφος τοῦ Τζού-
λιο. Κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ ἐξου-
σία του, ἐκρυβε χρυσὴ καρδιά,
νεπιτυγμένη ἀντίληψι καὶ λεπτὰ
σθήματα.

Λεγόταν Πρόσπερο κι' ἦταν
μαγογιῖος κάποιου πλουσιότα-
του κατὰ τὸ Τουρίνου. Εἶχε ἐ-
δόξῃ μετὰ πάθος στὶς σπουδὲς
ἐπιστημονικῆς, μολόντι δὲ σκόπε-
τε ἐξασκήσῃ κατ'ἐν τὸν ἐπὶ
ἐλπίδα. Βοηθοῦσε κρυφὰ τοὺς ἐ-
πὶ τοῦ συμφυτοῦ τῆς του, καὶ τὸ
πρόσχαρ του, ὅπως κι' ἡ καρδιά
τῆς ἦταν ἀνοιχτὰ γιὰ δούλους.

Εἶχε ὥστόσο πολὺ λίγους ἐ-
λπίδας κι' ἤξερε νὰ τοὺς διαλέ-
ξει. Περιφρονῶσε τοὺς κόλακες τῆς
γαριφύλλης τοῦ Τζούλιο σὰν ἀδελ-
φὸν.

— Πῶς! τοῦ φώναξε γελώντας
Ἐνὸ ἄλλο τὸ Τουρίνο διασκεδάζει
ἐνὸ κάθετο καὶ διαβάζει, τέτο-
νός μὲρα; Μὰ εἰναι ἀμαρτία! Ἐ-
πὶ μέρα, ντύσου ἀμέσως κι' ἔλα με-
τὰ μοί. Θὰ νοικιάσεις ἕνα κοστού-
μι καὶ θὰ πάμε στὸ χορὸ.

Ὁ Τζούλιο κούνησε μελαγχολικ-
τὸ κεφάλι του.

— Ἐξέρεις πῶς δὲ θὰ διασκεδ-
ῶ... παρητήρησε.

— Δὲν πειράζει! Ὁ μὲ μοῦ
τῆς συντροφία, ἐπέμεινε ὁ ἀ-
δελφός.

— Μὰ μπορεῖς νὰ βρῇς ἄλ-
λῃ παρέα, πὺς εὐχάριστῃ ἀπ' τὴ
δὴ μου...

— Ὅχι ὅμως, πὺς ἐπιθυμητὴ
ἔλα, κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι!

Ἦν φωνὴ τοῦ Πρόσπερο ἦταν σχε-
δὸν συγκινημένη.

Ἦξελε μετὰ ἐκὸς τρόπο νὰ δια-
σκεδάζει τὸ φίλο του, γιατί σκε-
πτότανε πῶς ἡ συνεχὴς ἐκείνη ἀ-
πομόνισις θὰ ἐπηρεάσει δυσδραστ-
τὴ μελαγχολικὴ ψυχὴ του.

Ἀφὸρίστας μὲα στιγμὴ ἀκό-
α, ὁ Τζούλιο ὑποχώρησε.

— Κοιτά, λοιπὸν, δέχομαι, γιὰ
τὴ μὲ σου χαλᾶς τὸ κατὰ, εἰ-
ε. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς δὲ εἰ-
ναι γελοῖος ἀν μασκαρευτὸς, γιατί
ἐν ἔκω τὸ δικὸ σου κέφι.

Ὁ Πρόσπερο τὸν ἀγκάλιασε χα-
ρούμενα καὶ τοῦ φώναξε:

— Καί' ἐνδ' σου λέω πὺς ἡ μά-
κα σου δώση τοὺ κέρει ποὺ
σοὺ λείπει. Θὰ δῆς τί καλά ποὺ
κ' περάσουμε!...

— Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ δυ-
όλοι, μοσκαρεμένοι μὲ τὸ ἴδιο κο-
τούμι, ἔρτασαν σὺ γορὸ, βόηκαν
γὰ αἰθῶνα ἀσφυκτικά γεμάτη
πρὸ κόσμου. Ἐγκαταστάθηκαν σ'
ἐνα θεωρεῖο, ποὺ εἶχε νοίκιασε ὁ
ῥόσπερο, γιὰ νὰ παρακολουθεῖσουν
τὸ ἔντατα τὸ θέαμα.

Μόλις εἶχαν ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ,
ποὺς πλῆσιάζοντα μιά κολομνίνα
καὶ μιά ὁδολίσκη.

— Ὅθελεις συντροφιά, ἀγαπητέ
μου ἀρλεκίνε; φώναξε ἡ πρώτη στὸν
ῥόσπερο. Ἐλα, πάμε νὰ κάνουμε
μαζὶ μιά βόλτα καὶ νὰ χορεύουμε
νὰ βαλῶς.

— Μὲ γνωρίζεις; τῇ ρώτησε ὁ
ἔντος, γελώντας καὶ ἀγκαλιάζοντας
τὴν ἀπ' τὴ μέση.

— Ὅχι. Ἀλλὰ, μιά καὶ δὲν εἶ-
κα καθαρλιέρο, διάλεξε ἔσένα... ὁ-
πως κι ἡ ὁδολίσκη, ποὺ ᾄθε μὲ
ἐμὲ, ἔβαλε στὸ μάτι τοῦ συντρο-
φῶς σου.

Πραγματικά, ἡ ὁδολίσκη εἶχε
πλησιάζει τοῦ Τζούλιο καὶ τοῦ εἶπε,
κυττάζοντας τον μὲ μάτια δὴ
φωτιά:

— Γιατί κάθεται μονάχος, ἀγώ-
ρι μου; Μήπως περιμένεις καμμιὰ
φιλενάτισσα;

— Ὅχι, ἡ θέσι εἶναι ἐλευθερία,
τῇ βεβαίως ἐκείνος. Ὅς εἰμαι εὐ-
τυχισμένος ἂν τὴν πάρης ἔσθ!

— Μὲ κολακεῖς...

— Σοὺ λέω τὴν ἀλήθεια!

— Πρόσεξε μὴ τὴν πᾶθῃ! σὺ
στους γελώντας ὁ Πρόσπερο σὺ
φίλο του. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εὐχα-
ριστῶ πολὺ τὴν ἀξιολατρεψτὴ κο-
λομνίνα γιὰ τὴν προτιμῆναι ποὺ
μου δειχνεῖ, ἀλλὰ δὲν τὴ δέχομαι...
γιατί δὲν ἐν-γὼ ὁρεῖ νὰ κάνει τὴ
τραπέζι σ' ἓνα συμφοιτητὴ μου!

Ἡ κολομνίνα πῆρε ἓνα ὑφὸ
πειραγμένο.

— Τὴ θές νὰ πῆς;... φώναξε.

— Σὲ γνώρισα, ἀγαπητέ μου
φασουστίνο, παρ' ὅλη τὴ μάσκα
σου!

Ἡ κολομνίνα ἐπῆκε στὰ γέλιο.
Δὲν ἐπιχειρήσει ποτε νὰ κρυφτῇ.
Ἐθγαλε τὴ μάσκα καὶ τὴν περρού-
κὸν φορούσης... καὶ φάνηκε τὸ δρι-
σπρὸ καὶ καλοφυσισμένο πρόσωπο
ἐνὸς νεαροῦ φοιτητῆ τῆς Ιατρικῆς.

— Δὲν πιστεύω νᾶσαι πιδ τὴ
χερὸς ἐσὺ! Εἶπε ὁ Πρόσπερο σ'
Τζούλιο. Ζήτησε ἀπ' τῇ ὁδολίσ-
σου νὰ βάλῃ καὶ αὐτὴ τὴ μάσκα
τῆς.

— Γιατί δχι; ἀπάντησε ζωη-
ρὰ ἐκείνη.

Τράβηξε ἀπὸτομα τὴ μάσκα καὶ
ἐξεπέτασε ἓνα ὀρασιότατο γυναικί-
νιο πρόσωπο, ἀγκῶστο στοὺς τρε-
φοιτητῆς.

Ἦταν μιά ὑπερόχη μελαχρο-
νὸς κοπέλλα, ὡς 20 χρονῶν, μὲ κα-
μαύρα μαλλιά, γελία σαρκώδη καὶ
μάτια μισόκλειστα, ποὺ πετοῦν
φωτιές. Τέτοια ὁμορφιά δὲ μὲ
ροῦσε νὰ τρελλάνῃ ἐνὰ ἄντρα.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς τὰς
βασιμασίους τῶν δυὸ ἄλλων νεῶν,
ἀγνωστὴ ἀποτάθηκε στὸ Τζούλιο.

— Τῶσα ποὺ μὲ εἶδες, πελα-
κές πὺς εἰμαι γυναικά;... τοῦ εἶ-
πε. — Καὶ τὴ γυναικά; Γόσπα! —

— Ἄν σ' ἀρῶσω λοιπόν, ἐλα
κάνουμε ἓνα γύρο μαζὶ.

Καὶ ἡ νέα πρόσθεσε, γυρίζον-
τὸν Πρόσπερο:

— Σὰς εὐχόμαι νὰ φαῖντε
σεῖς τυχεροὺ σὰν τὸ φίλο σας.

— Ἀ, τὸν κατεργάτη! φωνή
ἐκείνου. Σὲ μένα χρωσάει τὴν
χη τοῦ, γιατί, ἂν δὲν ἐπέμενε ἐ-
δὲ θάρραζαν σὺ γορὸ.

— Ἰσως τὸν φοβίξε ἓνα προ-
σῆμα πὺς θ' ἄλλαξε τὸ πεπρω-
τό! ἀπάντησε ἡ ἀγνωστὴ, γε-
λῶντας ἀκόμα.

Ἐξαπφόρως ὕστερα τῇ μά-
τῆς, ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο
Τζούλιο καὶ τὸν τράβηξε μαζὶ
ἔξω ἀπ' τὸ θεωρεῖο.

Ἐκείνος ἐνοιῶθε μιά παρά-
συγκίνησι. Ἡ καρδιά του χτυ-
σε πιδ δυνατὰ σὺ στήθος τοῦ.

— Ὅθελτε νὰ κάνουμε ἓνα
στὴν πλατεία; ὡστόσο τὴν ὁδολί-
σσαν βρέθηκαν σὺ διάδρομο.

— Προτιμῶ νὰ πάμε κάμπο

λού, όπου νάμαστε μόνοι. "Ηρθα
 στο χορό αποκλειστικά για σας.
 "Ο Τζούλιο άνασκήρτησε, σταμά-
 τησε και κύτταξε με έκπληξη τη
 ντάμα του:
 — Για μένα; "Αστειεύεσθε;...
 — Καθόλου. Δεν είσασε ο Τζού-
 λιο, Μπάρντο, φοιτητής της ιατρι-
 κής;
 — Μě ξερετε, ρώτησε ο νέος
 άκόμη πιο έκπληκτος.
 — Περισσότερο άπ' όσο φαντά-
 ζεσθε. Ξέρω πώς είσασε μελα-
 χολικός τύπος, όνειροπόλος, πώς
 αποφεύγετε τις φιλικές συντροφε-
 ρές, πώς δεν είγατε ποτέ φλεν-
 δα κι' έχετε μάάλιστα όρκοστή η
 μην άγαπήσετε ποτέ, ώσπου να πα-
 ρετε το δίπλωμά σας.
 "Αν ο Τζούλιο έξ φορούσε με-
 σκα, ή άγωνστή εδδλεπε ν' άλλα-
 χρώμα το πρόσπώ του.
 — Καταλαβαίνω, έπείε ζωη-
 ρά αυτό είναι δουλειά του Πρόσπερο·
 — Ποιός είν' ο Πρόσπερο; ρώ-
 τησε ή νέα με έκπληξη και περιέ-
 γεια.
 — Έλάτε τώρα, ώραία μου κ-
 ρία ή δεσπο-νίς, σταματήστε αύ-
 τήν κωμωδία, κι' άς παίξουμε
 άνοιχτά χαρτιά! Μονάχα ό Προ-
 σπ μπορεί νά σας πληροφορήσει
 στο καλά για μένα και νά σας έ-
 πώς θαρχόμουν στο χορό μ' α-
 τό το κοστούμι.
 Μιά λάμψη πέρασε άπ' τα

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚ

Έχει διαπιστωθή ό-
 σιστικός παράγων
 είναι ή περιεκτικότητα
 του χρόνου, τό δέρμ
 που χρειάζεται, κι'
 είναι οι μικρές ρυτί-

Μοναδική
 ...είναι ή
 τόττητα νά έ-

Κρέ

Γαλάκτω

Άνοιγει καθ' ή-
 ματος καί
 γυναικα τη
 ριποιήσων

Είναι ή
 Χάρις στή
 νολέωκο γ-
 μεσσάς, ή
 Έτσι νιώθ-
 ραστο όλ-
 σās πλημ-

ραϊδατα μάτια της δαλιόσκην.
 — Σας όρκίζομαι, ότι δέ-
 ρίζω τον Πρόσπερο, ούτε κα-
 άλλο συμφοριτή σας, δήλωσε ξ-
 "Αν δέ με πιστεύετε...
 — Σας πιστεύω. Κι, είμαι
 τυχοσμήνος πού σ'ας γνώσα.
 Είχαν φτάσει στο μεταξύ
 φωνάζει.
 — Τί θα λέγατε, αν σ'α-
 τευνα να έγκαταλείψετε τό
 σας και να ρηθ'ετε μαζί μου;
 ξαφνικά ή άγνωστη με χαϊδεύ-
 φωνή.
 — Θάρχόμουνα με μεγάλη
 χερά! "Επιτρέψτέ μου μονάχ-
 τον ειδοποιήσω...
 — "Οχι, δέ σ'ας τό έπιτρέ-
 θ'α πάρουμε τά παλιά μας,
 αμέσως, και θα πάμε στο ο-
 σας.
 Ο Τζούλιο ένοιωσε μία τ-
 άπογοήτευση. "Η περ πέτεια κα-
 τούσε κοινή, πρόστυχη...
 "Η άγνωστη εκείνη, πού εί-
 πεθίσει για μία στιγμή τή φ-
 σία του κι' είχε κάνει να χυ-
 ή καρδιά του, δέν ήταν παρό-
 γυναικα του δρόμου! Μόλις
 γνωρίστη, πού πρότεινε κίολο
 πάνε στην κάμαρά του...
 Καλύτερα όμως έτσι. Θά π-
 σε τή νύχτα μαζί της, κι'
 θα τή άφηνε, τό πρωί, δέ θ-
 διαφερότανε πιά κάδου γι-
 τήν.

ΤΗΣΙΣ!
 από επιστημονικές έρευνες, ότι άποφ-
 για τήν νεανική φρεσκάδα τού δέρμα-
 της του εις ύγρον. Με τήν πάροδο όμο-
 α δέν συγκρατεί τήν ποσότητα τού υγρο-
 έτσι, άρχίζει να διψά. Πρώτη ένδει-
 ιδες γύρω από τά μάτια και τό στόμα.
 λύσεις
 NIVEA πού σ'ας παρέχει τήν δυνα-
 ξουδενερώσετε αυτό τό μειονέκτημα.
 μα NIVEA
 "Η κρέμα NIVEA, χάρις στά υγρο-
 δημιουργά συστατικά της, δίνει εις
 δέρμα να πιη και άποκαθιστά τήν
 ισορροπία τού υγρού. Τό δέρμα έ-
 ναπαίρνει τό χαμένο υγρό του, τρι-
 φεται και γίνεται πάλι φρέσκο και
 άνθηρό με ώραίο ροδαλό χρώμα.
 μα NIVEA
 να νέο δρόμο στην περιποίηση τού δέ-
 δλον τό σώμα και προσφέρει στην κά-
 εν πολυτέλεια μιάς ολοκληρωμένης πε-
 δς.
 δωδεις για τό ντεμακιγιάρ
 εν ειδική άρρόδη συστάει του, τό χι-
 λατόκτομα NIVEA εισχωρεί με έλαφρ-
 τό δέρμα, τό τρέφει, τό αναζωογονεί.
 ετε τό σώμα σας φρέσκο και ξεκού-
 τήν ήμέρα κι' ένα αίσθημα ευτυχία
 υρίζει!

Πήρε τὰ παλὰ ἀπ' τῆ γκαρντα-
ρόμπα. Ὅταν ξαναγύρισε ἐκεῖ ποὺ
εἶχε ἀφίσει τὴν ντάμα του, τὴ βρή-
κε τυλιγμένη ἀπὸ κομμώσε νεα-
ροῦς, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν
παρῶν μαζὶ τους. Ἐκεῖνη ἀμύνον-
ταί, χωροφιλώντας κι' ἀπειλώνον-
τας μὲ χιουμὸρ στὰ πειράγματά το-
υς. Ὅταν εἶδε τὸ Τζούλιο, τοῦ ἐ-
φώνασε:

— Ἐγω ἕνα καβαλλιέρο, ποὺ ἀ-
ξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλους σας
μαζί!

Φόρσε τὸ παλὸ της, τὸν ἔπια-
σε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ βγήκε μα-
ζί του.

Ἦ νύχτα ἦταν κρύα, ἀλλὰ μὴ
συζητῶν.

— Θέλεις νὰ πάρουμε ἕνα τσι-
γῆ; πρῶτῃν οὖν τὸ Τζούλιο.

— Ὅχι, καλύτερα νὰ περπατή-
σουμε... Δὲν εἶναι ἀλλωστὸ πολὺ
ὁ ὄρεσμος.

Σιγίγγυτανε στὸ πλευρὸ τοῦ
ἄλλο το Τζούλιο δὲν ἐνοιοῦσε πῶς
τὴν ἴδω γυμναίᾳ ἐντύπωση, ὅπως
πρὶν ἀπὸ λίγο. Ἦ ποίησι εἶχε δά-
σει τὴ θεατρίνη στὴν περσόνητα.

Δὲ μίλησαν πολὺ, σ' ὅλο τὸ
δρόμο. Ὅταν φτάσανε στὴν πόρ-
τῃ τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ Τζούλιο ἔλεγε
σε ν' ἀνάβῃ τὸ φῶς τῆς σκάλας
ἀλλ' ἡ λάμπα ἦταν κομμένη.

— Δὸς μου τὸ χερί σου, γιὰ νὰ
μὴ σκοταῖσῃς, εἶπε στὴν ὀδισκί-
νη.

Δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος
ἀπάντησε ἐκεῖνη. Ξέρω κι' ἐγὼ κα-
λὰ τὴ σκάλα.

Ὁ Τζούλιο παραξενεύθηκε πάλι
ἀλλὰ δὲν τόδεξε.

Ἀνέβηκαν ὡς τὸ τέταρτο πάτω-
μα καὶ μπήκανε στὸ δωμάτιό του.

Ἦ ἀγνωστὴ πέταξε τὸ παλὸ τῆς
πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ἀφῆσε με ν' ἀνάψω λίγη φο-
τιά, εἶπε χαμογελώντας. Κάνε
κρῦο ἐδῶ μέσα.

Καί, δίχως νὰ νοιάζεται γιὰ τὴ
κομμὸν κοστούμι της, ἔβαλε καμψί-
σα ἐλῶσα στὸ τζάκι, τ' ἀνάψε καὶ
φύσησε τίς φλόγες γιὰ νὰ δυνά-
μωσουνε.

— Ἐτοί βαμάστε καλύτερα! φῶ-
ναξ, κυττάζοντας τὸ Τζούλιο.

Ἐκείνος σόπαινε.

Στοιχηματικῶς πρόσθεσε γι-
λώντας ἡ ἀγνωστὴ, ὅτι ἔχεις μὴ
τανώσεις κιόλας ποὺ μ' ἐφε-
ρῶ. Ἐχεῖς ἕνας φρεσ θυματος!

Κι' ὅμως θάπληττες πολὺ περι-
σσότερο, ἀν περιούσιος ὅλη τὴ νύ-
χτα στὸ χορὸ!

— Ἀσφαλῶς, χρυσή μου! ἀπό-
τησε ὁ νεὸς, ξαναδρισκεύοντας
κεφαί του. Θὰ γελᾷσαι ὅμως, ἀν
θῇς γιὰτὶ σοὺ φαίνομαι ἔτσι συ-
λογισμένο...

Ἦ ὀδισκίνη πήγε κοντὰ τοῦ κα-
τύλιε τὰ χερία της γύρω ἀπ' τὸ
λακμὸ του.

— Ἀς ἀκούσουμε τὸ λόγο
εἶπε.

Ἐμῶι στενοχωρημένος γιὰ
δὲν ἔχω τί νὰ σοὺ προσφέρω. Βί-
σεις, δὲ συνήθεις νὰ δεχάμαι γι-
ναῖκες ἐδῶ...

Τὰ μάτια της ἀγνωστῆς ἐλα-
ψαν, τὸ χαμόγελό της ἔγινε πε-
τονισμένο.

— Ἐγω ἐγὼ ὅτι σοὺ λείπει
φῶναξ. Ἐὰς μαζὶ μου.

— Ποῦ θὰ με πᾶς;

— Ὅχι πολὺ μακριά...

Ἀνοίξε τὴν πόρτα, βγήκε σὲ
διὰ ὄρεο καί, μ' ἕνα κλειδί πῆ-
γε ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τὸ
κεφαλαιοκαλὸν, ἀνοίξε μιὰν ἄλ-
λὴν πόρτα, γειτονική.

Ὁ Τζούλιο ἔπρεπε ἀπ' τὰ σι-
νεῖα...

— Ἐδῶ μένεις λοιπὸν; μωρὸ
ρίσε.

— Ναι, ἀπὸ ἕνα μῆνα.

— Καί δὲ σὲ εἶχα προσέ-
ποτέ!...

— Ἐτοί φαίνεται. Κατάλα-
βῶς τώρα πᾶς ἐδῶ τ' ὀνομάζω
κι' ὅλες τίς οὐδέσεις σου.

Ὁ νεὸς εἶπε συγχινηθῆ. Μπῆ-
κε στὴν κωμάρια τῆς ὀμορφῆς γει-
νισσᾶς του. Τὴ βόρκε ἐπιπλάμω-
τὰ, ἀλλὰ κόμω καὶ με γοῦσ-

— Μὰ ποῖα ἐλάσαστε αἰς, τελε-
πάντων, τὴ ρώτησε, πᾶνοντας
χερία της, ποὺ τρέμει.

— Ἐνα σύννεφο πέρασε ἀπ' τὸ
τοπὸ τῆς. Ἐνα δάκρυ γυάλισε
τὴν γωνία τὸν ματιοῦ της.

— Εἶμαι μιὰ μνηστὴρ...

[illegible]

Βιβλίο για να την κυτάξω.
Εάν σταματᾷς κάθε στιγμή,

Κι' αυτός πέταξε το βιβλίο κι' έτρεψε να τη γεμίσει φιλία. "Είπεν δὲν τοῦ τὰ ἀνταπόδην, ἀλλὰ γελούσε με τὸ εὐτυχισμένο ἐκείνο γέλιο τῆς γυναικᾶς ποὺ ἔφερε πὺς ἀγαπίειται...

"Ίσως τὰρα νὰ γελούσε ἔτσι με κάποιον ἄλλο... νὰ τοῦ πρόσφερε τὰ ὑγρὰ καὶ ἑσπὰ χεῖλη τῆς, νὰ τὸν κυττάζε με τὰ λαγύνα ἐκείνα μάτια τῆς ποὺ ξετρελλάινανε...

Ὁ Τζούλιο ἐνοιῶνε μιὰ φοβερὴ ἀγωνία, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τρῖχῃ τὰ δόντια του. Κρύος ἰδρώτας κυλούσε στὸ μέτωπό του.

Δὲ μπορούσε πιά νὰ ὑποφέρει αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Δὲ δίστασε περισσότερο.

"Ἐγραψε βιαστικὰ δυὸ ἀποχαιρετιστήρια γραμμάτια γιὰ τοὺς δικούς του, ἔκανε μερικὰ γράμματα, ποὺ εἶχε στὸ συρτάρι του καὶ μιὰ θούφα κατάρυμα μαλλιὰ.

Ύστερα πήρε τὸ γεμάτο περίστροφο, κάθισε στὸ ντινάνι, κι' ἀκούμπηρε τὴν κἀνὴν στὸ δεξιὸ αὐτοῦ τοῦ. Πάτησε τὴ σκανδάλη... Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως αἰσίει ν' ὀρᾷ, σπασμένη ἀπὸ μιὰ γερὴ σπρωγιά τοῦ Πρόσπερο. Κι' ὁ φίλος τοῦ Τζούλιο ὤρμησε μέσα στὸ δωμάτιο...

Δ'.

Τὸ τραῦμα τοῦ Τζούλιο δὲν ἦταν θανάσιμο. Τὸ γέρι τοῦ Πρόσπερο ποὺ εἶχε ἀπάρξει τὸ πιστόλι τὴν τελευταία στιγμή, εἶχε κάνει νὰ λοξεύη λίγη ἡ σφαῖρα.

Ὁ χειρουργὸς, ποὺ ἔβγαλε τὴ σφαῖρα, πῶς ἀπ' τὸ αὐτὶ, ὅλοιον πὺς οὐ λίγες μέρες ὅα εἶχε κλείσει ἡ πληγή.

ΣΤΟ ΠΡΟΞΕΧΣ: Ἡ συνέχεια

περουλή...
λάτα
γτα
μου!..

ί σας

Ν

έρετε μόνο
ήρη τροφή

59

621

